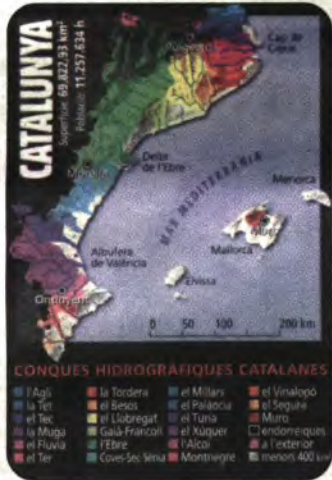

Un pecador públic va ser excomunicat, i li fou vedat d'entrar en cap església.

Aleshores va presentar les seves queixes a Déu: "No volen deixar-me entrar, Senyor, perquè sóc un pecador"

"I ara, de què et queixes?", li respongué Déu. "A mi tampoc no m'hi deixen entrar!"

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÓDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 499

15 DE GENER DEL 2003

PREU: 2 €

Durant aquestes festes de Nadal va tenir lloc al Centre Cultural de Sant Joan la presentació del llibre *Les eres de sant Joan*. Un llibre amb la història, anècdotes i curiositats de les eres on batiem els seus cereals i llegums els santjoaners fins els anys seixanta del segle passat, tot il·lustrat amb les fotos de tots els bateadors i homes d'era d'aquell temps, ja que l'autor, n'Antoni Sastre Gaià era fotògraf i feia les fotos del carnet d'identitat de tot el poble en aquell temps. Va presentar l'esdeveniment en Francesc Canuto, president del Col·lectiu Teranyines que entre altres coses edita la col·lecció monografies santjoaneres. Va parlar en Felip Munar, professor de la UIB i en Mateu Morro Conseller d'Agricultura i Pesca a més de l'autor del llibre. Aquest llibre se pot trobar a la llibreria de sant Joan Ca na Blanc.

M U R O

Fa 1 any que n'Adela Garcia i en Jaume Pons han obert la botiga Cuines i Banys Muro al carrer de Santa Anna, 152 de Muro. Venen mobles de cuina, de banys i electrodomèstics. Tel. 971 538 379

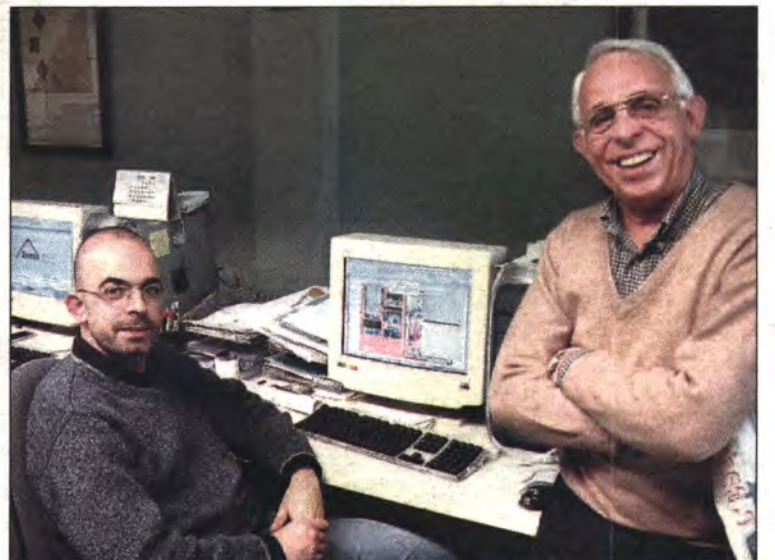
Fa 3 anys que en Joan Moragues va obrir la Vinoteca Can Mieres al carrer Major de Muro. Comercialitza vins mallorquins, riojas, Ribera del Duero, navarresos. També te caves i productes agroalimentaris. Tel. 653 864 277

Fa 30 anys que n'Antoni Martorell va obrir la botiga Electrodomèstics Martorell al carrer Sagrera de Muro. Venta i reparació de televisors i electrodomèstics. Tel. 971 537 156

Fa un anys que na Maria Moragues va obrir la botiga Regals i Paraments al carrer de Joan Carles I de Muro. Tel. 971 537 227

Fa 50 anys que n'Andreu Campaner va obrir la impremta Muro. Durant 15 anys va confeccionar la revista Algebelí. Te 11 empleats. A la foto amb el seu fill i continuador. Tel. 971 860 444

Patuès

El teu món s'ha extingit, les teves paraules ja no les entèn ningú.

Pels carrers ja ningú diu les coses com les dius tu, fins i tot el nom del teu poble han canviat.

Ningú no respecta la teva manera de parlar, aquella que quan tu eres petit era la d'ací. I en aquella llengua estranya et veus obligat a fer-te entendre. I estàs sol... ningú t'és proper perquè fins i tot la família ja no parla la teva llengua. Tot-hom en defuig de la teva llengua, tenen vergonya. Vergonya de ser d'ací, i no volen que els hi recordis que són d'ací. Veus uns nens jugar -potser són els teus néts- i els crides com amb tu feien quan eres petit, ells et miren desconcertats, no han entès ni un sol mot del que els hi has dit. Ω

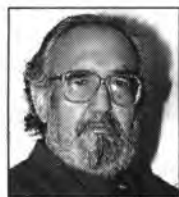
Al 25è. congrés de penyes del Barça, si n'escoltàreu algun resum per la ràdio potser ningú no hauria dit mai que es tractés d'un equip de Catalunya.

Perquè resulta que l'han fet en castellà. Com que una petita part dels assistents ve d'Espanya, doncs tot en castellà...

Que no hi ha sistemes de traducció instantània a qualsevol congrés dels molts que se celebren a Barcelona? Per què els directius del Barça, que quan els interessa s'omplen la boca de ser l'equip més representatiu de Catalunya, no utilitzen el català ni quan estan a Catalunya? Ω

Fa 14 anys que la família Santandreu va obrir el Taller Santandreu al carrer de Santa Anna de Muro. Són agents oficials Citroën. Tel. 971 537 564

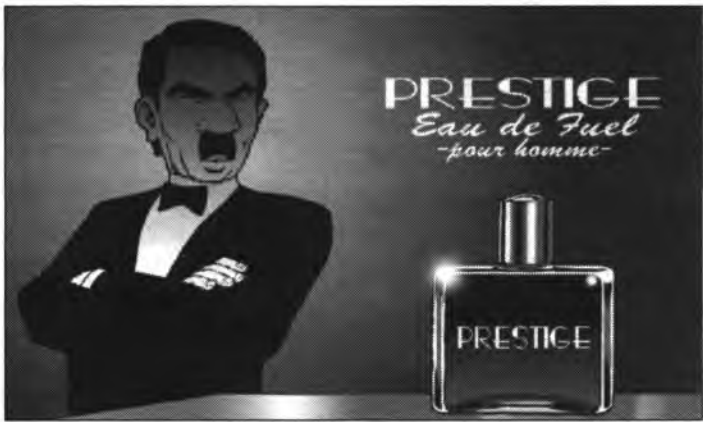

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

Anar els diumenges matí al mercat de sa Pobla és una gaubança. Allà s'hi pot trobar de tot ja que les botigues i comerços estan oberts, a la plaça s'hi troben els productes recollits el dia abans de la marjal poblera. Els cafès estan plens de persones ben endiumenjades que mengen, beuen i s'ha passen d'allò millor. La gent de sa Pobla se coneix i s'estima. A qui no estimen gaire és a en Miquel Segura i Aguiló, a qui en Guillem Cremat dedica unes gloses que cremen damunt les planes de l'Estel cada parell de mesos. Dins els bars me compraven Estels a dotzenes un diumenge d'aquests, i recitaven les gloses enmig de grans rialles. Allò que vaig veure és que després de l'escàndol dels vots de Formentera recollits a l'Argentina i dels articles antimallorquins que escriu molts de dies damunt el diari Última Hora, en Miquel Segura, sembla que ha trepitjat merda.

Més marroquins que mallorquins pels carrers de sa Pobla, i això que de marroquines se'n veuen ben poques., ja que se queden a ca seva, en canvi els homes fan molta vida de carrer i de taverna. La llàstima és que, com que parlen àrab o berber, no hi ha déu que els entengui. Ω

DENÚNCIA DEL SISTEMA PENITENCIARI

«La presó no és la solució, és part del problema»

Jornada de lluita contra les presons. Diversos actes el 31 de desembre recorden també durant aquestes dates que 7000 persones són tancades a les cel·les de les presons. Es tracta d'una jornada de denúncia del sistema penitenciari que des de fa anys es celebra a ciutats europees i d'Estats Units. A Barcelona es realitzen concentracions a Wad-Ras, La Model i el Centre d'Internament d'Immigrants de La Verneda.

Barcelona.- Un any més, la lluita contra els centres penitenciaris i totes les vulneracions de drets bàsics, humiliacions i morts que s'hi donen, ha sortit al carrer. La lluita continua fins que els punts exigits siguin reconeguts: la fi del FIES i el DERT; la llibertat pels presos/es que han complert més de 20 anys de presó; la llibertat de tots/es els/les malats/es en fase terminal; la fi de la dispersió de les persones preses; la fi de les tortures, abusos i vexacions per part de l'Administració.

“Ni amo, ni marit, ni presidi!”

Wad Ras/Sant Martí.- Les concentracions contra les presons han començat a la presó de dones de Wad-Ras. Cap a les 12 del migdia, unes 70 persones s'han reunit al centre de reclusió de dones, per recordar la realitat penitenciària que

un any més manté persones en total situació d'indefensió davant la repressió carcellera. En concret la reclusió de dones esdevé una doble repressió. Les condicions de les preses són molt més dures, els tallers productius en els he han de treballar són pitjor pagats i els que han estat rebutjats a les presons d'homes. A la vegada, les dones preses són més controlades i la tensió a aquests centres i la violència que s'hi viu són més altes. El nivell de preinscripció de tranquilitzants, antidepressius i sedants és major degut al control psíquic més alt que pateixen per la condició de ser dones, repressió afegida que es suma a la resta del conjunt dels centres penitenciaris.

La gent reunida ha donat tres voltes a la presó, i s'han sentit els crits de preses demanant llibertat.

Marxa de torxes a La Model

La lluita contra les presons acaba, com cada any, amb una marxa de torxes a la presó de la Model per recordar que, tot i que aquesta mitjanit molta gent celebri un nou any, a dins les presons no hi ha res a celebrar, les condicions degradants persisteixen allà dins, i hi ha gent empenjada que no podrà rebre el proper any lliure i amb la seva gent. Durant la jornada també s'ha recordat els nois de València

empresonats en FIES, i també la gent que ha estat empresonada per formar part dels moviments socials. S'ha recordat els Centres de Menors, “resposta que l'estat dona des de fa molts anys als problemes socials de nens, nenes i joves.” Ω

Contra-Infos 31/12/02

[notícia traduïda al català per ANNA]

El fiscal veu indicis de delictes en un article de la revista del GAV

El Grup d'Acció Valencianista reivindicava accions violentes anticatalanistes en la publicació que commemora el seu 25 aniversari

Levante-EMV, València

La fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, «davant de la presumible existència de fets delictius», ha incoat diligències d'investigació penal després de rebre una

denúncia del Bloc Nacionalista Valencià (BNV) contra les manifestacions recollides en un article de la revista del Grup d'Acció Valencianista (GAV) en el que reivindicaven un llistat d'accions violentes contra partidaris de la unitat de la llengua, segons van informar fonts de la formació nacionalista.

El fiscal cap del TSJ, Enrique Beltrán, després de rebre el passat 25 de novembre la denúncia del Bloc, va obrir diligències d'investigació penal que haremès al Jutjat Degà de València perquè s'incoel' oportú procediment penal. En la denúncia del Bloc apareix reflectit que el GAV, en l'últim número de la seua revista

que porta per títol Som, va publicar, amb motiu dels seus 25 anys, un article titulat 25 anys, 25 accions, en el que incloïen un llistat d'activitats violentes que han realitzat des de la transició «en contra d'entitats i persones per raó de la seua ideologia diferent de la del GAV». Entre elles, cal recordar-la crema de la cuatribarrada al balcó de l'Ajuntament de València el 9 d'octubre de 1979, així com l'explosió d'un artefacte casolà al costat del domicili de Manuel Sanchis Guarnier a València o la destrossa a Carcaixent del vehicle d'un edil d'UPV. D'aquesta forma, prossegueix la denúncia, en el citat rànquing elaborat pel grup valencianista apareixien vint-i-cinc accions sobre les quals afirmaven haver participat i promogut, la majoria de les quals, segons el Bloc, «són constitutives de delictes o faltes d'acord amb els articles 510, 514.4 i 577 del Codi Penal». L'article 510 castiga als que promouen la discriminació, l'odi o la violència

contra grups o associacions i el 514.4 als que impedisquen el legítim dret d'associació o reunió. L'article 577 castiga als que, sense pertànyer a banda armada, organització o grup terrorista, i amb la finalitat de subvertir l'ordre constitucional o alterar la pau pública, cometen homicidis, lesions o incendis.

Delictes de terrorisme

En la denúncia presentada pel Bloc davant de la Fiscalia s'afirmava que la publicació de la citada revista pot ser constitutiva d'un delictes previst i penat en l'article 578 del Codi Penal que diu que es castigarà «la provocació, la conspiració i la proposició per qualsevol mitjà d'expressió pública dels delictes previstos en els articles del 571 al 577 relatius al títol 'de els delictes de terrorisme o els que realitzen actes que comporten descrèdit, menyspreu o humiliació de les víctimes del terrorisme o de les seues famílies». La formació nacionalista

estima que, «tenint en compte que totes les accions que el GAV reivindica han estat dirigides contra persones, grups o associacions amb ideologia diferent de la seua», aquest grup ha de ser considerat «il·lícit» tal com ho recull l'article 515 que considera associacions il·lícites a les «que tinguen per objecte cometre algun delictes i a les que empren mitjans violents o les que promouen la discriminació».

El Bloc recorda que l'actual president del GAV, Manuel Latorre i altres membres d'aquest grup «ja van ser condemnats com a autors d'un delictes de danys i un altre de coaccions en 1997» per una sentència del jutjat penal 8 de València. A més, el Bloc considera que la publicació i reivindicació d'aquestes accions violentes en la revista «ha causat certa alarma social». El secretari d'Organització del Bloc, Ferran Puchades, va explicar que van a personar-se a més com a acusació particular en la causa. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Vivim entre delinqüents, mafiosos, corruptes, manipuladors, malànimes

La societat illenca, tota, viu una època plena de contradiccions. Contradiccions de bogeria a conseqüència dels enganyos, mentides, manipulacions interessades... D'això se n'encarreguen aquells que són, o volen ésser els nostres dirigents polítics. També n'hi ha que, amb avarícia i egoisme sens límits, exploten o volen explotar els nostres recursos humans, naturals i espelien la nostra butxaca i el nostre patrimoni. També ho fan els administradors dels "bens del Senyor" (aquí en la terra), i no se salven ni tan sols els "fariseus" del negoci social, ni els sindicalistes.

Les contradiccions i incoherències s'han instal·lat a tots els àmbits de la vida social, cultural i política de les nostres illes. D'aquesta manera, al sopar que la patronal hotelera celebrà el passat dia 20 al Casino de Mallorca, amb assistència dels "grans" del sector, el president de la Federació Pere Canyelles, aprofità l'ocasió, una vegada més, per donar la culpa de tots els mals del sector (veritaders i inventats, haguts i per haver) al Govern Balear del Pacte de Progrés.

Res de nou. A aquestes altures ja no és novetat el constatar la alienació política dels hotelers amb el PP. O el que és el mateix, del que ha estat, durant els anys d'ocupació de poder, el seu més fidel vassall i servidor, ajudant-los a enriquir-se amb els seus hotels, però també en l'explotació fraudulenta de recursos humans i naturals de les illes.

La contradicció és que el Govern balear segueixi incrementant l'elevadíssim pressupost destinat a la promoció exterior del producte hotelier balear. La contradicció és que se tracta de la promoció d'un negoci privat, pagada amb diners públics provinents de les nostres contribucions, pagades moltes vegades per votants del pacte de progrés que no poden entendre perquè el Govern balear segueix donant menjar als qui li estan mossegant la mà.

És contradictori que els illencs haguem de viure al lloc més car d'Europa i amb els sous més baixos d'Europa.

És contradictori que els illencs estiguem més discriminats que els immigrants sud-americans i d'altres llocs que ens exigeixen que parlem espanyol igual que abans ho feien els castellans.

És contradictori que el Bisbe de Mallorca s'a-

linei de manera clara amb la política partidista del PP del senyor Asnar i voti el document episcopal que diu, "no és acceptable el nacionalisme totalitari i exclouent, no és acceptable que el nacionalisme sia impositiu..." Sembla que el senyor bisbe du les ulleres posades per veure allò que vol veure. Si no fos així se n'adonaria que no hi ha hagut al món cap nacionalisme més totalitari, exclouent i impositiu que el castellà. I si no que repassi la història de Sud-Amèrica, del nord d'Àfrica i d'Oceania. Que demani als descendents dels sud-americans, africans i filipins que foren colonitzats pel nacionalisme castellà. També podria preguntar als bascos, gallecs, catalans-mallorquins, que volen viure lliures i dignament a la seva pròpia terra sense patir imposicions lingüístiques, culturals, econòmiques, judicials, militars, religioses...

És contradictori que en la celebració de la Nit de la Cultura de l'Obra Cultural intervenguin destacats dirigents del Govern Balear i del Consell de Mallorca amb discursos reivindicatius, quan el propi Govern balear amb motiu de la presentació de la Caserna d'Intendència com a futur centre d'exposicions, organitzi una festa amb rumbes, cante i ball flamenc i cap grup de música popular mallorquina.

Sense oblidar que el Consell de Mallorca patrocina i difon el ball per sevillanes al llar i ample de Mallorca.

Tanmateix, no tot és negatiu en allò que passa a la nostra societat illenca. Hi ha un fet que ens indueix a obrir-nos a la esperança. A la fi, l'Obra Cultural Balear se n'ha adonat que la cultura popular és la més fidel aliada de que disposa en la lluita per la normalització lingüística, ja que en la Nit de la Cultura, el protagonisme principal fou per les gloses cantades, actuació de pop-rock català, recital d'en Raimon...

Ara, fa falta que els dirigents d'UM i PSM prenguin nota i segueixen les passes de l'OCB i comencin a agermanar-se amb el món de la cultura popular. Un poble necessita que els seus polítics s'identifiquin amb ell, en la labor de recuperació dels signes culturals i especialment amb la cançó, la música i la festa. Ω

PERE FELIP I BUADES

Declaració dels Bisbes i apostasia

Joan J.: > Una apostatació col·lectiva tindria molt ressò front a la declaració de l'alta Jerarquia catòlica espanyola.

Però hauriem de ser una bona colla.

Jo ja vaig donar-me oficialment de baixa de l'Església Catòlica - vosaltres en dieu apostatar - l'any 1984 o 85.

La veritat és que aquest text episcopal deu ser de pala i foguejat, sobretot coneixent com és el bisbe de Castelló, un dels més entusiastes del text aprovat.

De tota manera segur que els bisbes tenen informes del bullent anticlericalisme i fins i tot anticristianisme entre els ambients independentistes i segur que volen crear un "cercle sanitari" no tant contra l'independentisme en si sinó contra l'anticatolicisme obsessiu que hi campa. Per un costat hi ha els interessos creats de l'hispanopapisme amb l'Estat espanyol, i per un altre segur que ens han clissat i volen posar en alerta la societat jo crec que no tant contra l'independentisme en si sinó contra l'ultrasecularisme sovint indiscriminat, esquerp i poc fi que hi predomina.

No podem fer la primera cosa que ens vingui de gust, sense analitzar l'oportunitat política i la correlació de forces. Vull dir, a mi no m'afecta que vulgueu apostatar, quan jo mateix fa molt que ho vaig fer. A més no té sentit pertànyer a un grup en el qual ni creus.

Però el nostre independentisme, com sempre, es llança còdols a la pròpia teulada amb les seves constants mostres d'ois envers els fenòmens religiosos (quan en realitat tot pot tenir moltes lectures positives, fins i tot el fenomen religiós).

Tanmateix és somiar truites perquè tot procés independentista europeu dels últims segles ha hagut de comptar amb el vist-i-plau de l'Església. La cosa és així, us agradi o no, o sia, que per si tenim pocs enemics, vosaltres aneu a cercar-ne més encara i a fer-los més enemics nostres: mala tàctica, poc intel·ligent. Però en fi, ja podeu plorar, si voleu: és sols una rabieta infantil que no solucionarà res de res, al revés, a més anticatolicisme, més en contra tindrem aquest decisiu poder fàctic i més aïllats estaran els bisbes catalans i bascs. El nin agafa la rabieta i la mare (poders fàctics) li donaran cops de sabata al cul, ja veuràs.

Però, en fi, la manera de raonar del secularisme independentista hi és com la de Batasuna: la confrontació indiscriminada, caparruda, ruca i poc intel·ligent... fins a la desfeta final.

Les ideologies polítiques o filosòfiques duren una temporadeta i sols entre gent més benestant, mentre que les religions duren mil·lenis, impliquen milions de persones de tota mena i enderroquen Imperis. Sols gent rebotada i encabotada a creure en demagogs desvagats - com Marx o els anarcos - pot pretendre canviar això. Més senzill és voler entendre les coses que voler atacar una cosa així. Però el nostre independentisme sol fer com els zelots revoltant-se contra l'Imperi de manera poc apropiada, amb el pas canviat i a destemps i és de preveure que acabareu i ens fareu acabar igual que aquells dissortats independentistes jueus.

Visca la desfeta col·lectiva, doncs, JR, Ω

Ultratge a la tomba d'en Companys

Individus d'extrema dreta van ultratjar el cap de setmana passat la tomba del president de la Generalitat Lluís Companys, al Fossar de la Pedrera de Montjuïc, fent-hi pintades ofensives a favor de Franco. Els autors de l'acte van guixar sobre la llosa de la tomba, en què s'especifica el nom de Companys, les sigles "20-N" amb una vistosa pintura de color vermell per reivindicar l'aniversari de la mort del dictador, que va tenir lloc dimecres passat.

Els autors de l'agressió es van introduir a l'interior del mausoleu per poder fer les guixades i posteriorment haurien marxat intentant no deixar indicis.

Segons sembla, els fets van tenir lloc entre divendres i dissabte, però ahir al migdia la tomba del president encara seguia amb les pintades ultres. Els autors les haurien fet amb voluntat especialment provocadora, perquè precisament va ser Franco qui va afusellar Companys el 15 d'octubre del 1940, després de ser deportat per la Gestapo des de França.

I mentretant al cementiri del barri barceloní de Sant Andreu, just davant de l'Iron City hi ha un sector dedicat a l'exèrcit espanyol a on s'hi exhibeix impunement, simbologia feixista. Home-natgen als assassins feixistes i ultratgen als demòcrates màrtirs. Ω

L'Executiu incrementa el salari mínim interprofessional fins als 451 euros

OTR PRESS/dddeg.Madrid

EL Govern va aprovar ahir la fixació del salari mínim interprofessional (SMI) per a 2003, que s'incrementa un 2 per cent respecte al d'aquest any i es va situar en 451,20 euros al mes o el que és el mateix en 15,04 euros al dia. Aquesta pujada no és suficient per a sindicats i oposició que van qualificar la mesura de «lamentable» ja que mostra, en la seva opinió, el «caràcter regressiu» del Govern.

El salari s'ha fixat en funció de l'IPC, la productivitat mitjana estatal assolida, l'increment de la participació del treball en la renda nacional i la conjuntura econòmica general. Les noves quanties seran aplicades a partir de gener per als treballadors fixos, eventuais o temporers així com per al personal al servei de la llar familiar.

Segons el Govern, s'ha tingut en compte els objectius de l'Executiu en matèria de contenció de la inflació i moderació de les rendes salarials, «per reforçar el

procés de generació d'ocupació produïda a Espanya des de 1996». L'SMI ha pujat cada any des que governa el PP el mateix que la previsió oficial de la inflació.

El ministre de Treball i Assumptes Socials, Eduardo Zaplana, va advertir que una pujada del salari mínim per damunt del 2 per cent, tal com reclamen els sindicats, podria provocar que els contractes subjectes a aquest salari desapareguessin, encara que va assenyalar que el Govern està disposat a obrir una taula de negociació per abordar aquest assumpte.

«Els llocs de treball subjectes a l'SMI no resulten essencials per al manteniment de l'activitat econòmica, són els més fàcilment prescindibles en un moment determinat, pel que podria donar-se la paradoxa que si els encaram podrien desaparèixer o ser molt més vulnerables», va explicar Zaplana.

A més a més, el ministre va indicar que els receptors d'aquest salari que fossin acomiadats perquè s'augmenta tindrien seriosos problemes per trobar una altra feina. Ω

COMPREENSIÓ DELS VERDS

El Nadal de 2000, si fa no fa mig any després de les eleccions autonòmiques, parlava amb un assessor del president Antich sobre la diferent problemàtica que podria generar el pacte preelectoral "a l'eivissenca" o el pacte postelectoral "a la mallorquina", en una xerrada en què jo mantenía -i ara ja veig que anava ben encaminat- que el factor determinant no seria com s'hagués formalitzat l'acord, sinó el perfil personal dels barons dels partits implicats i les maquinàries internes d'aquests mateixos partits.

En aquest punt, l'assessor del President indicava que en el PSOE-PSIB hi havia suspicàcies en relació als comportaments futurs d'Esquerra Republicana a Eivissa i Formentera i del PSM a Mallorca (en el cas de Menorca, na Pilar Barceló no havia de tenir cap tipus de problema), ja que el seu partit hauria de prendre decisions de política d'Estat que podrien desencadenar les ires dels independentistes catalans i dels regionalistes balears.

El meu posicionament -i aquí tampoc no em vaig equivocar- fou que s'havia de tenir en compte que tant ERC com el PSM són partits polítics que poden discrepar legítimament d'altres partits quant a objectius i procediments, però que si fan pactes és per complir-los i que el seu comportament seria "políticament correcte" si el PSOE

no feia grans declaracions de to agressiu o es prenién decisions governamentals de caràcter partidista sense negociació prèvia i difícilment assumibles.

Ningú de nosaltres veia el paper d'IU/EU com a potencialment generador de conflictes, especialment perquè els comunistes són un excel·lent exemple d'ortodoxia política i en Grosske és home d'equip i de consens; però la discrepància es reproduïa quan es tractava dels Verds, ja que l'assessor presidencial els minimitzava i considerava que pel seu comportament (les anècdotes són tan estrafolàries que només es poden contar en privat), per la capacitat dels seus membres (ja que no la dels excel·lents "tècnics" de la Conselleria) i per la pròpia estructura (socis assemblearis) no podien representar mai un problema rellevant.

La meua argumentació -que encara considero prou actual- anava, de tota manera, en un sentit prou diferent, ja que opinava que el factor de conflictivitat més important podria ser precisament el que generassin els Verds, en base a les següents consideracions:

a. Un partit que sovint s'autoreconeix com a ONG, tot i que disposa de molts de càrrecs a

diferents organismes de poder polític, pot jugar en qualsevol moment la carta de presentar-se com "una altra cosa" quan l'interessi abandonar la marca "polític" amb tant poca estima social.

b. Un fort lideratge intern i una dèbil maquinària de partit són els millors ingredients perquè es produeixin accions i reaccions aparentment erràtiques, però que poden haver estat perfectament calculades.

c. La combinació de ser i no ser, d'estar dins i estar fora alhora, els permet la màxima flexibilitat i un marge de maniobra (políticament legítima, atenció!) de què la resta de partits no disposen; així, el joc de les simpaties i de les antipaties esdevé una eina excel·lent si se'n sap fer un ús adequat i es pot transmetre a l'opinió pública majoritària (la població urbana de les principals ciutats) que es defensa l'interès de la majoria, en una pràctica clàssica de les polítiques populistes.

Mostra pràctica de tot això han estat les contínues estirades i arronsades amb els distints partits de govern, sigui l'enfrontament d'en Joan Buades a na Pilar Costa per

provocar el seu cessament (les eleccions de 2000 al congrés i al senat li feren entendre que els seus votants eivissencs el volien fora del sistema establert), la picabaralla de la consellera Rosselló amb el batlle de Ciutadella per una qüestió de formes molt semblant a la que ha tengut amb el president Antich amb motiu de la presentació del projecte del Parc de la serra de Tramuntana, els estiraiaironsa amb IU/EU, el rebot dels veïns del Parc de Llevant mallorquí o del Parc de ses Salines de Formentera, l'aparent contradicció en el vot als pressupostos de 2003 per part dels dos diputats dels Verds, etc, etc.

Entre una cosa i l'altra, els Verds han aconseguit -amb una tàctica impecable- mantenir-se permanentment en el focus d'interès dels mitjans de comunicació, amb la intenció de fer visualitzar als ciutadans que la protecció del territori és un mèrit exclusiu seu perquè la resta de partits no fan més que posar pals a les rodes de qualsevol intent o mesura proteccionista.

Les coses no són ben bé així, ja que pràcticament totes les forces progressistes comparteixen el mateix ideari en el tema mediambiental, sinó que els Verds han posat l'èmfasi en l'aprovació d'una Llei o d'un Pla de protecció determi-

nat, en una política orientada al vot urbà despersonalitzat i relativament més "fàcil", mentre que la resta de partits s'han preocupat del necessari equilibri entre els interessos públics i privats, entre els ciutadans i els forans, entre els partits polítics i les ONGs.

I ara sí que ho han entès ja perfectament des de certs sectors del PSIB-PSOE, que perceben que el vot de la simpatia els pot fer més mal del que mai no havien calculat: saben que el vot verd i el vot socialista són fàcilment intercanviables (sobretot a les capitals Palma, Vila d'Eivissa i Maó) i que són molt atractives per als nous electors les càrregues polítiques dels Verds contra la resta de partits polítics, amb els socialistes a l'epicentre.

Al cap i a la fi, i malgrat tot, hem d'estar satisfets que hi hagi al poder un partit que no pertanyi al paquet tradicional de partits i que posa en evidència les maquinacions i corrupteles del sistema, que permet entendre millor com funciona realment la política i com moltes vegades les actituds personals dominen sobre les creences ideològiques i els interessos públics. Ω

JOSEP
SERRA
Sociòleg

Carta oberta al Ministre de Cultura alemany

Berlín, 27 de desembre del 2002
Ministeri Federal de Cultura
República Federal d'Alemanya
Sr. Ministre Federal de Cultura,

Som En Jörg von Schönberg. M'adreç a vós com a president de la Fundació Adolf Hitler, destinada a enaltir la gran figura humana, política i militar que va significar -i significa encara dins les nostres ànimes- la figura del Führer del III Reich.

Com a ciutadà alemany deman al Ministeri Federal de Cultura de la República Federal

d'Alemanya, que vós presidiu, que destineu una part del pressupost que aquest ministeri destina cada any a les organitzacions no lucratives a la nostra Fundació. Tampoc demanam massa: ens conformaríem amb una subvenció de 17.000 €, amb la qual duim idea d'informatitzar el nostre arxiu de documents històrics.

Per guarir-me en salut, senyor Ministre Federal, en cas que dubteu de la legitimitat de la petició us fa la Fundació Adolf Hitler per rebre l'esmentada subvenció i per si feis cas de les possibles

pressions en contra que rebreu per part dels desagraïts al nostre Führer, voldria fer-vos avinents dues consideracions: Per primera, som conscients que el Führer Adolf Hitler va ser i és encara avui una figura polèmica, degut a les incomprendions que els alemanys mal nascuts senten per la seva obra. Però, tant si els agrada com si no, fa part del nostre passat. I cap nació no pot renunciar a la seva Història. I per segona, a la zona del llebeig d'Europa tenim el precedent fresc, actual, d'ara mateix, d'un

govern que tot just acaba de concedir-ne una, de subvenció, a una fundació germana de la nostra que estudia la figura d'un cabdill que va pujar al poder amb un cop d'estat i una guerra civil en aquell país. No com el nostre gran Führer, que va pujar al poder votat pel poble alemany. I, si el vostre govern no en té ganes, Sr. Ministre Federal, no cal que us proclameu d'extrema dreta: el govern a què ens referim és d'un Estat membre de la Unió Europea, és de la zona euro i es proclama democràtic i "de

centro". I us asseguro de cert que aquell govern que us dic no en té cap, de remordiment, ni gens de por ni un mica que l'identifiquin amb el personatge històric que estudia la Fundació que acaba de subvencionar. Pel bé d'Alemanya, de la nostra cultura i de la nostra Història, la Fundació Adolf Hitler espera que prengueu llum de Na Pintora, Sr. Kulturbundesminister. Heil Hitler!. Ω

Jordi Caldentey, militant
rònc d'Unió Mallorquina

Grup d'Estudis Coronel Guarner
Bona feina i feliç 2003. I endavant!
Gecguarner@correu.vilaweb.com

Memòria de la desmemòria

En queden ben pocs i els pocs que queden, tot fent via cap a nonagenaris, segur que recorden, amb mi, que aquest novembre (dia 29) s'han complert seixanta anys de la publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC n. 334) dels noms i cognoms dels que fórem la primera promoció que sortí de l'Escola Popular de Guerra de Catalunya -com diria Joan Sales- "jove i alegre estol un dia ple de vida!" per ser destinats als Cossos de l'Exèrcit de Catalunya el 4 de desembre de 1936 (DOGC n. 344).

Fou, l'Escola Popular de Guerra de la Generalitat, una de les coses assenyades que es va fer aleshores, com també la creació de l'Exèrcit de Catalunya (DOGC n. 341 de 6 de desembre de 1936); independent del govern de la República, fins al 7 de maig de 1937, en què passà, amb el nom d'Exèrcit de l'Est, a dependre del cap de la Divisió Orgànica de Catalunya, General Pozas i Perea, com a conseqüència dels coneguts com a Fets de Maig.

Els pocs que restem d'aquella generació d'oficials -6 promocions- instruïts per a fer aquella guerra estúpida que ens vingué de l'Àfrica, ens resistim a ser esborrats de la història o a que la història doni de nosaltres i d'aquella Escola una imatge indigna.

Proclamem, amb Joan Sales i Vallès (a.c.s.) que "el feix dels anys estèrils, més pesants com més buits, / no ens ajupirà mai als peus de la mentida".

I esperem que se'ns recordi, si més no, amb respecte. Ω

Antoni Llobet i Jiménez. Capità d'artilleria en campanya de l'exèrcit de la República espanyola
Barcelona

Gaël Roblin, militant breton, es un presonnièr d'opinion victime de França, d'una justícia d'exception; es en prison sense jutjament dempuèi mai de dos ans e mièg [ndlr : 2 years in jail for nothing !!!!].

Estimatx la justícia e la libertat, lo comitat de sosten del Gaël Roblin, creat a Estrasborg vos indica de signar una peticion en linha per cridar sa liberacion.

Consultatz lo site <http://www.gael-roblin.org>

Mercès de signar la peticion e de far circular l'informacion.

Lo temps es apressat ; a mestier de vosautres !

Lo Comitad de Sosten pel breton Gaël Roblin. Ω

Mallorca: gran èxit de la Diada Nacional

Més de quatre mil persones participaren en la manifestació per l'autodeterminació i independència dels Països Catalans

El vice-president del Govern Balear, Pere Sampol, l'escriptor Miquel López Crespí, el conseller d'Agricultura Mateu Morro, el diputat del PSM Cecili Buele, els dirigents del nacionalisme d'esquerres Antoni Sansó, Nanda Ramon, Sebastià Serra, Miquel Àngel M. Ballester participaren en la manifestació per la independència dels Països Catalans.

Més de quatre mil persones participaren en la manifestació per l'autodeterminació i la independència dels Països Catalans. La marxa es va desenvolupar d'una manera completament pacífica. Els milers de manifestants sortiren del passeig del Born i anaren fins a la coneguda plaça dels Patins. Durant la manifestació els participants cridaren consignes com "Vosaltres,

feixistes, sou els terroristes", "No volem ser un país ocupat", "Ni França ni Espanya, Països Catalans", "Visca la terra", "Visquin els Països Catalans", entre molts altres lemes independentistes. Hi hagué reunió de senyeres amb l'estel. També n'hi hagué de roges amb la falç i el martell així com d'altres que portaven la imatge de Lenin i del Che Guevara.

En tot moment es va notar l'ampla participació juvenil en aquesta marxa en defensa dels Països Catalans. Els participants comentaven com, malgrat els intents per acabar amb la nostra Diada Nacional, aquesta es va consolidant més i més a cada nova convocatòria.

El músic Pep Toni Rubio va ser l'encarregat de llegir el manifest

de la plataforma convocant de marxa reivindicativa.

Com informa Diari de Balears: "Rubio criticà la 'regressió democràtica' que viuen 'Mallorca i els Països Catalans', i va denunciar que 'el franquisme és part constituent del sistema constitucional espanyol'".

En la manifestació per l'autodeterminació i independència dels Països Catalans hi hagué nombrosos militants i dirigents del PSM, d'ERC i dels altres grups que han participat en la Comissió organitzadora. Entre les personalitats més conegudes del nacionalisme d'esquerres de les Illes poguérem veure, el vice-president del Govern Balear, Pere Sampol i, al seu costat, l'escriptor Miquel López Crespí. També hi era el conseller d'Agricultura Mateu Morro, el diputat del PSM Cecili Buele. Els redactors d'aquesta crònica poguérem parlar amb els dirigents del nacionalisme d'esquerres Antoni Sansó, Nanda Ramon, Sebastià Serra, Miquel Àngel M. Ballester, etc. i amb el director general de política lingüística del govern balear, Joan Melià... Entre els dirigents històrics del moviment obrer de les Illes hi eren presents Antònia Pons, Guillem Ramis i Antoni Pons. També participaren en la marxa per la independència Mateu Joan Florit, director de la revista independentista L'Estel, els escriptors Joan Perelló, Pere Morey i Joana Serra de Gayeta, els professors Eusebi Riera i Antoni Marimon...

Les únics incidents varen ser provocats per grupuscles d'extrema dreta que provocaren la gent amb l'exhibició de banderes espanyoles.

Malgrat aquests petits incidents provocats per les forces de la reacció i l'ultradreta, la manifestació per la independència dels Països Catalans va ser un èxit total i, sota el lema "Llibertat, democràcia i autodeterminació" registrà el major nombre de manifestants dels darrers anys. (Servei d'Informació Cultural - Illes). Ω

Acudit d'Asnar i els segells

José Maria Asnar volia que correus fes un segell amb la seva fotografia per ajudar al pp en la campanya presidencial ja que així ho veuria tothom cada cop que hagués d'enviar una carta.

Va exigir un segell d'altíssima qualitat.

Els segells van ser dissenyats, impresos i posats a la

venda. En Jose Maria estava que no cabia a la pell!!

Al cap de pocs dies es va començar a posar furiosos en sentir que el segell no s'enganxava als sobres. Va i convoca els responsables i va ordenar una investigació profunda sobre el tema.

Els experts van fer intensos

treballs de camp en les oficines de Correus de tot l'estat, i van aconseguir detectar el problema:

Senyor president, "No hi ha res que estigui malament en relació a la qualitat dels segells, el problema consisteix en el fet que la gent escup al cantó equivocat" Ω

Cal acabar amb la "merda" que ens deixà la transició

Tothom se n'adona que el govern Asnar està políticament acabat. Després de la vaga general es va mantenir gràcies a recolzament de la "oposició", el respir que li donaren els dirigents sindicals aplaçant noves mobilitzacions i llavors pactes com el de la Funció Pública. El Govern aprofità aquest marge per a cercar la seva salvació fomentant "la guerra del nord", atacant les llibertats fonamentals conquistades contra el franquisme: la llibertat de partits, la llibertat de manifestació (com el cas de la manifestació prohibida contra la Llei de Qualitat de l'Ensenyança).

La catàstrofe del Prestige ha manifestat el caràcter d'aquest govern i de les institucions bastardes pactades amb els franquistes en la transició. No son capaces de resoldre l'atur, ni la qüestió basca, ni el problema del Prestige.

Aquest Estat parasitari mantingut amb l'empobriment i la ruïna de les poblacions, fa feina per la guerra d'en Bush i les multinacionals, és incapaç de garantir les llibertats bàsiques, les condicions més elementals d'existència i de futur dels nostres pobles. El poble gallec ha obert el camí quan de manera lliure i sobirana ha decidit botar per damunt les institucions autonòmiques i centrals i prendre en les seves mans la defensa de la seva terra, de les seves gents i mitjans d'existència. Els milers de voluntaris que, malgrat les traves i obstacles oficials, han acudit a la cridada dels seus germans gallecs han demostrat que els pobles lliures i sobiranament se poden unir per fer front a l'enemic comú: la marea de n'Asnar.

Si! Els pobles d'Espanya, els treballadors, la immensa majoria estan demostrant que hi ha una sortida a la crisi política i institucional provocada pels fran-

quistes. Han demostrat que hi ha una alternativa al règim podrit de l'"Estat de les Autonomies": la Unió Lliure dels Pobles Lliures. La fraternitat entre els pobles.

Qui expressarà aquesta aspiració profunda a un autèntic canvi que netegi el país d'una vegada per totes de franquistes?

La responsabilitat de les organitzacions obreres i populars és tremenda. En les seves mans està ajudar a la majoria a acabar amb la "merda" que deixà la transició i obrir una nova situació política de pau, treball i llibertat per a tots els pobles d'Espanya. En Zapatero s'ha dirigit a n'Asnar proposant-li un pacte d'Estat per tal de salvar Galícia. No se n'adona que la primera condició per netejar Galícia és fotre fora a n'Asnar? Allò que la majoria espera d'en Zapatero és que rompi qualsevol acord amb n'Asnar. Que contribueixi a fer-lo fora del Govern. La majoria vol un govern socialista que dediqui tots els recursos a salvar Galícia i doti dels mitjans necessaris, materials i humans, a evitar una nova catàstrofe. Diguin el que diguin les multinacionals, la UE i el seu "déficit zero".

Jo, des de les planes de l'ESTEL, proposo la lliure Unió de Repúbliques Lliures, basada en la lliure determinació dels pobles i que evidentment és incompatible amb l'Europa de l'euro i de la OTAN, que nega la sobirania dels pobles d'Europa. És incompatible, doncs, la Convenció Europea de Giscard d'Estaing que organitza, aprofitant l'ampliació cap a l'Est, el desmantellament dels estats i nacions de tota Europa. La meua proposta cerca la unitat amb els treballadors i els pobles d'Europa, per tal d'eixecar una unió de nacions sobiranes en el continent i les illes. Ω

Pere Felip i Buades

EL BLOC (Catalunya Nord), A FAVOR D'UN ESTATUT CATALÀ

El Bloc Català pren part als debats sobre la descentralització amb un projecte realista i positiu, destinat a dotar Catalunya Nord d'un estatut de Regió Catalana al si de la República francesa, en el marc europeu. Aqueix projecte d'obertura, titulat "PER UN ESTATUT CATALÀ", recull els àmbits que, en benefici dels 400.000 habitants de la Catalunya del Nord, justifiquen un traspàs de competències de l'estat cap a la Regió Catalana amb Perpinyà com a capital.

Aquesta proposta abasta l'economia, els mitjans públics, l'Eu-

ropa regional, la identitat, el sistema educatiu, els mitjans de comunicació, l'agricultura, els espais naturals, el turisme, la creació, la solidaritat i l'Assemblea territorial catalana. El nostre partit menarà la campanya "PER UN ESTATUT CATALÀ" tot l'any 2003 per tal de fer sentir la veu catalana en el debat actual.

Demaneu el llibret "PER UN ESTATUT CATALÀ" a la seu del Bloc Català. Ω

Permanències els dilluns, divendres i dissabtes de 15h a 19h. premsa@bloc-catala.com

UNA OPERACIÓ MOLT PERILLOSA

En aquest nou any 2003 es preveu un augment important de l'activitat política, de la propaganda electoral - directe i indirecte - per televisió i, sobretot, de la demagògia, els tripijocs, els "focs d'encenalls" i els maquiavelismes de tota mena per part de les dues grans forces polítiques que governen les diferents institucions catalanes.

De tota manera, la gran novetat política d'aquest 2003 serà una nova fórmula d'enginyeria política, per tal d'evitar, de totes totes, que hi hagi canvis de debò a casa nostra. Aquesta nova recepta, que és podria batejar com la pinça catalana (per allò que va passar a finals dels 80 a L'Estat, quan una aliança tàctica entre el PP i la IU del Sr. Anguita es va posar en marxa per "aniquilar" políticament a Felipe González i al PSOE). A la pràctica, seria un pacte tàctic "PSC-CiU" (amb el vistiplau del PP), per tal d'impedir per tots els mitjans que ERC pugui entrar en el proper govern de la Generalitat. Aquesta opció seria una greu traïció envers la gent antifranquista i veritablement nacionalista, de bona fe, que hi ha entre la militància i l'electorat de CiU i, una gran claudicació cap a importants sectors, d'esquerra laica i transformadora, que hi ha dintre el PSC.

Sense cap mena de dubtes, a l'any 2003, la única garantia d'un canvi real i realista a la nostra nació (tant des del punt de vista nacional com social), és que ERC tingui uns resultats prou bons, per tal que la opció de l'esquerra sobiranista i veritablement modernitzadora, sigui el nou eix polític pel qual giri tota la política, l'economia i la societat catalana. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO
PORTBOU (ALT EMPORDÀ)-DNI-40461797-J

L'espanyolisme d'En Vicenç Villatoro

El passat 11 d'octubre, en el marc d'unes jornades sobre nacionalisme i comunicació que va organitzar el partit mallorquinista PSM, En Vicenç Villatoro va tenir la lluent idea de dir que la TV3 "no és ni pot ser" la televisió dels Països Catalans perquè la Catalunya Central, la del Sud i la Insular som, segons ell, "realitats diferents" i cadascuna d'aquestes "realitats diferents" ha de tenir el seu espai comunicacional.

Sí que hi deuen estar contents, amb vós, els espanyols, Sr. Villatoro! Ja és tot quant es pugui dir que, el vespre de la celebració del "Dia de la Raza" forastera, en què l'ultranacionalisme espanyol commemora els lligams que Espanya té amb Hispanoamèrica, vós veniu a Mallorca a ajudar els espanyols a fer la seva feina bruta de "dividir i vençeràs" i a dir que som una "realitat diferent" del Principat i de València. Mirau, Sr. Villatoro: els catalans de Perpinyà, envaïts de francesos fins a les celles, abandonats al seu aire, estan condemnats a esdevenir francesos per sempre més. Igualment, els catalans

de Mallorca, de les Pitiüses i de València, envaïts d'espanyols fins a les celles, abandonats al nostre aire, estam condemnats a esdevenir espanyols per sempre més.

Sembla mentida que no vegeu que els espanyols no veuen cap "diferència" prou significativa entre Mallorca i Jerez, entre València i Tenerife, entre Donosti i Càceres que els impedisqui construir llur espai comunicacional. Els catalans centrals, els valencians i els balears, en canvi, ens hem de veure entre nosaltres com sers estranys, com uns E.T.s, provinents de galàxies diferents. Amb prohoms catalans com vós, Sr. Villatoro, els espanyols poden alear ben tranquils, no cal que ells facin res. Senyors del PSM: per fer venir En Villatoro a dir que ens arreglem nosaltres tots solets, no cal que el faceu venir. Ja podeu fer venir la directora de Radiotelevisión Espanola o n'Alberto Fernández Díaz o n'Alejo Vidal Cuadras a dir espanyolades de les seves. Ω

Jordi Caldentey.- Militant d'Unió Mallorquina

Un calendari contra el RUBIFEN

El Consell Escolar de Catalunya s'ha proposat de modificar el calendari escolar. L'objectiu de la reforma consisteix en espaiar més els períodes de descans, i evitar que les vacances d'estiu siguin tant llargues.

El tema dels calendaris és una qüestió molt complexa. En ells s'hi concentren tensions de caràcter familiar i laboral. No cal dir que en el cas de poder conciliar els horaris laborals, familiars i escolars, al final quedaria per resoldre l'escull cultural. Però si més no ja s'haurien pogut coordinar tres dels principals pols de tensió.

L'escull cultural, no obstant, romandria intacta. Una prova d'això, és que algunes escoles privades "d'élite" on tant els pares com els mestres dels alumnes compten amb grans medis econòmics que els permeten salvar les contrarietats del medi, la majoria dels joves no únicament han de recórrer a l'assistència tècnica de psicòlegs i pedagogs sinó que també reben tractament "farmacològic" per poder assistir amb unes mínimes garanties a classe. En concret, un dels fàrmacs que està més de moda és el RUBIFEN, ja que ajuda a desenvolupar la capacitat de concentració del jove envers les explicacions del professor o en la lectura i l'estudi. Sense aquest fàrmac, diuen, els joves queden "desconnectats" del seu entorn immediat i "volen" cap a móns imaginaris que no són per descomptat ni la classe ni el mestre ni els llibres de deures.

La manca de concentració que entre altres efectes, per exemple, provoca la manca de com-

prensió d'allò que s'està llegint, està molt relacionada amb una determinada cultura de la vida en societat. Els nens i nenes, en general, viuen en tensió, i sotmesos a constants agressions de l'entorn, tot quedant atrapats en una infància contradictòria: sense una família que embolcalli les seves pors ni una família que els exigeixi segons les seves qualitats.

Malauradament, sense que es produeixi un canvi de prioritats a l'hora d'enfocar una programa de família, el tema del calendari escolar pot resultar positiu però no serà suficient. De fons romandran les mateixes tendències basades en els móns excloents que s'han construït entorn dels pares, els mestres i els joves. L'especialitat urbana industrial o terciària impedeix que els pares o les mares puguin viure la realitat escolar. Els joves, enmig d'un maduració impossible, per seduccions fútils mil vegades televisades, no encerten a dialogar-ho ni amb mestres ni amb els pares. Els professors, en franca retirada, deleguen als agents externs la complexitat que els desborda, de manera que psicòlegs, assistents i pedagogs ja saben que són el darrer reducte de salvació i que més enllà d'ells ja no queda res més.

La reflexió és doble, si ara que és Nadal, la major part dels nostres referents culturals queden altra vegada tergiversats. Arreu dels Països Catalans, la mediterraneïtat era un valor no escrit. De fet, fins i tot, era un referent bíblic. La Palestina dels temps de Jesús també era la pròpia d'un país mediterrani. Allà on hom pot

veure els arbres florir i copsar com el blat creix. Allà on hom camina en l'espai obert, fins ésser, tot parlant, un gran grup afamat de pa i vi, raïms i figues. Un poble, el mediterrani, que sap molt de la vida i de la festa, del treball manual i de llegir a la llum de la lluna i en el sol de la tarda. I cal dir-ho, tot això s'ha esvaït, i en prou feines hom aconsegueix d'explicar-ho als joves o als infants.

Amb el Nadal ve l'hivern. I les nits són fredes. Els infants cerquen l'escalf de les mares i els pares. El qui és fràgil és doblement fràgil enmig de la fredor i la fosca. Per això, presentar el Nadal sense alguns d'aquests simples atributs és desmerèixer-el. I de retruc, ignorar els aquells valors sincers que donen infància i joventut, els únics autèntics per afrontar la vida adulta amb unes mínimes garanties d'ésser feliç.

El nou calendari escolar no evitarà l'alta taxa de medicació de joves i infants, tot i que essent optimistes la pot disminuir. Si els infants i joves s'han de medicar és per deixar d'ésser hiperactius, i quedar tranquils i serens, sentint, mirant i pensant sobre el seu entorn. I per aconseguir això, cosa que a la pràctica cap medicament ni el RUBIFEN aconsegueix, no caldria, segons el meu parer, sinó ésser el que som. Simplement ésser mediterranis: viure al carrer, entre els nostres i per els demés. Dormint la migdiada i esperant la festa. Fent feina i gaudint-hi. Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

Un informe recull el menyspreu pel català de jutges i policies

JORDI PANYELLA
BARCELONA

El Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya té previst enllestir al gener un informe en què es detallaran els atemptats contra els drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya comesos per l'administració pública, especialment de l'Estat, en àmbits diversos com ara la policia, la justícia i els registres civils. El document, impulsat per la comissió de Llengua del Consell, serà remès al Consell d'Europa, organisme responsable del control de l'aplicació de la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries.

El tractat va ser ratificat per l'Estat espanyol el 2 de febrer

del 2001. En compliment d'aquest tractat, el govern central ha remès aquest any al Consell un informe sobre les mesures que s'han dut a terme per garantir l'aplicació de la Carta. L'informe que preparen els advocats pretén posar de manifest davant del Consell d'Europa els incompliments flagrants en què incorren les autoritats espanyoles en matèria de protecció dels drets lingüístics. Per aquest motiu, s'està elaborant un cens de totes les situacions en què s'ha negat a un ciutadà l'ús del català en la seva relació amb l'administració, ja sigui en una comunicació oral o escrita. Per completar l'estudi, la comissió de Llengua del Consell està oberta a tots els ciutadans que vulguin comunicar experiències per-

sonals i posa a la seva disposició un número de telèfon - 932 157 610- i un correu electrònic: rut@cicac.org. Entre els casos que es recolliran hi ha negatives a escriure documents en català en registres públics o a prendre declaració en català davant de la policia o els tribunals. Un dels últims casos que ha transcendit a l'opinió pública és la d'un veí de Mataró a qui un jutge va vetar l'ús del català en un judici per falta d'un traductor. El cas, ja per si lamentable, arriba a la categoria d'escàndol si es té en compte que la llei autoritza els jutges a designar qualsevol de les persones presents a la sala en el moment del judici perquè faci les funcions d'interpret. Ω

FONT: AVUI 22.12.02

[article en català publicat al Levante-EMV]

Ací ningú netejaria la platja

JULI ESTEVE

En l'aquari més gran d'Europa, la lletra menuda del cartell trilingüe és per al valencià i no precisament perquè la direcció de Caca ens adjudique vista de linx a la meitat valencianoparlant del cens. També a l'Oceanogràfic, una periodista de somriure profund però semiàgrafa en la llengua del país ens informa que els pingüins ja no ponen ous; ara els posen. Vint anys després que els ajuntaments democràtics els feren desaparèixer, creïem que per sempre, tornen a circular impunement horrors toponímics com Carcagente o Puzol, a textos oficials i tot. El Sanchís accentuat a la manera futbolera ja forma part del paisatge. Ausiàs March fa setmanes que es remou a la tomba de la porta de l'Almoina cada volta que sent l'anunci d'un concessionari que pronuncia el seu nom amb che castellana. I qui subscriu ja no satisfaria com abans la ludopatia natalenca si complira l'antiga promesa de comprar només paperetes de loteria impreses en la llengua del diasistema.

El valencià, en efecte, recula entre l'apatia de la majoria i l'abandó d'un govern que ni l'empra ni el promou per compensar la creixent opció social pel castellà. I és probable que, en unes poques generacions, ni déu parlarà valencià per molt que l'Acadèmia haja traduït els textos litúrgics.

Són reflexions que naixen de l'atenció parada als noticiaris de ràdio i televisió des que fa cinc setmanes el Prestige començara a abocar fuel i el govern, desprestigi. En eixe temps, hem sentit moltíssims ciutadans gallecs, aquells mateixos que imaginàvem submisos, revoltar-se contra la Xunta i l'Estat absents i mentiders i fer-ho, a més, en gallec, amb naturalitat i sense acritud, per molt que la pregunta fóra en castellà i el micròfon, madrileny.

És inimaginable a casa nostra una fidelitat a la llengua i una resposta popular contra la contaminació d'aquelles dimensions. I en això té molt a vore el fet que el paisatge gallec ara brut estava pràcticament verge i lliure de la gran especulació. Per això els ciutadans el

senten seu. I molts fins i tot es guanyen la vida llaurant l'arena per fer marisc o la perden collint peu de cabrit (percebe) al penya-segat.

Però si un Prestige ennegriera el nostre litoral, ¿qui el netejaria, a més de les brigades municipals? ¿quin valencià se sentiria perjudicat, tan agredit íntimament com ara els gallecs i es presentaria voluntari per llevar quitrà de l'arena de les platges de Penyíscola, Cullera o Benidorm, o de les penyes de les Rotes de

Dènia? Ben pocs. Ací ja fa molt que no parem de vendre la terra que tenim a vora mar o al costat del poble a canvi que un pla parcial de l'ajuntament subornat o no pel promotor ens òmpliga un compte corrent enteranyinat, acostumat al jornal escàs o la renda insuficient del camp de tarongers o d'oliveres que somiàvem que es convertira en solar.

Gran part d'aquell paisatge de dunes i marjals o d'horta que potser algú defensaria ja ha desaparegut, soterrat pels gratacels de València, els adosats de Torrevella o els apartaments d'Orpesa, Gandia i moltes platges més que a penes són nostres. I els nous propietaris i els que ara tenen grans interessos, igual té que siguen de Madrid o es diguen Gimeno, Batalla o Ger, no els veiem vestits de plàstic blanc i armats de pala i cabàs, la veritat.

La modernitat ens ha fet més rics i molt desentesos del territori. És cert que se salven les marjals de Massamagrell i Rafalell i Vistabella, però no gràcies a veïns i ajuntaments, sinó a uns pocs ecologistes que han sabut aprofitar la llei. Per protegir l'horta, un grup de gent conscient ajunta 118.000 firmes, però la majoria es conforma amb un lament nostàlgic i inútil. Enmig d'un silenci clamorós, xalets i apartaments s'enfilen amunt per la serra de Bèrnia i inunden termes sencers. I aplaudim devots un pla hidrològic que fomentará més encara tot això. En definitiva, muts i a canvi de diners, deixem perdre el país. I la llengua. I no imagine quin Prestige haurà de naufragar perquè s'enduga tanta indolència culpable. Ω

Si som independenstista, me n'aniré a l'infern, Sr Bisbe?

Com a creient catòlic, la Vostra Eminència, m'ha ofès ben molt en considerar, juntament amb els bisbes forasters, "moralment inacceptable" negar "unilateralment" la sobirania d'Espanya. I en afirmar que la doctrina social de l'Església no reconeix el dret a la secessió d'una nació quan no es tracta d'una colònia o com a resposta a una invasió "injusta". Ve a dir, per tant, Sr. Bisbe, que va ser justa la invasió que vàrem patir amb la Guerra de Successió? I que varen ser justs els Decrets de Nova Planta, que Castella ens va imposar? I que varen ser justes les conseqüències que es derivaren de la imposició dels Decrets de Nova Planta, que varen ser l'esclafament del Regne de Mallorca, del Regne de València i del Comtat de Barcelona, l'aboliment de les nostres lleis, la prohibició de l'ús oficial de la llengua catalana, la imposició en el nostre territori de les lleis de Castella i de la llengua espanyola? Què més havia de passar perquè la Vostra Eminència consideri injusta aquella invasió? Més morts? Més humiliacions als vençuts? Destrucció de més estructures polítiques dels nostres regnes? Em vol dir quines estructures, Sr. Bisbe, si no ens en deixaren cap? La Vostra Eminència tendria moltes de trobar cap pal·liatiu, cap atenuant, que impedisqui dir que allò va ser una pura annexió de la nostra Nació a l'estat dels invasors? Jo no. Una altra cosa: em vol dir la Vostra Eminència quines diferències veu entre l'or que Espanya i Anglaterra espoliaven a les colònies d'Amèrica i els 1.800 milions d' que, per imposició fiscal, parteixen cada any de les Illes Balears per no tornar? Em vol dir quines diferències troba entre la imposició de la llengua anglesa als indis de l'Amèrica del Nord, o l'espanyola als indis de l'Amèrica del Sud, i la imposició de

l'espanyol als catalanoparlants dels Pirineus en avall o del francès als catalanoparlants dels Pirineus en amunt?

Que jo recordi, Jesús de Nazaret, Jesucrist, sobre aquesta matèria, només va predicar que malavejàssim donar al Cèsar allò que és del Cèsar i donar a Déu allò que és de Déu. No som teòleg, però em pens que això vol dir que no mesquem la religió amb els estats. I, si de cas, si agafa les Benaurances, veurà com, si de cas, Jesucrist sempre es posava de la part dels febles, dels perseguits. Ara em digui, Sr. Bisbe, quins són els agredits i quins són els agressors entre els qui aspiram, simplement, a continuar existint com a comunitat lingüística i nacional damunt la Terra i els qui volen que desapareguem engolits dins la seva comunitat.

Que hi ha hagut nacions que se són alliberades per l'ús de la violència? No ho dubt. També el catolicisme ha protagonitzat l'ús de la violència ben moltes de vegades al llarg de la Història (pensem en la conquesta i civilització d'Amèrica, en les Croades, en la Inquisició) i bé, vol dir això que el catolicisme sigui sinònim de violència? Idò això, exactament això, pensen, diuen i volen que pensem n'Aznar i els bisbes que anau a les seves.

Gosaria dir la Vostra Eminència que els portuguesos fan una immoralitat en celebrar cada 1r de desembre llur emancipació d'Espanya, la seva independència, l'any 1640? O igualment els madrilenys cada 2 de maig, data en què celebren que foteren puntada de peu a En Napoleon, que els havia esbucat la independència? La Vostra Eminència pot dir: -bé, d'això, ja en fa molts d'anys! D'acord, però que no ens vulgui fer creure que les fronteres vénen de l'any tirurany ni que siguin posades del Bon Jesús. Es fixi en una cosa: dels actuals 40 estats que formen Europa,

n'hi ha 18 que han aconseguida la independència en el segle XX. D'aquests 18, n'hi ha tan sols 5 que se són formats a partir de l'ús de la força. Ep!: de la força tant per part dels qui se són alliberats com per part dels colonitzadors que no volien amollar el mac. Són: Polònia (1918), Irlanda (1921), Albània (1912), Croàcia (1992), i Bòsnia i Herzegovina (1992). N'hi ha un altre, que és Honria (1918), que va sorgir a ran de les modificacions de fronteres que es produïren a Europa a partir dels tractats de pau que succeïren la I Guerra Mundial. I n'hi ha 13 -tretze, Eminència!- que han aconseguida llur independència a ran d'un procés totalment pacífic i democràtic, a partir d'un acord entre el país alliberat i el dominant. Són Islàndia (1944), Noruega (1905), Finlàndia (1917), Lituània (1990), Estònia (1991), Letònia (1991), Bielo-rússia (1991), Ucraïna (1991), Moldàvia (1991), Txèquia (1992), Eslovàquia (1992), Eslovènia (1992), i Malta (1964). Es fixi, Sr. Bisbe, que, a tots aquests tretze, plegats, la propaganda mediàtica espanyola no els ha dedicada ni una quarta part del temps que va dedicar al procés violent de Bòsnia-Herzegovina o al de Txetxènia. No ho troba curiós?

Gosaria dir la Vostra Eminència que viuen dins la immoralitat tots els ciutadans que se senten a pler dins aquests estats acabats de néixer i que s'hi senten identificats? I els mallorquins partidaris de recuperar la nostra independència per la via pacífica i democràtica, hi vivim, també, dins la injustícia moral? Ens n'anirem a l'infern?. Ω

JORDI CALDENTEI DE MANACOR

LA PINÇA CATALANA

En aquest nou any 2003 es preveu un augment important de l'activitat política, de la propaganda electoral - directe i indirecte - per televisió i, sobretot, de la demagogia, els tripijocs, els "focs d'encenalls" i els maquiavelismes de tota mena per part de les dues grans forces polítiques que governen les diferents institucions catalanes.

De tota manera, la gran novetat política d'aquest 2003 serà una

nova fórmula d'enginyeria política, per tal d'evitar, de totes totes, que hi hagi canvis de debò a casa nostra. Aquesta nova recepta, que és podria batejar com la pinça catalana (per allò que va passar a finals dels 80 a l'Estat, quan una aliança tàctica entre el PP i la IU del Sr. Anguita es va posar en marxa per "aniqui-

lar" políticament a Felipe González i al PSOE) tindria com a màxims responsables el Sr. Montilla (PSC) i el Sr. Duran - Lleida (CiU) i, a la pràctica, seria un pacte tàcit "PSC-CiU" (amb el vist-i-plau del PP), per tal d'impedir per tots els mitjans que ERC pugui entrar en el proper govern de la Generalitat. Aquesta opció

seria una greu traïció envers la gent antifranquista i veritablement nacionalista, de bona fe, que hi ha entre la militància i l'electorat de CiU i, una gran claudicació cap a importants sectors, d'esquerra laica i transformadora, que hi ha dintre el PSC.

Sense cap mena de dubtes, a l'any 2003, la única garantia

d'un canvi real i realista a la nostra nació (tant des del punt de vista nacional com social), és que ERC tingui uns resultats prou bons, per tal que la opció de l'esquerra sobiranista i veritablement modernitzadora, sigui el nou eix polític pel qual giri tota la política, l'economia i la societat catalana. Ω

JOSEP M. LOSTE ROMERO

S A P O B L A

Fa 3 anys que n'Isabel Gallardo i la seva nina na Cristina Bennàsser són les madones del magatzem Es Tancadet. Venen Rajoles. N'Arnau Bennàsser que les estima fa de guixaire. Te 22 operaris i pot envestir allà on sia. Tel. 971 542 640

Fa 2 mesos que n'Aurora Serra va obrir la Botiga Marc Moda al carrer de l'Església de sa Pobla. Tel. 971 862 023

Fa 19 anys que na Margalida Celià va obrir la botiga Tot Petit al carrer Major de sa Pobla. Tel 971 541 468

Fa 6 anys que na Joana Crespi va obrir l'Estudi Fotogràfic Fotolit al centre de sa Pobla. Tel. 971 540 282

Francesc Xavier "Quico" és l'amo jove del Bar Sa Plaça, a la Plaça de sa Pobla. Tel. 600 652 461

Fa 9 anys que n'Antònia Tugores va obrir la botiga Pa Fruita i Verdura al carrer dels Traginers de sa Pobla. Tel. 971 862 463

Fa 4 anys que na Magdalena Ramis a qui veiem amb les seves oficials va obrir Sa Perruqueria al carrer General Marzo de sa Pobla. Tel. 971 862 721

Fa 33 anys que els germans Pons regenten la sastreria Pons al carrer Major de sa Pobla. Roba d'home a mida i confeccionada. Tel. 971 542 596

Fa 3 mesos que els germans Soberats i en Joan Toni Ignasi regenten el Bar Rapinya al carrer de sa Plaça de sa Pobla. En Sebastià és un client. Tel. 610 035 287

Fa 2 anys que les germanes Vallespir obren la perruqueria i estètica unisex l'Encís al carrer dels Traginers de sa Pobla. Tel. 971 542 710

Fa 16 anys que na Maria Martí regenta la Cafeteria Penya de l'Artista a la Plaça de la Constitució de sa Pobla. Te 70 classes de cervesa. Despatxa les tapes i el pa amb oli. Des de l'any 1923 és el lloc de trobada dels artistes teatrals del poble. Tel. 971 540 000

Les germanes Pons, na Fina i na Maria, marquen, dibuixen i broden. L'home de na Fina que nom Pau les ajuda a vendre. Tel. 636 333 105

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

INSTALL·LACIONS HIDRÀULIQUES

LLABRÈS

- BOMBES SUBMERGIDES CAPRARI
- MUNTADES EN CANONADA DE POLIRPÓLIL·L·AMB PLETINES
- RECS PER ASPERSIÓ
- JARDINERIA I GOTEIG
- AFORAMENT DE POUS
- LÀMINES DE PCV PER A BASSES I DIPÒSITS SOLDADES EN CALENT

Sant Antoni, 36 - 07420 Sa Pobla
Tel.: 971 540 209 - Fax 971 862 006

MÓVIL: 608 630 675

FOTOLITH

estudi de fotografis i video.

Joana Crespi Soler
C/ Major, 3 - Tel. 971 540 282
07420 Sa Pobla (Illa de Mallorca)

Flors de Mallorca

COL·LECCIÓ DE PERFUM TIPIC FLOR DE MALLORCA

MADE IN MALLORCA SPAIN

Tel. 971 54 09 41 • Mòbil 659 33 49 86

CITROËN

Tallers Santandreu, C.B.

Agente Citroën
C/ Santa Ana, 139
07440 MURO - Tel. 971 53 75 64
C.I.F. E-57113870

HYUNDAI **MOTOR NORD S.L.** **SUZUKI**

Exposició i Vendes
Carretera Llubi s/n - Tel. 971 86 20 04
Tallers: Pintor Picasso, 49 i 51. 07420 SA POBLA (Mallorca)
Tel. 971 54 02 21 - Fax. 971 86 20 03
motor nord@eresmas.com

S A P O B L A

Fa 33 anys que en Miquel Quetgles va obrir el Forn ca N'Àngela al carrer Gran de sa Pobra. Tel. 971 540 985

Fa 2 anys que en Pere Ramis regenta la Fusteria Artot al carrer del Pintor Picaso de sa Pobra. Son pare, a la foto, la va obrir fa 45 anys. Tel. 971 862 159

Només fa un mes que na Maria Bel Caldès ha obert l'oficina d'assegurances Racc Club al carrer de la Lluna de sa Pobra. Tel. 971 541 584

Fa 30 anys que en Sebastià Crespí, en Miquel Mulet i en Joan Serra obren l'Elèctrica Progrés al carrer del Progrés de sa Pobra. A la foto amb dos dels seus empleats. Tel. 971 540 264

Fa 2 anys que en Joan Garcia i el seu germà Toni obren el taller de lacat Tot Laca al carrer del Torrent de sa Pobra. Tel. 971 862 334

Fa 13 anys que els germans Company regenten el Taller Motor Nord davant l'Escola Uialfàs de sa Pobra. Són agents oficials Hyundai i Suzuki. Tenen cotxes des de 7.570 fins als 30.100 . Tel. 971 540 221

Fa un mes que en Joan Julià amb na Lina Estrany ha obert el Centre de Naturopatia Gira-sol al carrer del Rector Tomàs Serra de sa Pobra. Fan quiromassatge, drenatge linfàtic, tenen flors de Bach (que regulen els estats emocionals negatius com la ràbia, l'enveja, el ressentiment, la por, la depressió... Tel. 616 257 438 - 615 843 280

Fa un any que n'Antoni Capó ha obert la Ferreria Toni Capó a la Ronda Nord de sa Pobra. Tel. 971 541 568

Fa 22 anys que en Biel Sureda i n'Antoni Gamundí obren la marbreria Sa Pobra al carrer del Torrent. Tel. 971 541 267

En Sebastià Torrandell de cas Xiulet és l'amo de la farinera cas Xiulet al carrer dels Fadrins de sa Pobra. Són pare va obrir aquesta farinera fa 62 anys. Actualment ven pinsos i material fitosanitari. Tel. 971 540 330

Fa 3 anys que en Xisco Mir és el president del Club de Futbol sa Pobra i 37 que és l'amo del Bar casa Mir al costat de l'Ajuntament. El club de futbol té 12 equips, tots a la màxima categoria. A la foto amb sa mare Apol·lonia Tugores i el seu fill Xisco amb qui comparteix la direcció del bar. Tel. 971 540 023

Fa 11 anys que els germans Morell regenten el Taller de pedra artificial Morell al carrer Gran de sa Pobra. Tel. 971 540 830

Fa 24 anys que en Llorenç Arrom, n'Antoni Serra i el seu germà Pep obren la Fusteria Loanjo al carrer de Miquel Verdera de sa Pobra. Son 16 operaris que poden envestir allà on sia. Tel. 971 540 562

Fa 3 anys que na Maribel Domínguez va obrir la botiga Euronew Maribel a sa Indioteria. Tel. 971 913 410

NETEJA **PINTURES**

VIVENDES EMPRESAS BARS RESTAURANTS

GRUP PIDECONDORS IRCAI

ESTUCATS GOTELS MOQUETES VITRIFICATS

Tel. 971 509 529 - 653 201 647 BÜGER

M IMPRENTA MURO

Miquel Campaner Fornés
Dir. Comercial

Rosinyol, 16
Joan Carles I, 19
07440 MURO (Mallorca)

tel. 971 86 04 44 fax 971 53 70 66
imuro@applevision.com

GERMANS MORELL

Escales * Pedra Artificial
* Decoracions de Ciment

Carrer Gran, 134 Tel. 971 540 830 Sa Pobra

La Penya Artística

Plaça major, 3 - Sa Pobra - Tel. 971 54 00 00

Tancament del Nou Camp

En Joan Josep diu:
Aquesta és una llista sense moderació.

Tothom pot escriure-hi el que vulgui amb total llibertat.

Marta: Com m'agrades!

J.: Jo trob, que en general sols cal servir les bones maneres, que el tema no se'n vagi del tot, però deixant molta llibertat, que és creativa i obre portes, front a qualsevol burocratisme, tan típic dels paleoextremismes. A la llista Tirant hi havia una censura ferrenya en favor de la nomenclatura valencianistaprogreata i sempre tenies l'espasa de Damocles ficada al coll. Sense llibertat d'expressió un poble no pot progressar ni innovar ni inventar ni trobar les veritats ni la realitat.

M.: Per cert, dues interrogacions: -Tancaríeu el Camp Nou pels fets que van succeir dissabte?

J.: Jo tancava sols els directament responsables, una versió futbolera del trencavidrisme anarco-soviètic que ens desacredita en favor del "civilitzat" espanyolisme. I legalitzava el gol d'en Kluivert, del qual no parla quasi ningú (Coneixeu aquests acudits del Barça i el Madrid?):

-En què s'assemblen Van Gaal i Pinotxet?

Tots dos omplen els camps de futbol per torturar gent.

-I el R. Madrid i Via Digital?

Que si compres la Lliga...et regalen la Champions...)

Molt bons, per cert, els acudits d'Sport. El darrer insinua que la passa de grip del Madrid és obra de la guerra bacteriològica dels barcelonistes al Nou Camp. Qualsevol dia, amb pretextos com aquest, ens bombardegen el Nou Camp amb scuds (ja fa més de 50 anys que no bombardegen Barcelona, tal com Azaña deia que havien de fer els espanyols per mantenir-nos dins l'Imperiet).

M.: -I al Gaspart, el multaríeu o el tancaríeu?

J.: Jo l'enviava a filar. És un dictador inepte -fa joc brut permanent per silenciar l'oposició- i un mentider compulsiu, i sospit que té les

mans tacades de corrupció i l'Asnar li fa xantatge: no l'engarjolarà mentre ho faci tot per enfonsar el Barça. Així ja tenim el mòbil del crim i tot quadra bé.

Joan Josep: Una cosa és el que féu la minoria trencavidrista, una altra l'engròs dels barcelonistes. A més, al Bernabeu i en altres camps en fan de molt més grosses i no passen. Ara mateix estan preparant ja un altre "pelotazo": caldria fer fins i tot manifestacions antiMadrid i antiPP (antipelotazo), serien ben populars, un independentisme populista, més enllà dels 4 intel·lectuals talking heads de Sempre.

M.: -I al Gaspart, el multaríeu

o el tancaríeu?

Joan Josep: Ni una cosa ni l'altra. No m'agrada com a president, però va ser escollit democràticament i ens toca aguantar-lo.

J.: El catalanam és psíquicament profundament conservador, va sempre endarrerit i l'enganyen fàcilment (per això votaren Gaspart, que retrata molt bé el botiguisme imperant). Després, clar, a plorar. Per dissimular tanta ineptitud vital, és molt progre políticament: somiatruitisme i castells en l'aire.

Les nacions lliures són més aviat tot el contrari: psíquicament i espiritualment obertes i actives i políticament realistes.

Espavil! Via fora, els amodorrits! Ω

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

Dia 7 de febrer de l'any 1723

En els llibres de baptismes de la parròquia d'Alaró, que se conservaran posteriorment a l'arxiu diocesà corresponent l'any 1723, queda anotada, tal dia com avui la següent partida de baptisme:

Posa en mallorquí (de l'època, plens de castellanismes):

"Al set febrer mil setsens vint y tres baptisi jo Antoni Fiol prevere y vicari un fill de Francesch Ferrer i Juana Mas conjugues d'Alaró que nom Jaume Josep Francisco. Foren padrins Nadal Rotger y Caterina Ferrer de esta parròquia. Nasqué en esta vila el 4 de dit mes y any."

El 1725, i a la visita pastoral del Sr Bisbe rebé el tal Jaume Ferrer Mas -que de gran marxará a Ciutat on farà feina de fuster- el sacrament de la confirmació.

L'any 1795 morirà Jaume Ferrer Mas. La seva filla Maria Ferrer Arbona - nascuda a Fornalutx l'any 1777- serà una de les fundadores del primitiu "Col·legi de la Puresa".

Primer començaren al carrer de la Pau, a la casa on havia de néixer el General Weyler i després anaren a establir-se al carrer d'En Clapés qui avui es diu "carrer de la Puresa".

Dia 8 de maig del 1881

Neix, avui a Campos del Port Llorenç Mas Mequida que anys més tard estudiarà al seminari diocesà i s'ordenarà de prevere per les témpores de l'any 1904 i, després d'haver sigut vicari in càpita de Pòrtol i rector de Fornalutx des de l'any 1913 fins a finals de l'any 1935, morirà de capellà lliis, també a Campos, el 23 d'octubre de 1947.

Diumenge 8 de juny de 1913

S'acomiada dels seus feligresos fornaltuxencs, com a darrer vicari in càpita de l'església de la Nativitat de la Verge Maria del municipi de Fornalutx el sacerdot margalidà mossèn Miquel Morei i Fluxà. Durant la seva estada a Fornalutx, el seu germà Cristófol s'ha casat amb una al·lota fornaltuxenca que nom Margalida Sastre. La parella se'n anà a viure a Santa Margalida on ambdós moriren anys més tard.

Dia 15 de juny 1913

Avui fa sa solemne entrada com a primer rector de la nova parròquia d'entrada de la Nativitat de Maria Santíssima el sacerdot campaner Mossen Llorenç Mas i Mesquida.

Una comissió el va rebre a l'andana de l'Estació del Tren de Sóller. Mossen Andreu Servera, vicari coadjutor de la parròquia de Sant Nicolau de Ciutat, pronuncia el sermó de l'ofici major que ha celebrat el Senyor Rector assistit com a diaca i sotdiaca per mossèn Jaume Alberti i mossen Sebastià Garcies.

El Rector Mas ha tengut a Fornalutx l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem pel dia de Rams; però a les festes patronals de l'any 1927 arribarà el seu divendres sant i cametes me valguin haurà de marxar al seu poble Campos. Fins el 1935 administrà la parroquia de Fornalutx un regent que després de la renúncia del rector fou nomenat ecònom.

Diumenge 3 d'agost de 1913

Avui al número 25 del carrer de Sant Llorenç -que se troba prop de l'església parroquial de Santa Creu - neix a Ciutat un nin a qui els seus pares Vicenç Rosselló Salom (*1885) i Francisca Porcel Estarellas (*1890) -casats, l'any anterior, dia 7 de setembre, posaran el nom de Bartomeu com els seus dos padrins paternals i materns Bartomeu Rosselló Gomila i Bartomeu Porcel Alemany.

El nou nat té en el dia d'avui (2003) un carrer a la barriada de Son Cotoneret que porta el nom de "Carrer Poeta Bartomeu Rosselló-Porcel" (així amb un guionet entre els dos cognoms) Mori fadrí i relativament jove a Barcelona durant la guerra civil espanyola i durant el règim franquista la seva memòria fou maleïda. Ω

(APUNTS PRESOS PEL CAVALLER
ESTADES DE MONCAIRA)

Senyor i Cavaller
Jo no sóc estranger
A mi m'agrada tot lo mallorquí.
Vós hi teniu res a dir?

<http://catalaeuropa.alresoft.com>

SALARIS I HORARIS COMERCIALS

Resulta una mica infantil creure que si s'amplien els horaris comercials i els comerços poden obrir, pràcticament tots els festius, s'incentivarà l'economia i es controlarà la inflació.

Per començar, una llibertat total d'horaris comercials, implicaria molt més atur en el sector del comerç, molta menys qualitat de vida pel petit comerciant autònom, una desertització dels centres urbans i la implantació d'un règim de gairebé monopoli per part dels grans hipermercats, amb la conseqüència directe pel consumidor d'una pèrdua de qualitat dels productes i del servei. Però és que, a més a més, els senyors de Madrid que ens governen haurien de saber que la reactivació del consum només vindrà per la via d'un augment dels salaris. D'altra banda, les veritables causes del descontrol inflacionari que patim actualment són la proliferació d'impostos i taxes indirectes, l'augment desproporcionat de les tarifes dels serveis de les empreses recentment privatitzades i una mala gestió en la posada en marxa de l'euro.

Pensem que encara que totes les botigues (grans, mitjanes i petites) estiguessin obertes les 24 hores i els 7 dies de la setmana, amb un salari mínim a l'Estat Espanyol de 451'20 euros, després de pagar pis, aigua, gas i electricitat, es pot comprar molt poc. Ω

JOSEPM. LOSTE i ROMERO

Introducció a la Llei de Ferro del Càncer

Descoberta pel Doctor Ryke Geerd Hamer, i verificada el 9 de desembre del 1988 a la Universitat de Viena

Fins el moment, a 'investigació mèdica sobre el càncer ha orientat la seva recerca sobre el lloc d'implantació del tumor: pulmó, fetge, pits, ossos, etc. El problema plantejat era: per què les cèl·lules de l'organisme comencen bruscament a proliferar de forma anàrquica?. Virus?. Agents externs com es ara el tabac, productes químics a l'alimentació, etc.?

El tractament es cenyia a trobar nous mitjans per a detenir la proliferació cel·lular: operacions, raigs X, cobalt, quimioteràpia...

El Doctor Hamer reprèn el problema des d'una altra perspectiva. Mitjançant la seva pròpia experiència -patí un càncer-, i de la dels malalts que al seu càncer, ha constatat durant el decurs dels anys que sempre hi ha una síndrome ben determinada en l'origen del càncer, i no tan sols un estrès qualsevol. Es precisa un poderós detonant, un xoc psíquic brutal, que el pacient sent com el major esdeveniment de la seva vida; un conflicte agut i dramàtic, viscut en aïllament psíquic. A aquesta síndrome inicial, que ell ha descobert i verificat acuradament en cadascun dels milers de casos examinats fins el present (11.000 a 1988), l'ha donat

el nom de Síndrome Dirk Hamer (S.D.H.), reprenent el nom del seu fill Dirk la tràgica mort del qual el 1978 fou l'origen del seu propi càncer.

L'experiència d'aquests milers de casos individuals, diagnosticats i tractats en el decurs dels darrers anys, l'ha conduït a desgranar poc a poc les constants, i a formular una llei, que es verifica sempre de forma precisa, la Llei de Ferro del Càncer, i que no ha estat mai rebatuda.

Aquesta llei, de la qual la Síndrome Dirk Hamer és la peça clau, l'eix principal, s'enuncia com segueix:

1. Tot càncer s'inicia per una Síndrome Dirk Hamer, és a dir, per un xoc extremadament brutal, un conflicte agut i dramàtic viscut en l'aïllament, i percebut pel pacient com el més greu que mai no hagi viscut.
2. Es el grau subjectiu de conflicte, la forma en que el pacient l'ha experimentat en el moment de la Síndrome Dirk Hamer, el seu matís, allò que determina:
 1. el Focus de Hamer, és a dir, la zona específica del cervell que sota la influència

del xoc psíquic, pateix una ruptura de camp i dona les directrius anàrquiques a les cèl·lules de l'òrgan dependents d'aquesta zona.

2. la localització del càncer a l'organisme.
3. Hi ha una correlació exacta entre l'evolució del conflicte i la del càncer, en el seu doble nivell cerebral i orgànic.

Si el conflicte es complica amb nous conflictes secundaris (per exemple, l'angúnia de saber que es té un càncer), una nova zona del cervell pot resultar afectada, i un nou tumor apareixerà en l'òrgan corresponent (allò que en medicina clàssica es denomina metàstasi).

Un cop que el conflicte desapareix, la zona cerebral afectada deixa de donar ordres anàrquiques. Reempren el seu treball sobre el camp tal com ho realitzava anteriorment. Les cèl·lules s'aturen en la seva anàrquica proliferació. S'atura el càncer.

Després de la suspensió del conflicte, la zona perturbada del cervell triga un cert temps en recuperar-se. Per a sanar, es rodeja d'un edema intra i perifocal. És aquest edema, visible a l'escàner, allò que

ha permès al Doctor Hamer localitzar amb precisió quines zones havien estat afectades per cada tipus de conflicte, i quins òrgans corresponents resultaven assolits.

A la fi del conflicte, el cervell ordena igualment la regeneració de l'òrgan malalt. El tumor es repara (edema peritumoral, ascitis, derram pleural, pericàrdic), s'enquista, es modifica en funció de la seva localització, sigui mitjançant d'una contracció cicatricial (pits, abdomen), sigui per reconstitució (recalcificació de les lesions osteolítiques), sigui per expansió (cavitat bucal, recte, vagina, etc.)

La fase de reparació, de curació, dura exactament el mateix temps que la fase de conflicte. Si durant aquesta fase es produeix una recaiguda del conflicte, la fase quedarà perllongada. Aquest període de reparació transcorre amb fatiga, dolors i edemes, símptomes aquests que poden suavitzar-se segons la teràpia preconitzada pel Doctor Hamer.

Un cop finalitzada aquesta fase de curació, que es desenvolupa sincrònicament al triple nivell psico-cervell-orgànic, la tumefacció local deguda a l'edematització cerebral desapareix i el nos-

tre organisme recupera la salut.

Laboriosament descoberta en el decurs dels anys mitjançant el mètode empíric, la Llei de Ferro del Càncer permet avui en dia obrir diverses portes. En efecte, el Doctor Hamer ha pogut constatar que la leucèmia es conforma exactament a aquesta llei: té per origen un greu conflicte de desvalorització de sí mateix. En tant no es tracti d'un traumatisme cerebral, d'una malformació congènita, la crisi epilèptica és, per així dir-ho, una oscil·lació brutal simpaticotònica a fi d'aturar una edematització excessiva produïda per la vagotonia.

L'infart de miocardi es desencadena sempre en el transcurs de la fase consecutiva a la solució d'un conflicte territorial, sempre que aquest conflicte hagi tingut una durada de al menys dos o tres mesos. Actualment, existeix ja un gran nombre de malalties que poden deduir-se de la Llei de la Ferro: esclerosi en plaques, Parkinson, poliartritis, diabetis, èczema, asma, zòster, úlcera, depressió nerviosa, malaltia mental, etc. Sempre hi ha un conflicte de matís molt precís rera cadascuna d'aquestes malalties, i la curació és possible després de deslliurar-se del conflicte. Ω

Opinions diverses sobre l'última pastoral dels bisbes espanyols

L'arquebisbe de Barcelona destaca que, en el capítol cinquè, "es fan valoracions sobre el nacionalisme en general"

DAVID RICO 05/12/2002

L'última instrucció pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola, titulada Valoració moral del terrorisme a Espanya, de les seves causes i les seves conseqüències, ha generat opinions diverses entre els creients espanyols. I és que el seu contingut inclou matèries opinables que, tot i que s'intentin argumentar a la llum de la doctrina social de l'Església, permeten diferents interpretacions. Pot sentir-se Església tant el cristià que vulgui la independència de Catalunya o el País Basc com el qui cregui en la unitat d'Espanya com a valor indiscutible. I partint d'aquesta idea, les valoracions de molts creients, incloent-hi bisbes d'Euskadi i Catalunya, han estat també ben diverses en relació amb la de la resta de catòlics espanyols.

Hi ha hagut, així sí, unanimitat absoluta en els primers quatre capítols del document episcopal, sobretot en el que es refereix a la condemna del terrorisme. Potser cal afegir que aquesta denúncia

no és nova perquè l'Església espanyola ja havia expressat clarament la seva rotunda condemna als assassinats i segrestos d'ETA o de qualsevol grup terrorista.

Aquest document de la Conferència Episcopal Espanyola, però, presenta una diferència fonamental en relació a dos escrits fets públics també des de l'àmbit eclesial: un és la pastoral dels bisbes bascos, publicada al maig, i l'altra Arrels Cristianes de Catalunya, un text anterior elaborat des de totes les diòcesis amb seu a Catalunya i que va ser ratificat pel Concili Provincial Tarraconense de 1995. Tenint en compte que aquella cita conciliar va ser aprovada pel Vaticà al juny de 1996 amb la Recognitio, podem dir que el document té un aval més clar de la Santa Seu:

<http://www.tarraconense.org/cat/documents/documagis.htm>

Pel seu interès, tot seguit reproduïm la declaració del cardenal Ricard Maria Carles, presentada el dissabte 30 de novembre durant la reunió del Consell Pastoral Diocesà de Barcelona:

1. La intenció central del document de la Conferència Episcopal Espanyola "Valoració moral del terrorisme a Espanya, de les seves causes i de les seves conseqüències", és la de fer un judici moral sobre el terrorisme d'ETA i aquest és el punt que ocupa els quatre primers capítols del document.
2. En el capítol cinquè del document, tot i que es diu a l'inici que "la present instrucció pastoral no pretén oferir un judici de valor sobre el nacionalisme en general" i que "ens cenyim al judici moral del nacionalisme totalitari, en la mesura que constitueix el rerefons del terrorisme d'ETA" (núm. 26), de fet es fan valoracions sobre el nacionalisme en general i sobre altres punts com les condicions per exercir el dret a l'autodeterminació o a la secessió.
3. En aquest sentit, considero que el document, en aquest capítol cinquè, no exhaureix

tots els continguts de la Doctrina Social de l'Església, la qual està en un procés de maduració a l'hora de judicar unes realitats tan complexes com les que es plantejen en el document. Aquest document s'ha de situar en el marc del Concili Vaticà II, que reconeix la legítima autonomia de les realitats humanes i en concret de l'àmbit polític en el camp que li és propi. (Gaudium et Spes, 36)

4. En conseqüència, invito als catòlics de la diòcesi i a tots els ciutadans que vulguin escoltar la nostra veu a llegir íntegrament aquest document i a fer-se un judici madur i global del seu contingut, sobretot en la seva part fonamental i més extensa, que és una condemna moral sobre el terrorisme i l'espiral de violència i de mort que generen les pràctiques d'ETA (capítols 1-4). El document conté moltes afirmacions dignes de meditació i aplicació.
5. Quant a les limitacions i afirmacions matisables que pugui tenir el capítol 5è del document, recordo a tots que es tracta d'una instrucció pastoral que no demana aquell grau d'adhesió propi d'un document de caire doctrinal. La discrepància que pugui haver-hi sobre alguns punts cal fer-la en el marc de l'exercici del legítim pluralisme d'opcions polítiques entre els cristians. Desitjo sobretot que quedi clar que cap opció política que respecti els drets de la persona humana i dels pobles no s'ha de sentir exclouïda de l'Església i que els Bisbes volem acollir-los a tots a la comunitat eclesial. Quant a aquestes manifestacions de discrepància les situo en el marc de l'existència d'una opinió pública en l'Església, per la qual els fidels tenen el dret i àdhuc el deure de manifestar als pastors sagrats el seu parer. Ω

A r r i b a d a d e l C r i s t i a n i s m e

Professionalització. Guerra entre monjos i elaboradors laics

La sang de Crist es converteix en vi. Molts cristians es prenen el misteri de la transsubstanciació a la lletra. Són lliures de creure en els miracles. Però podem entendre que el que vol dir l'Evangeli és que la sang humana, biològica i terrenal, es transmuta en la seva quinta essència divina. I l'analogia que estableix és amb la beguda que considera arbitràriament la més noble: el vi. I això fou un cop tremend per a la cervesa. De fet, era sagrada i divina en moltes àrees culturals, com ja ho hem dit, i simplement perdé influència perquè el cristianisme s'escampà com un foc d'encenalls. La cervesa fou arraconada, en els països cristians de sud, al rang de beguda de taverna. Tant és així que en els llocs on el cristianisme tingué més influència desaparegué gairebé definitivament. De fet a la península ibèrica, no se'n parlà més (que nosaltres sapiguem) fins ben entrat el segle XVI quan Carles I d'Espanya i V d'Alemanya gran bevedor de cervesa davant de Déu (algunes males llengües prefereixen parlar de "borratxo") va fundar una cerveseria al monestir de Yuste a Extremadura per al seu ús personal.

Aquí, cal fer un incís respecte a la introducció del llúpol. Com ja ho hem dit, aquesta planta (de la família de les cannabàcies i no de l'ortiga com apunta algú) era ja coneguda dels egipcis. Segurament que, en més d'un cop, es devia fer servir per a aromatitzar la cervesa. Però el seu ús sistemàtic començà al segle XIV. Concretament fou introduït en aquesta modalitat pels celtes nòrdics. Li deien BEOR o BIOR, paraula que introduí BEER, BIÈRE, BIER i BIRRA. Els monjos, productors de la CERVISIA amb barreja d'herbes es resistiren fins a anatemitzar-la dient que era una planta diabòlica i dolenta per la salut, però la nova recepta s'imposà i desaparegué l'antic producte i la paraula que el designava. Per tant allà on havia desaparegut, l'antic nom es conservà. Concretament en els països en els que la cervesa en si mateixa havia desaparegut: Espanya i Portugal. Per això, a la península ibèrica fem servir paraules derivades del producte antic: cervesa, cerveza, cerveja.

Així és com no disposem de cap paraula "nova" per designar la cervesa. Aquí encara fem servir el vocable derivat del llatí CERVISIA. No tenim l'equivalent o la traducció de BEER, BIER, BIÈRE o BIRRA perquè molt probablement no ens arribà al nou producte aromatitzat amb llúpol. La cervesa en el món - cervesa laica, cervesa monacal

Nota: Tampoc disposem de cap paraula específica per designar l'elaboració de la cervesa: Veieu Braceig en el glosari.

No tenim cap notícia que es fes cervesa en els monestirs de l'àrea catalanoparlant o de la resta de l'estat. Per tot arreu es feien i es fan vins o derivats del vi. En canvi si que sabem del cert que a l'edat mitja, a la resta d'Europa, el cristianisme acabà recuperant la beguda de les libacions paganes, la cervesa. Volem

dir que, aplicant la llei que pregona que si no pots vèncer el teu enemic has d'unir-te a ell, de la mateixa manera que integraren elements rituals, geogràfics i artístics pagans a la vida cristiana acabaren integrant la beguda objecte de litigi. Així és com els monjos es posaren a fer cervesa. Va ser una guerra a sota ma, somorta i a traïció. Com totes les guerres, no?

Fins llavors, les dones havien estat responsables de l'elaboració del beuratge que després hom faria servir en les libacions. D'aquesta manera, la dona ocupava un lloc sagrat en la societat: era la intermediària entre els Déus o els Esperits i els humans. I el punt d'unió era el ritu en el que la cervesa tenia un paper més que rellevant. Quan els monjos acapararen la fabricació de la cervesa, cap al segle VI dC, pogueren fer-ho perquè ells no tenien despeses. La podien regalar si volien. Les cerveseres - sacerdotesses no devien disposar d'aquesta protecció i elles i les seves creences perderen vigència. I llavors, el cristianisme les pogué acusar d'heretgia i titllar-les de bruixes.

Només a Baviera, l'any 800 dC, quan Carlemany fou coronat emperador, hi havia uns 300 monestirs i 150 d'entre ells feien cervesa. Un cop recuperada la beguda de les mans dels pagans, els monjos observaren que la cervesa era bona de gust, que alimentava força, que acompanyava agradablement els àpats i, sobretot que era un aliment reconstituent per les èpoques de dejuni com la Quaresma. LIQUIDA NON FRANGUNT IEUNUM : els líquids no trenquen el dejuni. {Hem de citar però una font sense verificar que ens indica que, als països germànics, el vi era prohibit durant la Quaresma i que això implicà que, abans de Pasqua, la gent es dedicà a fabricar cervesa.} [Val a dir que Carlemany seguia la política recollida en "CAPITULARE DE VILLIS" segons la qual cada "centre" de territori (com si diguéssim cap de comarca) ha de tenir especialistes professionals entre els que explícitament cita els mestres cervesers.]

Pel que fa a la cervesa que coneixem actualment, el seu principal ingredient aromatitzant és el llúpol, però ja hem vist que no sempre ha estat així. A Alemanya, Bèlgica i Holanda existia la pràctica d'afegir una barreja d'herbes anomenada GRUT, GRUUT o GRUYT segons els llocs. Cada regió, cada cerveser tenia

la seva barreja en la que figuraven ingredients com el Romaní, el Coriandre (Coriandrum Sativum), la Milfulles (Achillea Millefolium), la Canyella, l'Anís, el Clau d'espècia, la Sàlvia, el Safrà, el Llorer, el Romaní silvestre, la Serpentina (?), la pell de taronja o de llimona. Quan va aparèixer aquest costum, les autoritats van córrer a inventar-se un impost sobre el GRUYT que s'anomenà lògicament, Dret de Gruyt. Curiosament, en aquest Gruyt i en algunes regions estava prohibit fer servir el Llúpol que els Normands havien anat introduint a Europa des del segle IX fins al XIII. El motiu només pot ser econòmic (salvar el dret de GRUYT) o de poder i influència (tal vegada el llúpol representava alguna cosa socialment, políticament o religiosament incorrecte...) L'ús del GRUYT tingué tant d'èxit que alguns s'especialitzaren en la seva fabricació. Així és com, a Bruixes (BRUGES) existeix una casa del GRUYT o GRUUTHUZE que era la seu de l'associació de productors de GRUYT.

A Alemanya, els cervesers tingueren més llibertat i pogueren anar introduint el llúpol en els seus crus i les seves receptes foren poc a poc adoptades arreu. Finalment, en 1364, l'emperador CARLES IV d'Alemanya va promulgar el "NOVUS MODUM FERMENTANDI CERVISIAM", el nou mètode de braceig en el que el llúpol ocupava un lloc prominent. I de fet, les resistències caigueren quan simplement es decretà un impost sobre el llúpol i en paus. El negoci és el negoci. Ens ho prenem una mica a broma, però no ho era: hom compta que per aquelles èpoques es bevia quantitats ingents de cervesa i, per tant era una "indústria" que movia molts calers. Hem llegit en algun lloc que el consum mitjà anual arribava a 500l. per persona (1,3l. al dia). Cosa per altra banda comprensible si tenim en compte que no es tractava d'una beguda, sinó d'un aliment que fins i tot es donava a la quitxalla. (En el segle XVI, els soldats espanyols del duc d'Alva se sorprengueren de veure que els biberons de la canalla duïen cervesa dolça).

Per sort per nosaltres, els monjos s'a-

bocaren a la fabricació (i consum) de la cervesa: CERVISIA MONACORUM, cervesa dels monjos. Feien "LA CERVESA DELS PARES" (Paterbier) més rica i alcoholitzada, reservada als monjos masculins, mentre que elaboraven la "CERVESA D'ABADIA" (Kofentbier) per a les monges, més fluixa en tot, per a les senyores. I també milloraren el producte fent proves, afegint i traient elements aromàtics, i provant diverses tècniques. La cosa se'ls donà molt bé i convertiren l'elaboració de la cervesa en art i en negoci: descobriren plantes que, macerades amb la cervesa, permetien una millor conservació d'aquesta, de manera que el producte pogués sortir del monestir i fer la competència a l'elaborador/a laïc/a.

Un dels primers monestirs dels que es té constància (mai millor dit) d'elaboració de la cervesa fou el benedictí de Sankt Gallen a Suïssa (a la voreta del llac de Konstanz) tal vegada el mateix on aparegueren les primeres notes musicals escrites... L'esmentat monestir data del 816 dJC. Allí visqué el monjo MAGNUS, més tard sant patró dels productors de llúpol.

Aquells nostres avantpassats també es trobaven en situacions a vegades complicades. De manera que no podien permetre's perdre res. Així és com amb un mateix most es feien diverses coccions i diverses cerveses. Avui en dia es fan diverses esbandides del mateix most per no perdre matèria prima. Els monjos doncs anomenaven la primera decocció o el primer tiratge PRIMA MELIOR i la destinaven als hostes il·lustres i als alts dignataris. El segon tiratge era anomenat SECUNDA i era destinada als treballadors del monestir i als burgesos. La TERTIA era destinada als peregrins, als pobres i als monjos. Els monjos solien marcar els barrils amb creus per distingir-los, cosa que ha induït alguns fabricants actuals a posar creus (Equis...) als seus productes.

Existia una oració per la cervesa del pare abat que resava de la forma següent: "Fortis ab invicta cruce, coelia sit benedicta". Que la força de la creu invencible la beneeixi.

També existeix unes referències a l'activitat cervesera primerenca dels monjos en una acta de donació, en 768, del rei Pépin le Bref a l'abadia de St Denis a París, d'unes plantacions de llúpol i de la fabricació de cervesa amb mel (cervisia mellita) a l'abadia de Corvey cap a mitjans del segle IX.

A França com a Alemanya, els monjos veieren oficialitzar el seu paper d'elaboradors gairebé exclusius de la cervesa. En 768, Carlemany els concedeix privilegis especials (Carlemany, gran protector de la cervesa de monestir!). La història local ha retingut l'exemple del gran capítol de Strasbourg que tingué una cerveseria funcionant fins al 1250/1260 (aprox.).

Els cronistes diuen que cada monjo estava autoritzat a beure fins a 5 litres

de cervesa al dia (1825l. a l'any !). Fins al punt que dos concilis hagueren de recordar als monjos el compliment de les seves obligacions d'austeritat, prohibint el vi d'ordi. En 817, el concili d'Aquisgrà reglamentà l'ús de la cervesa. Concretament, prohibia la barreja de vi i cervesa. El més segur és que no n'hi hagué prou i el concili de Worms (868) hagué de limitar l'ús de la cervesa als dies de festa, mandat confirmat pel concili de Treveris (895). Situació molt diferent a l'actual en la que els monjos d'Orval (Bèlgica), per exemple, elaboren una cervesa més fluixa per a ells que la que bracegen per fins comercials.

Els nobles veieren el negoci i feren el que avui en dia, si bé és una pràctica corrent, es considera il·legal: aplicaren impostos i promulgaren lleis que, després, per seguir-les, els fabricants haurien de rascar-se la butxaca: racket, en altres paraules: es tractava, com sempre, de fotre diners sense engegar ni brot. Els nobles i notables de totes les èpoques i cultures s'hi han dedicat des de sempre amb molta insistència... Dins d'aquest ordre d'idees, hom observa que, en 974, OTÓ II "concedeix" a Lièja el dret de fabricar cervesa (contra espècies comptants i sonants, suposem). D'aquí a que els bracejadors s'organitzin en guildes i gremis per protegir-se de la rapacitat dels poderosos només hi ha un pas que els bracejadors no tardarien a fer. Poc més tard, apareixen doncs els primers gremis cervesers a Anglaterra i a Noruega.

Ben aviat, els monjos dedicaren una part creixent de la seva producció als fidels. Previ pagament d'una taxa, els monjos adquiriren el dret de produir cervesa industrialment. La cervesa funcionà com un imant de fidels. Ja es preocuparen perquè fos bona. Fins i tot alguns monjos especialistes en braceig es feren famosos pels seus crus. En 1040, el monestir de Weihenstephan (St. Esteve) a Baviera rebé el dret de braceig i venda. Així és com aquest monestir és en l'actualitat la més antiga cerveseria en funcionament. (Al seu voltant hi ha actualment també un dels centres universitaris dedicat a la cervesa més important del món)

Hem recollit en algun lloc que els monjos foren probablement els que introduïren el llúpul en la fabricació de la cervesa. Això entra en contradicció amb el fet que, quan s'introduí aquest element, precisament hi hagué una mena de guerra entre bracejadors laics i monacals. Essent els laics els que usaren la nova recepta per desmarcar-se del cru produït pels monjos. Us n'informem igualment i si algú ens sap aclarir la cosa, que ho faci.

Una figura important de la història d'Anglaterra fou THOMAS BECKET que arribà a ser arquebisbe de CANTERBURY. Quan era jove, aquest personatge fou cerveser a l'Abadia de St. Alban, uns vint quilòmetres al nord de Londres (al mateix lloc - Verulanum - on s'han trobat evidències arqueològiques del braceig per part dels romans). En una missió diplomàtica a França, en 1158, Becket es va emportar dos carros d'ALE "de bon gros gra" a guisa de present per als Francesos, els quals quedaren meravellats per aquell invent, "una beguda més substanciosa, clara de sediments, rivalitzant amb el vi en els colors i superant-los en els aromes". El fet que Becket fos alhora sacerdot i cerveser ens demostra fins a quin punt l'església arribà a dominar el braceig. Els monestirs anglesos destinaven importants extensions de territori al cultiu dels cereals i tenien malteries i cerveseries que, com en el cas de la catedral de St. Paul de Londres, podien arribar a produir 1884 barrils a l'any (67.814 gallons, aprox. 307.876 litres !) Utilitzaven ordi, forment i civada.

En 1189, en previsió dels incendis, es va promulgar una llei, a Anglaterra, que asseverava que les cerveseries havien de ser de pedra.

Més tard, els laics succeïren als monjos (de fet ja feia temps que també bracejaven - o, de fet encara, els laics sempre havien bracejat). Una crònica del segle XI anomena l'ofici de bracejador) i el seu dret fou definitivament reconegut per Sant Lluís l'any 1268. És d'aquesta època que hom té notícies de la primera cerveseria de Strasbourg (molt exactament el 8-11-1259) fundada per un tal Arnoldus Cervesarius. D'aquesta cerveseria no en queda res. Però al segle XIV, Strasbourg comptava amb set cervesers en els seus murs.

En 1303, es funda a Bruges, la corporació de cervesers, seguida de prop per agrupacions franceses i d'arreu.

Les guildes i gremis també promulgaren uns reglaments en els que podem destacar que ningú no podia fer cervesa sense complir amb els tres anys d'aprentatge, o bé que els excomunicats, concubins i els bastards quedaven exclosos d'aquestes associacions.

A partir del segle XV, els cervesers es feren rics i poderosos. Defensaven els seus interessos mitjançant GUILDES o lligues que eren força poderoses, que tenien edificis propis (com la casa dels bracejadors a Brussel·les) i influència política. Aquestes lligues també cuidaven de mantenir tradicions i mètodes que afectaven la qualitat dels seus productes. No

es podien permetre que ningú produís algun producte que impliqués mala fama a una regió o a un grup de productors. En aquella època (segle XV) s'introduí el costum d'afegir al most nou, llevat de produccions anteriors perquè hom havia observat que això era una manera d'assegurar amb més fiabilitat que el producte final fos gairebé sempre el mateix (nosaltres sabem ara que era una manera de fer servir la mateixa soca de ferment i que efectivament, això assegura el mateix tipus de fermentació i un producte final més semblant.) D'altra banda, per bé que es conegués la baixa fermentació des de 1420 a Baviera, totes les cerveses d'Europa eren de fermentació alta.

La imatge més antiga d'un cerveser alemany apareix en un llibre commemoratiu de la fundació d'un asil per la família MENDEL cap al 1425. Es tracta del PYRPREW HERTEL, sobre el que brilla l'estrella alquímica salomònica de sis puntes, símbol esotèric protector de la caldera del cerveser.

Una curiositat: en 1533 es publicà un llibre anomenat Phisica Sanctae Hildegardis en que la monja comenta les seves experiències amb la cervesa. Concretament, explica com, afegia llúpul a la cervesa per ajudar a la digestió. El fet és que Santa Hildegarda era una monja abadessa del monestir de Sant Rupert a Alemanya que tenia estranys poders paranormals fins al punt que reis i papes la consultaren. Va viure en el segle XI (1098-1179) i és autora de llibres sobre profecies, comentaris a la Bíblia, tractats de medicina, economia i botànica.

Als segles XV i XVI, nombroses ciutats europees presentaven una indústria cervesera força activa. Fou llavors que, a Baviera, Guillem IV promulgà el famós REINHEITSGEBOT [Veieu aquest terme a l'apartat reservat.] (1516) que exclouïa de la cervesa qualsevol ingredient que no fossin l'ordi, l'aigua i el llúpul (la llei no parla del ferment per raons òbvies de desconeixement). Llei que només s'ha derogat en 1987 per la Cort Europea de Justícia perquè, segons diuen, és contrària a la lliure circulació de mercaderies.

A Holanda també existia una cervesa reputada de menys qualitat, sense aromatitzar. Li deien "AEL" i era l'única que apreciaven els anglesos que li digueren "ALE". El terme BEER només s'estengué amb el consum de crus amb llúpul introduïts a Anglaterra per pagesos emigrants flamencs.

El consum de cervesa era altíssim com ja ho hem apuntat (uns 500l. per cap en els segles XV i XVI). Però no és d'estranyar. En efecte, les begudes colonials com el cafè, el te i el cacau, només aparegueren al segle XVIII. Les begudes refrescants no existien i el vi era, fora de la Mediterrània, massa car per al poble. D'altra banda, la cervesa era molt més sana que l'aigua atès que rebia almenys una cocció mentre hom preparava el most. De forma que es presentava lliure de bacteris. La cervesa, la col, la ceba i el pa eren l'aliment diari en aquells països i per això les autoritats en protegien la fabricació i la distribució, emetent edictes detallats referents al braceig. Al segle XVIII, l'augment del preu del pa o de la

cervesa provocava els mateixos aldarulls en els carrers de Bèlgica, Holanda, Luxemburg, Alemanya, etc. Per tant, per poc que poguessin, les autoritats no tocaven el preu d'aquests aliments. Però com que el gra s'encaria, les cerveses es tornaven cada cop més diluïdes i per això aparegueren les cerveses "DOBLES". Aquestes es feien pràcticament amb el doble de gra (no té res a veure amb l'alcohol o molt poc) i també costaven el doble. En canvi, les cerveses d'abadia seguïen essent fortes d'alcohol degut al fet que la majoria dels monestirs cultivaven la seva matèria prima (com ho mana la regla de sant Benet) i, per tant, podien treballar amb ingredients de millors qualitat i en quantitat que no coneixia restriccions.

La dissolució de la cervesa no era cosa rara. Per exemple, a França, s'ha mantingut una expressió per dir que quelcom no és poca cosa que afirma que "ce n'est pas de la petite bière", no és cervesa petita. Aquesta expressió es refereix al fet que, fins i tot, es procedia a múltiples tiratges. La primera infusió o 7decocció del most servia per fer una cervesa rica que consumien els més rics. Però després, a tota l'àrea cervesera, es feien tiratges successius amb el mateix most, que produïen crus cada cop més dissolts.

Els nens solien rebre una cervesa que no solia passar dels 3 graus d'alcohol. Al segle XVII, a l'Orfenat Cívic d'Amsterdam, els nens rebien una pinta (aprox. 0,93 l.) de petita cervesa al dia. La llet era considerada malsana per la seva relació amb la tuberculosi.

En 1591, es va inaugurar la cerveseria de la cort reial de Baviera a Múnic (HOFBRAUHAUS) que es convertirà en un dels establiments cervesers més cèlebres del món.

En 1634, monjos paulins italians funden un monestir en el que es faria cervesa. Des de llavors, la marca a tingut continuïtat amb el nom de PAULANER i, a més crearen la primera DOPPELBOCK: la Salvator de Paulaner. Aquesta cerveseria fou expropiada per Napoleó Bonaparte un segle i mig més tard.

Però quan arribà la revolució francesa (1789-1794), moltes abadies foren destruïdes o confiscades i només algunes tornaren a bracejar quan pogueren tornar a obrir portes. En 1852, la llei de BRACEIG, a Bèlgica, va fixar la quantitat de gra mínima per a la fabricació d'una quantitat donada de cervesa, i molts bracejadors modestos hagueren de tancar portes perquè no podien assumir les despeses que aquesta llei els imposava. Altres es feren grossos. Ω

A partir del 7 de gener, tots els rètols del Principat hauran d'ésser en català

El dia 7 de gener de 2003 s'acaba el termini de cinc anys per adaptar-se a la Llei de Política Lingüística 1/1998. Això vol dir, entre altres coses, que tots els rètols comercials hauran de ser en català, de la mateixa manera, també hauran d'estar escrites en català les cartes dels restaurants. No és això meravellós?

Només faltaria veure si aquesta llei es seguirà, o bé, com en tants d'altres casos com ja ha passat, se la passa tothom per alt, i la Generalitat de Catalunya, una vegada més, no fa res per evitar-ho...

Repassem algú article d'aquesta llei:

Article 31:

1. Les empreses i les entitats públiques o privades que ofereixen serveis públics com ara les de transport, subministraments, de comunicacions i d'altres, han d'emprar, almenys, el català en la retolació i en les comunicacions megafòniques.

Article 32:

3. La senyalització i els cartells d'informació general de caràcter fix i els documents d'oferta de serveis per a les persones usuàries i consumidores d'establiments oberts al públic han d'ésser redactats almenys en català.

Les disposicions addicionals de la llei, signada per Jordi Pujol acaben amb: 'per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertocin les facin complir'.

Doncs res... Felicitats per l'entrada en vigor de la Llei, i només esperar si aquesta s'acaba seguint de veritat. La Generalitat de Catalunya s'hi juga molta credibilitat!

— Embriaguesa de fuel, o Catalunya, Galícia, el Kurdistan i els mecanismes de la provincianització

POL SUREDA

L'altre dia, en un programa televisiu català, d'intenció més o menys reflexiva, hom deia que durant molts mesos el PP havia aconseguit que Euskadi fos primera plana diària de tots els mitjans informatius, però que, d'un mes ençà, el gran centre d'interès era el cas del Prestige. "Els periodistes —s'hi deia— no hem sabut trobar cap altra matèria més

important." En efecte. Però, des del punt de vista que ens afecta més directament com a societat, sí que n'hi ha, de matèria més important, i amb molta diferència. En el moment en què aquest programa reflexionava així en veu alta, feia a penes una setmana que el Consell d'Estat francès havia prohibit l'ensenyament en català al si del sistema públic. L'havia prohibit, insisteixo. Aquesta és l'agressió més greu que ha patit la nostra llengua, en el camp específic de l'ús oficial (o oficios), d'ençà de la mort de Franco. En termes absoluts i relatius, l'agressió (i la regressió) és més greu que tota la gestió de Lerma i de Zaplana al País Valencià, que els successius manifestos barcelonins, etc. El fet que l'ensenyament en la nostra llengua sigui prohibit al nostre país ha tingut un ressò escàs a la premsa del Principat, i probablement menor encara a la resta de la Catalunya del sud de les Alberes. Per què? Perquè, senzillament, la premsa que patim considera que això no té gaire a veure amb nosaltres, perquè s'esdevé "en un altre país"; a "França", concretament.

Què succeeix, en canvi, amb el cas del Prestige, a Galícia? El cas del Prestige és sagnant, i reflecteix moltes coses, com, per exemple, el menyspreu absolut que l'Estat espanyol sent per Galícia. Vejam, però, la repercussió que ha tingut la qüestió a Espanya; no tan sols en els mitjans de comunicació, sinó també (o sobretot) en l'opinió pública: a peu de carrer, tothom està horroritzat i indignat; gent de Salamanca, d'Almeria, etc., etc., se'n va voluntària cap a Galícia, a ajudar, desinteressadament, per pur altruisme. Molt cert; i no seré jo qui relativitzi llur exemplaritat cívica, com no relativitzaré la imprescindible solidaritat amb la germana Galícia. Ara bé: per què tota aquesta conscienciació? Breu: perquè aquesta gent es pensa que aquest desastre ecològic s'esdevé a la seva nació. No veuen pas Galícia com a nació (una nació altra) amb què cal ser solidaris, sinó com a part integrant d'Espanya, i és per això que s'hi senten implicats i que reaccionen com reaccionen. De fet, la resposta que aquesta tragèdia gallega ha tingut a la resta de l'Estat funciona com a reafirmació de la cohesió nacional espanyola de l'Estat espanyol, en tant que percebut com a "Espanya", com a nació espanyola. Dit altrament: si l'accident s'hagués esdevingut tan sols uns quilòmetres més avall, és a dir, a l'Estat portuguès, el ressò espanyol hauria estat immensament menor, i no hi hauria hagut primeres planes, ni hi hauria hagut massiva arribada de desinteressats voluntaris espanyols. Encara que els fets s'haguessin esdevingut al mateix país galaicoportuguès. I, dit això, fóra molt interessant d'esbrinar quin és el grau d'implicació de l'opinió pública de l'Estat portuguès amb l'actual tragèdia gallega: no m'estranjaria gens que fos molt menor que la dels espanyols, perquè als portuguesos els han ensenyat que Galícia —contra tota evidència— "no és Portugal", sinó "Espanya", i, per tant, és probable que el portuguès de carrer no se senti necessàriament implicat en allò que passa a Galícia, és a dir, al seu mateix país, però a l'altra banda de la frontera estatal.

I el paper català en tot aquest afer es redueix a reaccionar exactament igual que la gent de Salamanca, d'Almeria, etc., és a dir, en funció d'una consciència nacional espanyola, és a dir, de manera alienada, provinciana i subalterna. Té molta més importància una "tragèdia nacional espanyola" que no s'esdevé pas a Espanya, que no una tragèdia nacional catalana sense pal·liatius.

En aquest mateix programa que deia, tot seguit entrevistaren el cèlebre cantant kurd Shivan Perwar, el qual porta dècades exiliat i perseguit per les autoritats turques pel greu crim de cantar en kurd. Perwar és a Catalunya perquè acaba de rebre un premi internacional del nostre valuós CIEMEN (Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions). L'entrevista, és clar, fou punyent: Perwar ens parlà de la solidaritat catalano-kurda, ens comentà com hi ha hagut gent detinguda i torturada pel simple fet d'escoltar discos seus... A una pregunta de l'entrevistador, Perwar apuntava que fóra molt interessant l'ingrés de Turquia a la Unió Europea, perquè així Turquia rebria d'"Europa" tota una sèrie de lliçons de democràcia i de respecte pels drets humans. Ni a un dels contertulis catalans li va passar pel cap de dir al nostre amic kurd que la Unió Europea és qualsevol cosa menys una escola de respecte envers els drets col·lectius de les nacions oprimides, essent com és un club d'estats nacionalment opressors, la majoria dels quals amb un cadàver o altre a l'armari, i sempre amb l'inclit Estat francès al capdavant, tan exemplar en aquestes matèries. Cap dels contertulis catalans va saber dir-li la veritat: que a la Unió Europea no li importa el més mínim la sort del Kurdistan, i que el màxim que pot aprendre Turquia de la Unió Europea és a canviar els mètodes, i dedicar-se a liquidar kurds, principalment, mitjançant la televisió, els diaris, l'ensenyament, el doblatge cinematogràfic, etc. (comes diu "Operación Triunfo" en turc?), i no a fer-ho principalment a base de napalm. I és que les formes depenen de la relació de forces, de les condicions objectives, mentre que el fons depèn de la voluntat política, la qual, per exemple, és idèntica a l'Estat turc i a l'Estat francès. Em direu que la forma, ací, no és cap broma, i que amb el sistema UE els kurds almenys podran sobreviure biològicament. Cert. Com a turcs, això sí. És com a Catalunya: ¿per què treure els tancs al carrer, com Pinochet el 73 a Xile, ni per què exterminar físicament catalans, com l'imperialisme serbi féu amb els bosnïacs, quan pots obtenir el mateix resultat de manera "pacífica", invisible i "democràtica", enmig d'una plàcida quotidianitat envernada? Quan, per exemple, pots aconseguir que els catalans del sud de la frontera siguin cecs i sords a l'ofensiva anticatalana que es desferma obertament al nord de Catalunya, alhora que se senten intensament afectats per una tragèdia ecològica esdevinguda en un altre país, i afectats no pas per solidaritat internacionalista, sinó per nacionalisme espanyol, és a dir, perquè estan convençuts que s'esdevé "en nostra patria". Ω

L'ESGLÉSIA I EL CONFLICTE BASC

L'episcopat català prepara una rèplica a la pastoral del terrorisme

La Conferència Tarraconense encarrega un informe a un grup d'experts en suport de la seva posició
El treball vol demostrar que la doctrina social de l'Església no rebutja l'autodeterminació

JORDI CASABELLA
BARCELONA

Els bisbes catalans, majoritàriament disconformes amb el capítol cinquè de la instrucció pastoral sobre el terrorisme que va ser aprovada per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), preparen una rèplica que reculli les seves posicions, contràries a la condemna de l'autodeterminació d'Euskadi.

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET), que reuneix els 12 prelatos de les vuit diòcesis catalanes amb veu i vot a la CEE, ha encarregat a un grup d'experts la redacció del document, segons van informar fonts eclesials.

El president de la CET, l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, ha enco-

manat a un catedràtic d'Ètica la feina de "refer" l'últim capítol de la pastoral. En el capítol es declara "moralment inacceptable" que les nacions puguin reclamar "la independència en virtut de la seva sola voluntat", en oberta contradicció amb les tesis del lehendakari Juan José Ibarretxe, que projecta convocar una consulta perquè els bascos decideixin el seu futur.

TEÒLEGS I FILÒSOFS

En la comissió que redactarà l'informe hi figuraran, així mateix, professors de les facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya, dels quals es busca "un comentari rigorós" de les cinc pàgines del capítol El nacionalisme totalitari, matriu del terrorisme d'ETA ratificat per la CEE. Es tracta d'"experts en doctrina social de l'Església

amb sensibilitat catalana", segons les fonts informants. La "reflexió" serà entregada als bisbes catalans perquè decideixin si la fan seva.

Els prelatos que promouen l'elaboració del document alternatiu consideren que algunes de les asseveracions que es fan en la pastoral de la CEE, com la que l'Església defensa la independència dels pobles en cas de "colonització o invasió injusta, però no en el d'una secessió" no estan avalades pel magisteri catòlic.

La decisió s'ha adoptat després que els titulars de les diòcesis de Girona, Vic i Tarragona, Carles Soler, Josep Maria Guix i Lluís Martínez Sistach, respectivament, es pronunciessin contra la lletra de la pastoral, igual que Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona.

LA POSICIÓ DEL CARDENAL

El coadjutor de la Seu, Joan Enric Vives, va mostrar les seves discrepàncies amb el capítol divendres passat i el cardenal de Barcelona, Ricard Maria Carles, ha anunciat que donarà a conèixer la seva postura en el si del Consell Pastoral que se celebrarà dissabte que ve.

Quinze dels 78 bisbes cridats a votar sobre la instrucció no la van recolzar i dos, Jaume Traserria i Francesc Ciurana, titulars de les diòcesis de Solsona i de Lleida, respectivament, no hi eren presents. Els sufragis discrepants procedien de l'episcopat català i basc.

La major part dels polítics catalans s'han mostrat molt crítics amb aquesta part de la pastoral. Ω

De manifestacions i prioritats

Enviat el Dimecres, 25 de Desembre a les 20:44:35 MST per Guillem
Aportat per: Guillem - (28 lectures)

Diumenge passat hi va haver una manifestació a Bilbao. L'únic lema era 'ETA kanpora' (ETA fora). La marxa estava organitzada pel Lehendakari Ibarretxe, i hi van assistir tots els partits bascos excepte Batasuna i PP. Deixant de banda les dades de manifestants (120.000 segons la gent que compta aleatoriament, 32.000 segons contrastant, el doble que la manifestació de 'no-nacionalistas' de fa un parell de setmanes) ens agradaria centrarnos en les declaracions i contradiccions de certa premsa i certs partits polítics, parlant de la marxa.

D'entrada la manifestació anava convocada únicament i exclusiva contra la violència d'ETA. Deia clarament 'ETA FORA', sense matisos ni pàtries ni partits ni res de res. Primer punt. Segon; la marxa l'organitzava Ibarretxe (PNB), la qual cosa ja va fer que alguns (alguns curts de mires) ja hi veiesin 'el pérfido plan IbarreCHE', que com tots sabem ha de portar el cataclisme a Europa (o això diuen).

El PSE-PSOE al final, després de molt barrinar, va decidir anar a la manifestació (què carai s'havien de pensar tant en una manifestació on l'únic que s'hi diu és ETA fora?). PNB i EA per descomptat i van anar, i Batasuna per descomptat no. I quedava el PP. Recordeu els dirigents del PP, que sempre estan tirant en cara a TOTHOM que primer s'ha de ser demòcrata (com ells -rialles-) i després nacionalista, que primer s'ha de defensar la vida dels qui estan amenaçats i NOMÉS DESPRÉS cadascú pot defensar les seues idees de pàtries o del que sigui? Ho recordeu oi. Ho diuen sempre. Després de la presentació del Pla Ibarretxe, després de cada reclamació basca, després de cada manifestació, després de cada demanda del poble basc, el PP i el govern espanyol insisteix a dir que SEMPRE va primer la vida que la ideologia (cosa que en la teòrica està de puta mare, però que a l'hora de la veritat el PP es passa pel forro, com ara demostrarem).

Doncs bé, després de que la petri-trepa del PP s'hagi passat mesos dient això i donant lliçons de democràcia, resulta que el PNB organitza una manifestació perquè anessin tots contra ETA, sense distincions de projectes polítics ni de res, i què fa el PP? Doncs diu que no hi va. I perquè? Perquè considera que anar-hi donaria avantatge (electoral i polític) a Ibarretxe, perquè es demostraria que ell és capaç d'organitzar una VERITABLE MANIFESTACIÓ CONTRA ETA sense distincions, i ells (PP i PSOE) només una amb banderes espanyoles, que l'únic que deia era NACIONALISMO OBLIGATORIO NO ! VIVA LA CONSTITUCION, i on només hi van anar ells. S'han passat dies i dies dient que la ideologia anava en segon terme. Qui gosaria dir ara que el PP és abans demòcrata que unionista? Certament no gaire gent. Històricament, quin ha estat el poble ibèric que ha usat la violència quan els altres no acceptaven les seues idees? Històricament, quin poble ha agredit sempre els seus veïns? Històricament, quin poble de la península és el que fa menys temps que és "demòcrata"? Si, els castellans (aquells de qui ara en diuen espanyols).

Es fa una manifestació anti-ETA i el PP no hi va perquè no vol afavorir el projecte polític del PNB-EA. Però no anaven primer les persones? No era el més important i el més urgent acabar amb ETA, abans que les ideologies i projectes polítics? Mayor Oreja va dir que no, que ells no hi anirien si abans el PNB no acceptava els seus 5 punts, entre ells esborrar el projecte Ibarretxe, acceptar l'Estatut i la Constitució, etc etc.

Però vejам senyors (o algo) del PP... el més important i prioritari és acabar amb ETA sí o no?

Vostés tenen com a prioritat defensar una Ecspanya unida, o les vides de les persones? No cony, s'han passat mesos donant la llauna amb el mateix, ara vostés no en faran cas, de les seues pròpies paraules? Així doncs, no en fan. S'ha vist. Pel PP el més important és una Grande y Libre. Encara que hi hagi morts. El PP descarta qualsevol solució que dugui la pau però no segueixi la seua ideologia. Prefereixen que continuïn els morts abans que modificar una coma el seu cervellet.

Recordeu la manifestació de Basta YA! La que se suposava que era contra ETA, i portava lemes com "NACIONALISMO OBLIGATORIO..NO!" "Por la Constitución y el Estatuto". Nacionalisme obligatori no (el seu), però el nacionalisme d'Espanya si no?

(extret d'e-notícies)

Parlant de manifestacions, si voleu saber les dades d'assistència més aproximades a la realitat, consulteu les següents pàgines al servidor de Contrastant:

- Manifestació Basta YA (PP i PSOE) "contra el Nacionalismo Obligatorio" (50.000 segons Basta YA! 100.000 segons la policia, i (palles mentals) 150.000 segons el gobierno apañol. 15.000 segons Contrastant.

- Manifestació Ibarretxe (PNB-EA-PSOE-IU) "ETA kanpora" (120.000 segons la policia). 32.000 segons Contrastant.

Com sempre, la hipocresia dels castellano-espanyols fa un tuf que es detecta a quilòmetres de distància. Fem una reflexió que s'allunya una mica del tema de la manifestació de Bilbao. Fa 1 any i escaig hi va haver un atemptat als Estats Units, i hi van morir unes 3000 persones. Aquí sota els carrers que ara vivim s'hi va trobar fa poc les runes del que era el barri del Born de Barcelona, abans que les tropes dels més-que-demòcrates castellans i francesos l'escombressin del mapa amb les seves bombes, i hi construïssin una ciutadella amb els canons apuntant cap a dins de la ciutat, per si algun separatista dolent i terrorista volia portar-se malament. Per cert, que molts encara neguen que els castellans vinguessin a aixafar-nos a cops d'escopeta! I l'alcalde de Barcelona encara barri-na si hi farà una biblioteca a sobre. A d'altres llocs la descoberta d'evidències d'un genocidi seria conservat amb molta cura i exposat per a que tothom ho veiés. Ací no cal, s'ha de ser obert! En fi..

Ep, i nosaltres sòm els tancats!

Enllaços Relacionats
Més sobre Editorial
Notícies de Guillem

Notícia més llegida de Editorial:
Causa - Efecte

últimes Notícies de Editorial:

Pàgina Imprimible Enviar aquest Article a un Amic

"De manifestacions i prioritats" | Login/Crear Compte | 0 Comentaris

No ens fem responsables del contingut dels articles enviats per usuaris aliens a El Racó Català.

Els comentaris i opinions de cada usuari són propietat d'ell mateix, i El Racó no se'n fa responsable.

Les opinions d'El Racó les expressen els seus redactors a la portada

© 1999-2002 El Racó Català

A Internet des del 4-3-1999

v3.0 estrenada el 19-4-2001. Ω

Cultura occidental, cristianisme

Al País Basc l'Església ha estat sempre al costat del seu poble. A Irlanda també. No n'estic segur que a Catalunya hagi estat sempre així. Vostè sí?

X.

Trob que l'Església Catòlica del Principat (jo no pertany a cap denominació eclesial) ha estat diversa i n'hi ha hagut de tot, però també prou catalanisme, i tant que no ha desentonat amb la societat catalana en general. L'Església al País Valencià ja és una altra cosa molt més lamentable en aquest sentit, i, així i tot, no és gaire més lamentable que la societat valenciana en general. Ara bé, mon avi, qui fou de jove un pistoler anarquista dels que duien la pipa dins la fogassa, contava que ell amenaçava capellans amb la pistola. Durant la Guerra Civil els de la FAI n'assassinaren sense cap juí pel cap baix uns 6 ó 10.000 arreu els Països Catalans. A Euskalherria els capellans afusellats, un miler, eren basquistes i els matà Franco (a aquests supòs que en Wojtyla no els canonitzarà, perquè Madrid li diria que, si ho fes, els deixava sense subvencions). Hi ha una gran diferència. És normal que un sector de l'Església Catalana fos franquista donat que fou Franco qui bàsicament els salvà la vida. Per cert, jo tenia un avi-oncle capellà que els de la FAI el segrestaren per afusellar-lo, es tirà del camió en marxà, s'amagà, veié com afusellaven els altres i després s'apuntà a l'Exèrcit republicà. Allò més curiós de tot és que es féu comunista i en la postguerra fou detingut per repartir pamflets comunistes.

Però malgrat ser aquest un tema important, encara hi ha algun altre tema que ho és molt més. Catalunya es formà a través del cristianisme i li ho deu quasi tot. La mateixa democràcia estamental (Parlament), apareguda a Catalunya a través de les Treves de Déu de l'Abat Oliba al s. XII és pocs anys anterior al parlamentarisme normand i, sens dubte, el mot anglès "Parliament" ve del català Parlament. Durant molts anys (s. XIV-XV) anglesos i catalans van ser veïns a causa de l'ocupació anglesa de la Gascunya.

Cultura i religió és un continuum -fins i tot en una societat tan ultrasecularitzada com la catalana-, però la base i l'arrel és religiosa, sobretot en les societats islàmiques, però també a la nostra, encara que actualment sembli q ho és molt menys, vivim immersos dins una cultura fortament cristiana: és cristianisme dissolt durant 20 segles (amb altres condiments també importants però no tant, com la cultura grecoromana) en els nostres tics, valors culturals, tradicions, festes, pensaments inconscients, estructura familiar: tot. Ni tan sols en som ben conscients.

Finalment dir que..."Aquestes són les coses que acabaran amb la raça humana: El progrés sense compassió, la política sense principis, la riquesa sense esforç, l'erudició sense silenci, la religió que no arrisca, i el culte sense consciència". (Anthony de Mello).

No em sent lligat per encarcaments dogmàtics ni per fòbies envers ningú perquè la realitat és

molt complexa (just per això em preocupa molt que "la meua gent" -els progres catalans- pensin tan pedestrement i dogmàticament sobre certs temes). Agustí d'Hipona ho explicava i solucionava així: "Estima i fes el que vulguis" (O "Estima i vés on vulguis"). L'Epístola de Jaume diu als cristians: "A llibertat fóreu cridats" (a fora dels ritualismes, vol dir) o "heu de ser jutjats per la llei de la llibertat" (no pas per la llei dels rituals, pors i llistes de prohibicions com feien els fariseus o fan ara els integristes). Bonhöffer deia que qui copsa Déu en la realitat és un llibert. Ω

Ricard Colom

ROMANDRE EN DOLOR

PER RICARD COLOM

“De tots els animals que damunt la terra caminen i respiren, ningú no és més feble que l'home. Mentre els immortals li forneixen la felicitat i li'n serveixen la fortalesa, pensa que cap mal no ha de prendre; però quan en rep sa porció de mals, amb prou feines els suporta”.

(“L'Odissea”, Homer, s. IX-VIII a. C.).

HOMER

“No et desempallegues de les penes: te'n distreus”.
(Stendhal, pseudònim de Marie Henri Beyle, 1783-1842, narrador i assaigista francès, figura del realisme i de la novel·la psicològica).

“L'home pertorbat per pensaments errats, les passions egoistes del qual són potents, i que sols cerca els plaers sensuals, fa créixer sa concupiscència i cada vegada es forja cadenes més feixugues”.

(Dhammapada, La concupiscència, 13/349).

“Quins tan segurs consells vas encercant, cor malastruc, enfestijats de viure?
Amic de plor e desamic de riure,
¿com sofriràs los mals que et són davant?”
(Ausiàs Marc, ca. 1397-1400 Gandia o València-1459, València, “el gran català d'amor mestre”).

JOAN SALES

“...acabada la ronda m'assec en un lloc solitari i busco en el cel la Creu del Cigne. ¿Com m'ha arribat a obsessionar!. La creu ¿què és?. Una màquina simple i enginyosa com en sabia inventar el geni dels anitcs; una màquina d'allargar l'agonia...Una cosa atroç. “Pren la teva creu i segueix-me”. ¿No hi ha, doncs, més camí que el sofriment?”.

(Incerta glòria, 1956, l'obra més ambiciosa —amb nombroses mutilacions a causa de la censura— d'en Joan Sales, 1912-1983, escriptor exiliat català pels pares dels actuals ministres del PP. L'edició definitiva, va arribar amb més de vuit-centes pàgines l'any 1969 i va obtenir, entre d'altres, el premi Ramon Llull, 1968, i el Ciutat de Barcelona, 1970).

“En veure la inutilitat pràctica de ma vida, rumiava en Jesús a la creu: també Ell hi era sense poder-se'n moure i ja no podia fer allò que féu durant sa vida pública...i, tanmateix, d'allí estant féu la cosa més gran, redimir-nos a nosaltres, els pecadors”.

(Van Thuan, bisbe catòlic vietnamès, durant sos 20 anys de presó).

“Si una ànima té més paciència per a patir i més tolerància per a ser mancada de gusts, és senyal que té més aprofitament en la virtut”.

“El més pur patir duu i ocasiona un entendre més pur”.
(Sant Joan de la Creu, 1542-1591, místic perseguit pel cèsaropapisme—ara farien igual—, després de mort li trauen les rendes tot canonitzant-lo: de tot fan negoci. Al seu llibre “Punts d'amor”, Andújar).

ST. JOAN DE LA CREU.

“Una ostra deia a una ostra veïna: “Sent adins de mi una dolor ben punyenta. És una cosa feixuga i rodona que em produeix una angúnia a muntó gran”.

I l'altra ostra replicà amb orgullosa complaença: “Gràcies als cels i al mar no sent cap dolor en mi. Estic bona i sana per dins i fora”.

En aquell moment un cranc que se les escoltava digué a la bona i sana: “Sí, estàs sana, però la dolor que duu la vostra veïna és una perla d'excel·lència”.

(El caminant, Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

“Al principi (dels meus turments i incomunicació) sentí l'embranchada de demanar a Déu, com li demanà Sta.Teresa: “Per què ens tractes així? No m'estranya que no tinguis gaires amics”.

“Un presoner cristià acaba de llegir-me —en morse— una breu poesia titulada “Déu: et perdon”. La va escriure després de passar una terrible tortura”.

(Richard Wurmbrand, pastor evangèlic d'una minoria nacional torturat a Romania pels nazis i els stalinians).

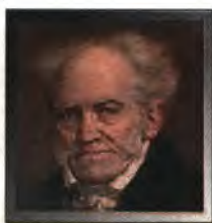
RICHARD WURMBRAND

“Per què nosaltres que sols desitgem el benestar hem creat tants motius de dolor? Tal vegada el patiment sia menester per a fer adonar-nos de les coses, tal com sols per dolor sabem on tenim l'estòmac i el fetge”.

(Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

“La gent dissortada troba la temperatura antipàtica, sia la que sia. La pluja augmenta llur desgràcia, el sol la fa créixer i tot els fa prendre una dolor cruel”.

(Vicky Baum, 1888-1960, novel·lista austríaca, d'obra variada i abundosa).

ARTHUR SCHOPENHAUER

“Per vida feliç és menester d'entendre sempre menys dissortada, és a dir, suportable. I, realment, la vida no se'n ha pas donat per a gaudir-ne, sinó per a sofrir-la, per a pagar-la”.

(Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany pessimista i voluntarista).

“Preferiria patir totes les sofrances del món abans d'assolir aqueixa saviesa en què tot em semblàs indiferent i và”.

(Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi).

LANZA DEL VASTO

“Recorda, d'ací en avant, cada vegada que alguna cosa t'entristesca, de recórrer a aquesta màxima: que l'adversitat no és una dissort, ans patir-la amb grandesa d'ànim és una benaurança”.

(Marc Aureli Antoní, 121-180, emperador-filòsof romà).

“A través d'afliccions Déu està desballestant-nos tot allò que altrament podria haver-nos desballestat”.

(John Powell).

“...Tot és confús, Senyor Déu. I el meu nom, que em dic a mi, tot alt, en cala morta, em torna estrany. I tantes veus no entenc. I si pels cims alimares encenc, tot és més fosc. Senyor: feu aspra i forta l'Única Veu, la Imatge i el Seu Nom!”.

(Josep V. Foix, Barcelona, 1894-1987, poeta català).

JOSEP VICENÇ FOIX

“Encara que totes les afliccions són en si mateixes mals, són bones per a nosaltres car ens descobreixen la nostra malaltia i tendeixen a guarir-nos-en”.

(John Tillotson).

“Hi ha gent que, en comptes de transformar el patiment que els cau damunt, se n'adapten de seguida a la forma, i en aquest cas escullen la forma més pobra i més vulgar”.

(Niccolò Tommaseo, 1802-1874, escriptor, filòleg, folklorista, pintor, polític i patriota italià, ministre de Venècia).

“Tota dolor vol ser completada; altrament, no és plenament sentida”.

(Emile Chartier, “Alain”, 1868-1951, filòsof francès).

“Si la pena no mor, la mates”.

(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

“La gemma no pot ser acunçada sense fricció, ni l'home es perfecciona sense assaigs”.

(Proverbi xinès).

“L'home no pot bastir-se sense dolor, puix que és alhora el marbre i l'escultor”.

(Alexis Carrel, 1873-1944, escriptor, biòleg i metge francès).

“Sentir-se blasmat dels homes produeix aflicció de cor; però purifica aquell que ho suporta”.

(Marc l'Asceta, s. V, 200 capítols sobre la llei espiritual, Cap.- 49).

“L'home assenyat té cura d'ell mateix i defuig les penes involuntàries mitjançant les voluntàries”.

(Talass de Líbia, s. VI, a “Centúries”, 2:68).

“Providencialment, cau en penes involuntàries aquell qui no suporta de penedir-se amb penes voluntàries”.

(2:75).

“Fàcilment t'habituaràs als sofriments de l'ascesi, si els duus a terme amb mesura i ordre”.

(3:11). Ω

Balears i Carèlia iniciaren el passat dia 1 de gener la seva Regió Europea de l'Any 2003

Les Illes Balears (Espanya) i la República de Carèlia (Rússia) inicien el proper dia 1 de gener la seva Regió Europea de l'Any 2003, iniciativa d'integració continental, adreçada als 44 països d'Europa, que entra en vigor oficialment aquest proper dimecres.

El projecte de la Regió Europea de l'Any és una iniciativa que pretén incrementar el coneixement i reconeixement del fet regional europeu, realitzar noves aportacions a la construcció regional i integració europees i, finalment, projectar en el conjunt europeu i internacional les regions designades com a Regió Europea de l'Any, en tots els seus aspectes, com són el social, cultural, econòmic, turístic, etc. La iniciativa té una certa similitud amb la de les ciutats capitals europees de la cultura, però en l'àmbit de les regions.

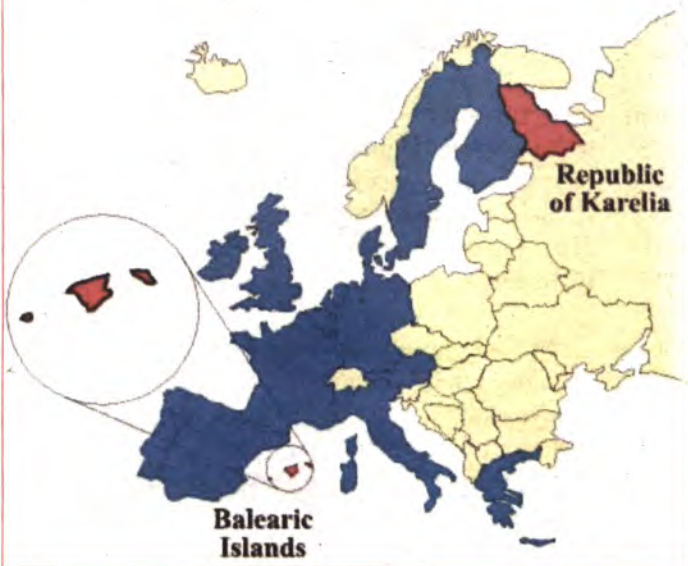
Anualment seran designades dues regions com a Regió Europea de l'Any, regions que necessàriament hauran de

ques més importants d'Europa. L'any passat varen visitar aquesta regió deu milions de persones. El sector terciari és, sens dubte, el de més pes econòmic a les Balears.

La República de Carèlia està localitzada al Nordoest de Rússia. Té una extensió de 180.000 Km², 732 quilòmetres de frontera amb Finlàndia i una població de 766.000 persones. Més del 49% de la Regió està coberta de bosc. El 25% del territori és superfície aquosa. Existeixen més de 60.000 llacs. El Ladoga i l'Onega són els més importants. La longitud total dels rius és de 83.000 Km. Els minerals i l'aprofitament dels recursos forestals són les principals fonts de riquesa de la República.

Poden aspirar a ser designades com a Regió Europea de l'Any qualsevol regió d'Europa. Les regions que desitgin obtenir la designació hauran de presentar la seva candidatura, en temps i forma, a la seu de l'Organització promotora, que està

Map of The European Regions of the Year 2003

pertànyer a països diferents, com ja és el cas de les illes Balears i de la República de Carèlia.

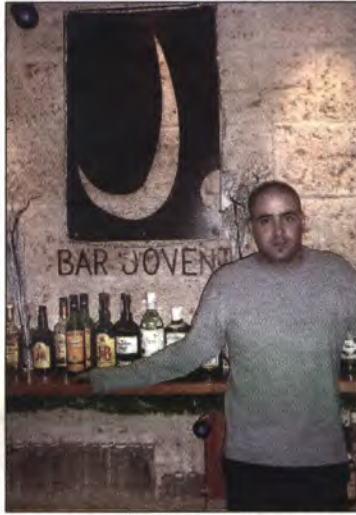
Les Illes Balears i Pitiüses és una regió situada a la Mediterrània Occidental. L'arxipèlag està constituït per les illes de Mallorca, Menorca, Eivissa, Formentera i d'altres menors. En total, té una superfície de 5.014 Km², 1.238 Km de costa i una població de 760.000 habitants. És una de les destinacions turístiques

situada a Barcelona, d'acord amb el calendari previst.

El President de l'Organització promotora d'aquest projecte, Xavier Tudela, ha manifestat que la Regió Europea de l'Any "constitueix una nova aportació a la construcció europea, que afavoreix la participació de les regions de tot el continent en el nostre futur comú".

Barcelona, 29 de desembre de 2002

S A P O B L A

Fa un any que n'Antoni Cladera se va associar amb n'Alfred Rettich i en Xavier Pol per regentar el Bar Jovent a la carretera de s'Albufera de sa Pobra. Música, internet i festa els caps de setmana. Tel. 971 862 032

Fa 40 anys que en Joan Llabrés va obrir el taller de bombes per treure aigua a sa Pobra. Darrerament està especialitzat en recs per internet i safareixos de lona. Ens conta que les noves lleis que no deixen fer pous han perjudicat molts la seva empresa que ha hagut de reduir personal. Tel. 608 630 675

Fa mig any que na Maria Antònia Capó regenta la sabateria Capó al carrer del Mercat de sa Pobra. El seu padri Miquel que era sabater va obrir aquest establiment fa molts d'anys. Tel. 971 540 176

Fa 25 anys que en Damià Bennàsser va obrir l'empresa de pintura d'edificis Bennàsser al carrer del Príncep de sa Pobra. Tel. 971 541 496

En Sebastià Oliva i n'Alicia Cladera acaben d'obrir el Ciber La Nau al carrer Dato de sa Pobra. 14 ordinadors per a jocs infantils, dues playstations, una taula de ping pong i un billar faran les delícies dels infants i joves de sa Pobra. Tel. 609 954 207

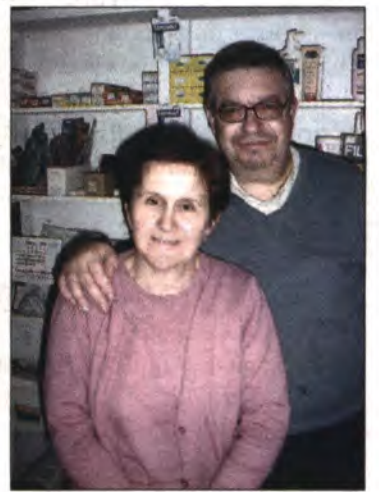
Fa 22 anys que n'Elisabet Cervera regenta l'empresa Foto Estudi Cervera al carrer del Mercat de sa Pobra. Són pare que era de Terrassa i sa mare que era d'Osca l'obriren quan ella era petita. Tel. 971 540 994

Fa 25 anys que en Joan Serra i en Joan Terrassa associaren per obrir el Taller Serra - Terrassa al carrer de sant Antoni de sa Pobra. Tel. 971 540 133

Fa 10 anys que en Joan Company de sant Joan és el gerent de la SAT Esplet de sa Pobra. Exporten patata a tot Europa però sobretot a Anglaterra. Tel. 971 540 283

Fa 32 anys que na Margalida Ferrer i n'Antoni Maiol obriren la Perfumeria Macadell al Carrer gran de sa Pobra. Fabriquen la colònia de perfum Flor d'Ametller. Tel. 971 540 941

BÚGUER

Fa 27 anys que en Pep Serrano, a qui veiem amb la seva filla Laura, regenta el Grup Pidecors. Primer estava a Manacor, després a Inca, ara fa 2 anys que està a Búger. Neteja i pintura d'edificis. El trobareu al 971 509 529

SA POBLA

Fa 40 anys que na Joana Riutort va obrir l'Estanc n. 1 al carrer del Comerç de sa Pobra. Ala foto amb el seu fill Joan, hereu del negoci. Tel. 971 540 288

Fa 7 anys que en Joan Torrandell i la seva família regenten els Magatzems can Torrandell a la carretera de Muro de sa Pobra.

Fa 2 anys que na Joana Soler i la seva filla Isabel obriren la Llibreria Soler al costat del SYP de sa Pobra. Tel. 971 540 694

CONVERSES A INTERNET (ii)

LA MÀGIA DEL PATIMENT PAÏT I DE LA BELLESA TERRIBLE

> Doncs, per a mi que consti que tens molt bona fama, jo m'ho passo molt bé!

> Visc màgicament els teus missatges...

R.: M'alegra, Marta, tot això que dius, encara que no record que el d'en Gaudí fos tan lacrimogen. Els meus missatges et poden semblar "màgics" -ho són perquè tenen darrere la pregària d'un munt de presoners en un camp de concentració (a part del meu patiment de molts anys): ells pregunten per Catalunya potser tot el que no preguem nosaltres. En certa manera, si ho cerquem, tothom pot ser una mica Herr Schlinger i fer una llista per salvar gent...

Una volta vaig veure una pel·lícula on escoltaven un crit gravat per a un film de terror que estaven fent i l'encarregat els deia: -està molt ben aconseguit. A una noia li rodolaven les llàgrimes per les galtes perquè sabia que era el crit de terror d'una amiga seva que havia estat assassinada. La màgia de la vida és així: bella i terrible.

Per cert: Mon avi fou amic d'en Gaudí, era l'encarregat dels mosaics del parc Güell i un pistoler menjacapellans dels que duia la pipa dins la fogassa. Segur que en Gaudí es posaria melangiós de veure com aquell valencià era una fanàtic dels toros i el flamenco, a més d'anarquista. Segurament pregaria per ell. M'agrada pensar que les pregàries independentistes d'en Gaudí pel meu avi han fructificat finalment en algú de la seva família. :)

M.: > Lliures, dius? Quin sofriment, Déu! Quan toca brindar, sempre, sempre, sempre... brindo per la independència de Catalunya, sempre, i tot i així les mirades dels que m'envolten parlen soletes...

R.: Jo no ho faig pas. No m'entendrien i fóra comtraproduent. "L'ànima d'un famolenc es nodreix sempre millor i més higiènicament que no pas la de qui s'ha atipat" (Màxim Gorki). Els silencis, doncs, de vegades ho diuen més clar que els brindis. Més que als brindis ens entendrien en uns altres llocs, on hi ha realment necessitats. El que cal és desemascarar el genocidi psíquic espanyol amb els escrits més esmolats i en els llocs, moments i maneres més adients: ser molt fins i selectius (no hi ha més remei). Ens cal estudiar marketing i propaganda a fons. I no ho fem. I ser més decidits, amb més coratge: "Els espartans no demanaven quants enemics hi havia sinó on eren" (Agi II). Però aquestes coses, sense fe, són difícils.

I, a més: "No ens hem de deixar fer esclaus d'ambicions i desigs que no tenim i que els mediocres ens suggereixen a fi de dominar-nos" (André Maurois).

M.:> només es tracta de dir que sí i fer el gest de compromís, però ca, se n'efoten obertament de mi, perquè els plantejo qüestions (segons ells) que diuen que no estan a l'abast de la nostra mà, que no podem demanar un futur independent per les actituds desfavorables que se'ns presentarien.

R.: «Els poders establerts tendeixen al control, a la unificació i a l'explotació psíquica de llurs súbdits» (X. Rubert de Ventós, el meu filòsof preferit actual. 5). «Qui és savi i lliure sols influeix en l'altre en el sentit d'enlairar-se a la perfecció de la llibertat de cadascú» (Keyserling).

"Feu preguntes en lloc de donar ordres directes. Permeteu que el proïsme salvi el seu prestigi. Elogieu el menor progrés i tots els progressos. Siau càlid en l'aprovació i generós en l'elogi. Atribuïu al proïsme una bona reputació que hagi de mantenir. Encoratgeu l'altre. Feu que els defectes semblin fàcils d'esmenar.

Mireu que els altres se sentin feliços de fer allò que suggeriu" (Dale Carnegie)

Explica'ls com la policia espanyola tortura. De vegades jo els dic com fiquen una pistola per ces de les detingudes. O com assassinen nins i dones kurds amb moderníssim armament espanyol. De vegades, amb gent tan benpensant i acomodada sols valen els electrocussons, però amb comptagotes, quan és el moment favorable. "El món no es troba pas amenaçat per les persones dolentes, sinó per aquells que permeten la malaltia" (Albert Einstein).

No has vist aquell film sobre la independència nord-americana? Unes joventes independentistes es deixen migvoler per uns soldats anglesos i tot seguit els punxen amb un punxó (és una paràbola, he, he...). Record un film soviètic sobre la 2ª Guerra Mundial: els nazis envaeixen Ucraïna, unes joves comunistes, per salvar una vila, fan com que estan prenent el bany -nues- al riu del bosc per desviar l'atenció dels alemanys d'un altre lloc, i canten perquè sapien que hi són...

"El deure d'un guerrer és el coratge, la disciplina, l'energia, la fortalesa, l'honor, l'estratègia, l'ardidesa en la batalla, la generositat, la capacitat per al comandament, la noblesa" (18:43 Bhagavad Guita). "Quan és de nit per als altres, l'ànima disciplinada roman desperta; quan els altres es creuen desperts, allò que tenen per clar és nit per al savi il·luminat" (2:69, Bhagavad Guita)

Això: força concentrada, estratègia ordenada i ben pensada, imaginació per improvisar en el moment crític i energia desimbolta per aplicar-ho amb rapidesa de reflexos. "L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria". (Johan G. Fichte) "La vigoria d'una nació ve mesurada per aquells que fan coses, i no pels que en descriuen" (Edward de Bono).

Chopin és una autèntica síntesi de tot aquest camí de progressiva síntesi i concentració autodisciplinada a través del dolor suportat per no anar contra el seny diví. Trobem clarament en els seus meravellosos Nocturns o també a les Mazurques tota la sèrie que presenta com a fil conductor de la superació de la decadència caracteriològica (penseu que Polònia, pàtria del compositor, es trobava en vida d'ell ocupada i repartida entre Rússia, Prússia i Àustria-Hongria) en la seva música: primer hi expressa dolor (per a connectar amb el sentiment permanent del poble polonès), però en fa tristesa, nostàlgia i malenconia a fi que sia productiu, creador (explosiu a força d'amuntegar pressions negatives, com un Big-Bang), amb fondària moral i estètica, després transforma aquesta malenconia en finor matisada fins a extrems sorprenents, amb exactitud psíquica, i de cop la barreja amb una sobtada força i una energia fulgurant, com a descàrregues de força mil·limetrada, tot acabant en una bellesa estàtica, mística. Tot just és el camí, explicat musicalment pel millor romanticisme, cap a la metanoia (equilibri creador i vibrant) per a superar qualsevol decadència nacional.

M.:>Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat?

R.: Déu sols abandona a qui prèviament l'ha abandonat, diu la Bfblia. Mentre tinguem una barqueta, no li demanem que ens obresca el Mar Roig.

Tanmateix, Déu també avisa..."Ja que he cridat, i heu dit que no, he estès la mà; i ningú no es dona per entès, heu deixat estar tot consell meu, i no heu volgut saber res de la meua repressió, també jo em riure de la vostra dissort, en faré escarni quan vindrà la vostra paor". (Proverbis 1:24-26).

"Jesús els digué: Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva". (Marc 6:4).

"S'havien de complir les paraules escrites en els llibres de la seva Llei: M'odien sense motiu". (Joan 15:25). Molt aplicable al nostre nacionalisme d'es-

querres, que generalment ni s'ha estudiat/meditat/aplicat l'Evangeli, pedra angular de Catalunya i d'Occident.

"...gent sense seny ni lleialtat, sense cor ni compassió". (Romans 1:31).

"Encara deman: És que Israel no ha comprès la predicació? Moisès és el primer de contestar: Jo, per a engelosir-vos, em valdré d'un poble que no és poble; em valdré, per a irritar-vos, d'un poble sense seny". (Romans 10:19).

M.: > I crido ben alt, quanta pobresa de cor! Com podem ésser un país lliure si som tan pocs els que volem una Catalunya independent?

R.: Segons les enquestes, al Principat hi més d'un terç de gent que "diu" (dir coses és barat, en certes circumstàncies) voler la independència de Catalunya. Això no és pas poca gent, són més de dos milions. Però molts són pocs si fugen. Ellos diuen: "A por ellos, que son pocos y cobardes". I hi ha ànimes en pena catalanes que s'entesten de donar-los la raó. Després diuen: "Anava jo tan tranquil en el meu cotxe pel carrer i, de cop, l'arbre es posà davant el meu cotxe!". En fi, en Pere Calders els descrivia molt bé, amb molta compassió i tristesa (Llegiu-ne "La societat consumida", o en Antaviana).

Si no treballem bé, no podrem eixamplar la nostra base social. Jo, personalment no estic afiliat a cap partit, però col·laboro amb UNC i el CNC, que són els dos grups independentistes que em són més pròxims, relativament.

M.: > I penseu que molts ja són morts i enterrats! Jo també em sento molts cops desamparada, tot i que la seva energia, (no està de més dir-ho) és entre nosaltres (això no ho dubto pas).

> Penseu ara, el nostre gest no és pobre, (que consti que no sóc una creguda) i té llum pròpia, per tant, hem d'insistir, hem de trobar un sistema o una recepta, (això últim com sigui) per tal que gent d'arreu dels PPCC, amb misèries i més, puguem alçar la veu i un cop assumit el gest, ens faci d'una punyetera vegada Aclaridors de Veritats: Quan el "poble" crida, és quan verament construïm la nostra llibertat!

> a- Franquegem la distància, com sigui.

> b- Anem a trobar a l'altre el més aviat possible.

> c- Invoquem una crisi, indisciplinem-nos!

R.: Al revés: hem de ser disciplinats com a rellotges suïssos, però autodosificant-nos segons les possibilitats de cadascú. Hem de tenir clar què podem fer i què no (cosa que rarament té clar un nacionalista d'esquerra, que vol entendre de justícia però no sap de lleis). Normalment els nostres enemics gasten mans de ferro en guants de seda davant la ciutadania, mentre que el nostre nacionalisme esquerrà sol fer al revés: molt crit ultrarevolucionari per espantar el personal... quan ni alcen un gat de la cua, amb això creen espanyolisme sociològic de rebot, i a més s'atrauen la repressió. Com poden ser tan oligofènics? (A més, després tampoc saben defensar-se de la repressió: creen entitats sense credibilitat social, tipus Gestores, en comptes de cercar ONGs de drets humans i grups eclesials, que són els que tenen aparença moderada i suport internacional: però és que són cretins des del principi fins al final, carn de repressió i prou). I fins i tot quan ja la mateixa poli infiltrada ha deixat clar que els interessin els vidres trencats per criminalitzar. Doncs no, no poden estar-se de desfegar-se dient crits absurds i anacrònics com Visca Terra Lliure o d'un coeficient mental semblant.

Per què no aixequem el cap? Doncs està ben clar per a qui vulgui veure-ho. Encara així, la majoria no

vol ni veure-ho. Com voleu, doncs, que ens en sortim?

M.: > d- Encoratgem-nos cada dia, cada dia, cada dia...
> Els independentistes tenim necessitats, així que cal evolucionar, a hores d'ara i per experiència els que som aquí també ja sabem que mai de la vida abandonarem el camí cap a la llibertat, assumirem el que calgui, perquè ja sabem que tot depèn de nosaltres, companys, tot.

R.: Jo no diria que tot, però sense espenta no hi farem res. Prest us enviaré un escrit que estic fent sobre un llibre, "A terrible Beauty is born", sobre el procés independentista irlandès als anys 1916-23, el trob extraordinàriament aclaridor.

M.: > Doncs prou de silencis, estiguem atents al present, això no és "un cine-Exin dels otros", és la nostra punyetera vida, més val doncs valorar-la com cal. És que no commouen prou les pròpies dimensions? (encara que potser una mica petites, val a dir-ho) És que no tenim el que cal tenir per aixecar el cap? Eh?

R.: "...o mirar-te les coses del teu més pur deler per terra trossejades, i ajupir-te i refer-les amb eines ja esmusades.

(...)
si ets capàs de forçar el teu cor
i els teus nervis i cada fibra
a servir el teu moment,
ni que et sembli que han mort
fa temps, i persistir, quan res en tu no vibra
sinó la Voluntat que diu: "Aguanta fort!".

(...)
Si pots parlar a la gentalla i mantenir-te noble.
anar amb reis —i no perdre l'aire senzill del poble;
(...)"
("Si...", J. Rudyard Kipling, 1865-1936, escriptor anglo-
indi).

"No és vençut sinó aquell qui creu ser-ho". (Fernando de Rojas).

M.: > I que consti que no estic sonada, i tampoc estic pitof, però sí que estic "malalta" i a vegades amb molt d'orgull perquè m'ajuda a intentar estimar, així que ambiciono la vostra força, i necessito del vostre empar com sigui.

R.: Hem menester del caliu d'altri, però més encara de la claror pròpia, que sols de l'energia i la vibració de Déu ens pot venir amb encís i força.

També hi ha ateus q són intel·ligents i no dogmàtics o integristes, encara que no gaires. Ser agnòstic és més intel·ligent que ser ateu. Ser creient no és que sia més intel·ligent, perquè la fe és un manlleu de Déu, però sí et fa copsar més ràpidament moltes altres coses, fins i tot quan no tens cultura. Perquè una cosa és la intel·ligència i una altra la cultura. A muntó ateus amb els quals he parlat no sols és que no pareixen gaire intel·ligents (no són gens dúctils ni subtils ni flexibles), sinó que tampoc no són gaire cultes. Simplement ells tenen la peregrina teoria (prejudici "etnocèntric") que l'ateisme és intel·ligent, culte i científic per se (sense ni tan sols necessitat d'estudiar res: és la ciència infusa per definició, és més, a més ignorància de qualsevol tema religiós, automàticament més sabuts i cultes: una ganga!) i la creença tot el contrari (és a dir: Inquisició, intolerància i fanatisme antidemocràtic igual que sia Torquemada que Ramon Llull, Wojtyla que Carrasco i Formiguera). Gràcies a Déu ells no són racistes ni intolerants... perquè són ateus...he he he... Això sí que és tenir una assegurança a tot risc.

M.: > Si cal podem omplir el ventre amb vent de l'est. Mai ens esbadellem ni ens mustiguem ni fugim, perquè, què coi pensarien els nostres morts? Ni que sigui per ells que van lluitar durant els seus millors anys, fem nosaltres el mateix amb cadenes i tot!

> Marta.

R.: Les nostres cadenes són d'or amb algun brillant i

dels millors dissenyadors. A les parets del Gòtic -indret de molt bones- llegí (en foraster): "El diseño, la droga de la ciudad".

R.

M.: En R.!

> Entenc que ho diu per la típica trencadissa, tan volguda de la policia provocadora d'ocupació i de la premsa proPP a fi de criminalitzar l'independentisme català. No pas, naturalment, per raons antidemocràtiques. La trencadissa de vidres és un aiguamoll on s'ha clavat l'esquerra independentista més irresponsable i caduca de la maneta de la provocació policíaca espanyola.

Doncs sàpigues que el teu admirat Quintà no et creu. Ell està segur (ho diu en un altre article) que la policia espanyola, des que és demòcrata, no ha fet mai cap acte de provocació. Que tot és invenció dels seguidors del Che Guevara i el Fidel Castro (ui, què t'ha dit !)

Confortantment, Marta.

R.: Desconeixia aquesta faceta d'en Quintà, gràcies per informar-me'n. De tota manera dubt que això s'ho cregui ni ell mateix (la qual cosa és pitjor encara, clar).

Quant a les admiracions, com tothom som de la mateixa pasta, no val la pena admirar massa les persones, sinó les actituds correctes. Els indis admiraven molt en Gandhi, el feren sant i després passaren prou olímpicament del que havia volgut ensenyar-los. Posats així, més valdria que no l'haguessin admirat gens ni mica i n'haguessin imitat més allò que feia.

De tota manera, coneixent els seguidors del Che i companyia (el Che no em sembla la part més negativa dels referents, és clar) em sembla que la provocació i ells estan fets la una per als altres. No donen per a més, fins ara. No hi perd pas del tot les esperances, perquè malgrat que el catalanam té unes premisses sovint prou falses i un pensament feble i imprecís (per això no surem), no hi ha mal que cent anys duri. El problema és si nosaltres durarem més que el mal o no.

Cadascú sap el que dedica diàriament a esforçar-se de debò per la llengua i per Catalunya, així que cadascú s'ho miri. Tant com hi despenem temps i diners és el que en realitat estimem Catalunya. Això no pot pas enganyar. N'hi ha que en guanyen diners i n'hi ha que sols en perden: això també és molt indicatiu.

Si el catalanam fos tan incompetent per a la seva vida diària com ho és per fer surar Catalunya, viuríem amb un índex per càpita semblant a l'Àfrica subsahariana.

Pels nostres carrers veig prou joves amb la bandera espanyola. Amb la bandera catalana en veig molt pocs, quasi cap. Parl bàsicament de Castelló o València, però a Barcelona la cosa tampoc no és radicalment

distinta. Què vol dir això? Jo ho interpreto com a manca de caràcter i com a covardia i com a deixar el patriotisme sols per a les festes i diades de guardar (beateria). Aleshores tothom es fica la samarreta més ultramegasupernacionalista dins el ghetto, dins la gàbia (manis, concerts, places de toros...) on saben que ningú no els dirà res, ítem més: marca això de dur samarretes supercatalanesques. Pantomimes d'un fals decorat, perquè no hi ha esforç, sols una actitud barata: Nacionalisme de cartró pedra. I amb la llengua passa igual: Conec independentistes que fins i tot tiren les culpes de la davallada del català a la immigració quan ells parlen normalment...castellà als immigrants. Aleshores què?

Un poble de pensament tan feble, d'actituds tan autoindulgents, de caràcter tan diluït, de tan poc esforç ni interès sols es mereix una cosa: desaparèixer.

A mi és un poble que em fa vergonya. Són milers de coses així...i parlen de milers de causes quan, com deia Macià, Catalunya sols ens té a nosaltres. Estan descenrats per covardia, per no voler plantar cara a la dura realitat. Tots els mals es criden els uns els altres i van junts com a bagots de raïm.

No ens deixem enganyar per la comoditat, les rutines ni les conveniències. Ω

HI VAN ANAR PERQUE

Van anar a la manifestació de Bilbao els nostres dirigents, perquè la feina de casa ja la tenen llesta, ara ja no hi ha cap perill com L'avanç de GENOCIDI CATALÀ, fa anys que ja van esbandir de la terra catalana el criminal castellà, sí, eixe que no ens deixava respirar, també, fa temps que l'invasor castellà no te res a fer en quan dona una passa en terra catalana és expulsat automàticament (em recorde de tu TRESQUI quants anys perduts) potser ja hem perdut de la memòria els anys que tenim de normalització lingüística, és que no podies anar al cine, les mercaderies, medicines, joguines TOT, TOT era en castellà mira fins on va arribar que no podies donar quatre passes sense escoltar-lo, bars, restaurants, i emigrants que és deia, fins que és va destapar el llautó i van veure que d'emigrants res de res, que eren INVASORS se'ls va fotre fora i no es van poder emportar ni un sol duro.

Ara acabada la feina, es just que vagin a veure si poden millorar altres pobles, a més a més ara tenim a la joventut amb un cervell tant CATALANISTA com el tenia el Pujol, en aquells temps, que si, ara sols li queden les serradures, ha segut DEFENT-SANT-NOS'HI però queda la seva llavor en la joventut, que a la Universitat els han deixat un cervell D'HOMES no de "BORREGOS". Ω

Solidaritat amb el PSM

El mateix article que no fa gaire em vaig sentir obligat a fer en solidaritat amb el compatriota Carod Rovira pel linxament mediàtic de què és estat víctima, el mateix pintat trob que ara podria repetir en solidaritat amb els compatriotes del PSM, criminalitzats pel partit neofranquista per haver defensat el passat mes de setembre el dret del poble basc a decidir lliurement i democràticament el seu futur. Això mateix és passat el mes de desembre amb el PSM per haver proposat penjar la senyera del Rei En Jaume a tots els balcons dels ajuntaments de Mallorca amb motiu de la Diada Mallorquina del 31 de desembre. Maldament jo no militi en el PSM, crec que el mallorquinisme, davant les agressions estrangeres, ha de tancar files tant si és d'esquerres com si és de centre com si és de dretes. S'acosten temps difícils per als dissidents del nacionalisme espanyol. Ara, més que mai, toca que practiquem la solidaritat i la resistència pacífica i alhora activa. No podem romandre mans plegades ni dividits. Hem d'actuar amb més activisme, amb més pacifisme, amb més unió, amb més convicció i amb més patriotisme que mai. Coratge i força, mallorquistes del PSM. Ω

Jordi Caldentey.- Militant d'Unió Mallorquina.

Ricard Colom

El Cinca com a frontera en la història

El Cinca consta ja el 839 com a límit occidental del bisbat d'Urgell. Cent anys més tard, tanmateix, establerta de manera definitiva la nova diòcesi de Ribagorça (de Pallars i Ribagorça fins a mitjan segle X), aquest límit es veié depassat en estendre's la jurisdicció dels bisbes ribagorçans a Sobrarb, de manera paral·lela al domini que hi adquiriren els comtes de Ribagorça, el qual arribà, a la fi del segle X, probablement fins a la vall de Broto. Després de la unió del comtat de Ribagorça-Sobrarb al nou regne d'Aragó (vers el 1037), la conquesta ribagorçana sota el govern autònom de l'infant Pere arribà a Graus (1083) i seguí la riba esquerra del Cinca fins a Montsó (1089) i encara fins a les portes de Fraga i de Lleida (1092-93); amb tot, la qüestió de la frontera entre Aragó i Ribagorça fou heretada per les respectives seus episcopals. Així, bé que el con-

cil de Jaca del 1063 establí que el límit era el Cinca, des dels Pirineus fins a Vallobar, ben aviat sorgiren conflictes, tant respecte a la jurisdicció de les valls de Bielsa i de Gistau, com sobre els territoris situats entre el Cinca i l'Alcanadre, al sud de la serra d'Arbe, els quals restaren al bisbat ribagorçà en la partició del 1080. Els bisbes ribagorçans afermaren la nova frontera de l'Alcanadre gràcies a l'actitud favorable de Pere I d'Aragó, i traslladaren llur residència a Barbastre (1100), fins que el bisbe Ramon de Roda en fou violentament expulsat pel d'Osca (1116-17). Recuperats novament pel bisbe ribagorçà els territoris usurpats el 1130, aquest en fou de nou desposseït per decisió del papa Eugeni III el 1145, quatre anys abans del trasllat de la seu de Roda de Ribagorça a Lleida (1149). No tot el territori entre el Cinca i l'Alcanadre retornà a Osca, per tal com Ramon Berenguer IV, a fi d'evitar noves perturbacions, atorgà Alquèssar i les seves sufragànies al restaurat (1048) bisbat de Tortosa. El plet, però, no s'acabà definitivament fins a la butlla d'Innocenci III del 1203, que atribuïa a Lleida les valls de Gistau i de Bielsa, i a Osca, Barbastre i els seus termes, i repartia

entre ambdues seus la resta del territori entre el Cinca i l'Alcanadre, amb la qual cosa el Cinca, entre el mont Perdut i Montsó, esdevingué límit eclesiàstic entre Catalunya i Aragó fins a la creació del bisbat de Barbastre el 1571.

Amb la unió del comtat de Barcelona i del regne d'Aragó (1137) restà indeterminat a quin dels dos estats calia atribuir les noves conquestes de Lleida, Fraga i Mequinensa (1149), i no fou fins a les constitucions de pau i treva del 1173 que hom definí Catalunya com a estesa "de Salses a Tortosa i Lleida amb llurs termes", i, a les corts de Lleida del 1214, "fins al Cinca". Tanmateix, la qüestió no es plantejà de manera definitiva sinó amb motiu del tercer testament de Jaume I; en atribuir Aragó i Catalunya a dos fills diferents, hagué d'establir llur límit, i, si bé l'establí inicialment al Segre

a la seva confluència amb el Cinca, riu que continuà com a límit només en el seu curs més baix (Fraga fou considerada explícitament com a catalana pel mateix Ximèn Peres de Salanova el 1311). Tanmateix, el 1322 Jaume II modificà la decisió sobre Ribagorça en donar el comtat (entre la Noguera Ribagorçana i Troncet) en feu honorat al seu fill, l'infant Pere, amb la condició que el lligam feudal es regís pels Usatges de Barcelona.

La inclusió de Fraga a Aragó tingué lloc probablement durant el regnat de Ferran II

(motiu pel qual els lleidatans juraren l'infant Alfons com a hereu d'Aragó a les corts de Daroca), a les corts de Barcelona del 1244 que havien de jurar hereu de Catalunya l'infant Pere, els catalans aconseguiren que Jaume I definís Catalunya com a compresa "de Salses al Cinca", no sense l'oposició dels aragonesos (que consideraven que Ribagorça i les conquestes entre el Cinca i el Segre els corresponien) i dels mateixos lleidatans. Aquest límit, però, es mantingué com a definitiu, i el testament del 1248 especifica que s'estenia des de la vall de Bielsa, compresa a Catalunya, fins a Mequinensa.

Les reclamacions dels aragonesos, ajudats per l'actitud dels ribagorçans, que volien deslliurar-se del pagament del bovatge, féu que Jaume II de Catalunya-Aragó declarés als aragonesos reunits a les corts de Saragossa del 1300 que Ribagorça, Sobrarb i la Llitera eren d'Aragó; per la seva banda, les corts de Barcelona del 1305 aprovaren un capítol de cort que declarava que Catalunya arribava fins al Cinca. Jaume II no aprovà aquell capítol, d'acord amb l'opinió del justícia d'Aragó, Ximèn Peres de Salanova: així pagava al justícia i a les corts aragoneses la fidelitat manifestada arran de les darreres desavinences entre el rei i la Unió aragonesa. El comtat de Ribagorça fou exclòs, aleshores, de Catalunya, i la Llitera fou partida a la clamor d'Almacelles, fins

de Catalunya-Aragó. El 1642, finalment, durant la guerra dels Segadors, el comtat de Ribagorça fou de nou annexat, temporalment, a Catalunya. Les conseqüències d'aquella guerra a la Llitera feren, a més, modificar sensiblement el mapa lingüístic a causa de les destruccions de poblacions (com Binèfar) i els repoblaments posteriors amb gent de la drete del Cinca; així, bé que el 1600 Montsó encara era considerada de llengua catalana, al segle XVIII una frontera lingüística travessava la Llitera, a l'est de Montsó i de Binèfar. Al comtat de Ribagorça, igualment, la zona de la baixa vall de l'Èssera centrada a Graus i el sector més meridional, al voltant de Fonts, d'Estada i d'Estadella, de llengua catalana encara als ss XVI i XVII i que conservava, encara a la fi del segle XIX, un parlar de transició força catalanitzat, es castellanitzà ràpidament al llarg del segle XX. Entre Vilella de Cinca i Mequinensa, en canvi, la zona lingüísticament catalana ha ultrapassat sempre el Cinca, fins al punt que el terme de Fraga arriba fins a més de 30 km a l'oest d'aquest riu. Ω

The Cinca as a frontier in history

El Principat de Catalunya
www.racocatala.com/franjadeponent
L'Aiguabarreig

ESPLET/SAT

Ctra. Inca, Km. 1 · 07420 SA POBLA

Telèfon: 971 540283

Fax: 971 862077

ENQUESTA SEXUAL EL CÒLIC ANÒNIM

De moment dir-vos que ens han respost 18 nois, 19 noies i un assexual, però tenint en compte la proporció de sexes, diríem que les noies són més tímides o passen més de nosaltres. Aquestes són les respostes que ens han donat:

1.-Quan fa que vas mantenir la última relació sexual?

La resposta més donada pels nois i també per les noies és "la última què?" juntament amb "una setmana". Vaja, que els que follen, follen molt; i els que no follen, no follen gens. O dit d'altra manera, que els que poden treballen per la resta.

2.-Què opines del sexe oral?

La resposta majoritària pels dos sexes ha estat "mmmmmm!!!!", i a més amb molta diferència. O sigui que ja sabeu, no només podeu parlar de medicina amb els vostres amics.

3.-Et masturbes?

Les noies "un cop a la setmana" i els nois "quin remei". Sembla que les noies ho fan més per gust i els nois més per necessitat. Millor per elles, no?

4.-Què representa per tu el sexe?

La primera resposta entre les noies és "una demostració d'amor", però no us espanteu que de molt a prop la segueix "una diversió", que és la primera pels nois. Hi ha una noia queca que diu que és una cosa més a compartir amb qui estimes. I un tio que diu que per ell és un negoci (quant cobres?).

5.- Uses algun mètode anti-conceptiu?

Els dos sexes utilitzen "pre-

servatiu" (bé, els que l'usen deuen ser els nois, no?), i el segueix l'"abstinència" (suposem que obligada). Hi ha un noi que diu que usa un cordill ben apretat, i només d'imaginar-s'ho... I un altre que s'hi fa un nus (vaia monstre de la naturalesa deu ser). I en aquest moment ens veiem obligats a aturar un moment els comentaris graciosos per donar un avís d'alerta a una noia que diu que com a mètode anticonceptiu usa el "coitus interruptus". Tens dues possibilitats: abandonar aquesta pràctica o fer-nos padrins del teu fill imminent.

6.-Amb qui prefereixes i amb qui tens relacions sexuals?

"Amb algú de l'altre sexe" ha estat la resposta majoritària per els dos sexes. Només hi ha dos homosexuals realitzats, i una noia que ho preferiria però no ho fa (?).

7.-Quina és la teva pràctica sexual preferida i quina és la que més practiques?

Els dos sexes prefereixen el "sexe vaginal" i és el que practiquen amb més freqüència.

La segona freqüència més gran tan en nois com en noies és la "masturbació", i pel que fa a la segona preferència, és el "68" també en els dos sexes. Hi ha un tio que li va la necrofilia i una noia que prefereix la "pluja daurada" però diu que no sap què és.

Bé, quan vulguis quedem i t'ho expliquem. De moment unes pistes: "pluja" saps què és, no? I se t'acut algun líquid corporal que sigui daurat? Doncs això.

8.-Ont t'agradaria tenir i tens relacions sexuals?

Les noies prefereixen principalment a l'aigua seguit del llit i la taula. Els nois, primer el llit i després l'aigua. I tot-hom sol fer-ho al llit seguit dels que no tenen cap més remei que anar al cotxe. Hi ha un pobre noi que ho ha de fer al banc de la plaça... pobríssol!

I compte quan us aneu a provar roba al Corte Inglés perquè hi ha una noia que li encanta mantenir relacions als emprovaradors.

9.-En una relació sexual, què prefereixes i què et passa amb més freqüència?

Tots prefereixen "tenir un orgasme els dos" (mentiders!). En els nois el més freqüent és el mateix (o això diuen) i en les noies "divertir-vos encara que no us correu". Aquí hem detectat una petita incongruència, a la que hem trobat dues interpretacions: a) Les noies diuen a la seva parella que es corren i és mentida b) Els nois són uns mentiders. Hi ha una noia que el que prefereix és veure la cara de la seva parella quan té un orgasme (vaja, aquella cara d'imbècil que fas quan et corres).

10.-Aquesta era la pregunta dels somnis eròtics. A continuació us en transcrivim uns quants:

REALITZATS:

-Omplir la teva parella de nata i menjar-te-la tota a poc a poc. I que després ella t'ho faci a tu.

Comentari: és curiós perquè aquesta resposta l'hem trobat dues vegades, una en un noi i l'altra en una noia, o sigui que vigileu si coneixeu una pare-

lleta que demana maduixes amb nata.-69 (un somni una mica pobre, no?)

-Penetració amb masturbació simultània en una postura inverosímil, i sexe dur en un pàrking o una porteria (amb postura inverosímil o sense?)

-Fer-li una fel·lació a la meva parella mentre conduïa

-Tenir relacions sexuals al replà de casa meva quan la meva parella m'ha acompanyat a la nit (això més que un somni sembla un recurs desesperat)

-Sexe anal

-Fer l'amor amb un ninot de reanimació mentre li aplico electro-shocks

-Mantenir una relació sado amb la de la caixa del bar i amb la seva companya del carro

-Enrollar-me amb un executiu vestit amb tot l'uniforme (americana, mòvil...) i anar-lo desvestint poc a poc

-Estar al terra i jugar amb un vibrador i maduixes, que entren i surten i no saps on són (seran els de la nata que també aprofiten les maduixes?)

NO REALITZAT:

-Follar dins el mar

-Nit apassionada a una platja deserta. Lluna plena, cel ple d'estrelles amb el meu amor platònic. És queco a parir, no?

-Fer-ho en agar-xocolata

-Fer-m'ho amb el meu profe de C.O.U. i tenir una relació

lèsbica

-Relacions sexuals amb el Josep Roca de cardio de Bellvitge (almenys no té mal gust)

-Fer-ho amb dos tios a les meves ordres i fer-ho amb una noia mirant que després se'ns hi uneixi.

-Una relació forçada: allò de no voler-ho al principi però després deixar-s'hi anar davant la força

-Que la meva parella em despertí a la nit empalmat donant-me per darrera, com si em violés. Crec que moltes noies sommien que les violen encara que en el fons no ho desitgem.

-Fer-ho amb dues noies a la taula de religió del meu institut.

-Ser invisible i poder ficar-me als vestuaris de noies (ai mira, aquest somni el tenia jo quan tenia 10 anys)

-Sexe anal

-Violar un eritròcit mentre m'observen milions de plaquetes. Si l'eritròcit és hipercròmic millor encara

-Enrollar-me amb tot un equip de futbol a les dutxes (ho diu un tio)

-Fer una orgia amb les que han confeccionat aquesta enquesta, repeteixo: amb "les" que han confeccionat l'enquesta. Resposta: si no ens deixes participar també als nois no hi ha tracte, repetim: si no ens deixes participar no hi ha tracte. Ω

Llibres per (re)fer un país

MAYANS, Pere, Redescobrir l'Alguer. Barcelona: La Busca, 2002

L'editorial *La Busca* comença amb aquest títol una nova col·lecció de guies dels diversos territoris que formen els Països Catalans. L'objectiu d'aquestes guies és molt clar: dotar d'un petit manual, vademècum en podríem dir, per tal que el possible visitant tingui informació històrica, sociolingüística, lingüística i, evidentment, turística de cadascun dels territoris catalans. Ara bé, no es tracta de la informació convencional que hom pot trobar en qualsevol guia turística, sinó que es busca que la

informació sigui rellevant per al turista de parla catalana.

En el cas de *Redescobrir l'Alguer*, després de situar geogràficament l'Alguer i l'illa de Sardenya, el llibre ens introdueix en la història de l'Alguer català: l'arribada dels catalans, la repoblació, el manteniment de la llengua, la incorporació a Itàlia... En segon lloc, se'ns fa un repàs a la situació actual de la llengua, estudiant els fets sociolingüístics més significatius del segle xx alguerès. En aquest apartat és especialment interes-

sant l'anàlisi que es fa de les diverses lleis (la regional sarda, de 1997; i l'estatal italiana, de 1999) que estan possibilitant la recuperació de l'oficialitat del català a l'Alguer (un fet, per cert, que no es dona ni a la Franja de Ponent ni a la Catalunya Nord) i la (re)introducció del català a l'escola.

Un dels capítols que més pot interessar a la persona que visita l'Alguer és l'apartat que rep el nom de *Què veure-hi?*, on podem trobar tot un seguit de propostes per tal conèixer millor

l'Alguer i també Sardenya.

Finalment, el llibre ofereix un apartat on el lector troba una bibliografia comentada sobre l'Alguer (llibres generals, d'història, de literatura, de lingüística, de cuina) i referències, també comentades, sobre música algueresa, vídeos que ens expliquen l'Alguer, publicacions periòdiques alguereses i pàgines web sobre l'Alguer.

En definitiva, es tracta d'una obra que vol atansar un xic més la realitat algueresa al conjunt dels Països Catalans i que també

pretén que la persona que visita l'Alguer pugui endinsar-se molt més en la realitat catalana d'aquesta ciutat de Sardenya. Ω

LA NOSTRA CUINA

Cargols amb catxapanda

Ingredients: Cargols, tupí de porc (si no se'n té, pernil), ceba, tomàquet madur, pebrot vermell, albergínia, all, bitxo, farigola, llorer, orenga, romaní, sucre, sal i aigua.

Preparació: Es posen els cargols, dejunats i rentats, amb les herbes i sal, en una olla amb aigua freda i es deixen bullir durant un quart. En una cassola amb un bon raig d'oli, es posa a fregir la ceba, tallada pel llarg i després el pebrot, trossejat i, finalment, l'albergínia, també trossejada i lleugerament ensucrada. Quan comença a tenir color, s'hi afegeix el tomàquet ratllat i es deixa confitar bé, fins que hagi perdut l'aigua. Llavors s'hi tiren els cargols, escorreguts, un raiget d'aigua i una bona cullerada de porc del tupí, a trossos, amb el seu oli; es tapa la cassola i es deixa ofegar durant un quart d'hora més.

Cargols a la llauna

Ingredients: Cargols, all, julivert, oli, sal i pebre negre. Allio-li per acompanyar.

Preparació: Es posen els cargols, dejunats i rentats, sobre les llaunes, de cap per amunt. S'amaneixen amb una picada ben fina d'all, julivert, oli, un bon pessic de sal i pebre negre. Es posen les llaunes sobre el caliu i es deixen coure, sense que quedin secs. Es mengen sucant-los amb allio-li.

Farcellets de col

Ingredients: Fulles de col, carn de vedella, carn de porc, una mica de foie gras, alls, julivert, ceba, tomàquet madur, ametlles torrades, carquinyolis, safrà, brou de l'escudella, farina, un ou, sal, pebre negre, una fulla de llorer, oli i aigua.

Preparació: En una olla amb aigua bullint, s'escalden les fulles de col, senceres. Després, s'escorren bé i es deixen refredar.

Es piquen la carn de vedella, la de porc, uns quants grans d'all i uns brots de julivert. S'amaneixen amb sal, pebre i una mica de foie gras i es barreja bé. Amb cada fulla de col s'embolica un bon grapat d'aquest farciment. Després, es passen per ou batut i s'enfarinen bé els farcellets. Es fregeixen amb oli, procurant que no es cremi ni l'oli ni els farcellets i es reserven.

En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fregeix la ceba picada, fins que sigui ben rossa i s'hi afegeix, llavors, el tomàquet trinxat. Quan el tomàquet sigui ben cuit, s'hi posa una mica de brou i una fulla de llorer, i se li fa arrencar el bull. Llavors, es redueix el foc al mínim, s'hi posen els farcellets i es tapa la cassola.

En un morter, es piquen uns quants alls, unes ametlles torrades, un parell de carquinyolis i un pessic de safrà. Quan estigui ben picat, s'afegeix a la cassola, procurant que la picada es dissolgui bé en el brou. Es tomben els farcellets, es deixen coure uns quinze minuts més i ja es pot treure del foc i servir.

Bunyols de bacallà

Ingredients: Bacallà salat esqueixat, farina, ou, all, julivert, pinyons, pebre negre, sal, cervesa i oli.

Preparació: Es dessala el bacallà esqueixat, durant unes quantes hores i s'escorre, esprement-lo bé. Llavors, es passa per la picadora, fins a fer-ne una pasta. Es posen, en un cassó, uns quants grapats de farina, el bacallà picat, una mica d'all i julivert picat, un petit grapat de pinyons, un rovell d'ou, sal, una mica de pebre negre i un raiget de cervesa. Es treballa amb l'espàtula fins que no faci grumolls. Per tenir la consistència convenient, cal que el regalim de l'espàtula s'aguanti uns moments a la superfície; si no s'hi aguanta, si afegeix una mica de farina, si s'hi aguanta massa, una mica de cervesa. Es bat la clara a punt de neu i es barreja amb la pasta, remenant-ho suaument amb l'espàtula. En una fregidora amb l'oli calent, però sense que es cremi, es fregeixen els bunyols. Es formen agafant una cullerada soperera de pasta i fent-la caure a l'oli amb una cullereta de postres. Quan són cuits d'una banda, se'ls dona la volta amb l'escumadora i quan són cuits de l'altra, es posen a escórrer a la reixa de la fregidora.

Dites relacionades amb les persones

- 51) Qui sembla vents, recull tempestats. (Xavier Maynou)
- 52) Qui té mare menja coca, i qui no en té es fa fotre. (Eva Valdés Mielgo)
- 53) Tots els porcs tenen el seu Sant Martí. (Jaume Carbonell) Qui la fa la paga.
- 54) Cornut i pagar el beure. (Jaume Carbonell) A més a més de ser la víctima, et toca carregar amb les culpes.
- 55) Val més el farciment que l'indiot. (Jaume Carbonell) Donar més importància a la circumstància que a la substància.
- 56) És pitjor el remei que la malaltia. (Jaume Carbonell) Donar més importància a la circumstància que a la substància.
- 57) El diable en sap més per vell que per diable. (Jaume Carbonell)
- 58) Home de molts oficis, pobre segur. (Jaume Carbonell)
- 59) Molts oficis, pocs beneficis. (Francesc Roig i Feliu)
- 60) Advocats i procuradors, a l'infern de dos en dos. (Jaume Carbonell)
- 61) El qui no plora no mama. (Miquel Company)
- 62) D'un savi humil, cada paraula en val mil. (Ramir De Porrata-Doria)
- 63) Qui no té fred no té seny. (Joan Inglada Roig)
- 64) El més net és qui no embruta. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 65) Ja fa prou qui als seus s'assembla. (Jordi Llagostera)
- 66) Gent boja, campana de fusta. (Jordi Llagostera)
- 67) Qui té fam, somia truites. (Jordi Llagostera)
- 68) Qui bada cau. (Jorge Llagostera)
- 69) Beata bruixa, que amaga el peu i mostra la cuixa. (Jorge Llagostera)
- 70) Com més cosins, més endins. (Joan Artés)
- 71) Qui no "arregla" una gotera, "arregla" la casa entera. (Joan Artés)
- 72) Qui té duros fuma puros. Qui no en té, fuma paper. (Sergi Nadal i Cabezas)
- 73) Excuses de malalt, que es fa pipí al llit i diu que és suor. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 74) A tots els porcs els hi arriba el seu Sant Martí. (Quim independentista Català)
- 75) Qui no té feina el gat pentina. (Alumne de ESADE)
- 76) Tothom és amo del que pensa i esclau del que diu. (Josep Mª Soms Boadas)
- 77) Qui sigui frare, que prengui candela. (Maria Taradell)
- 78) Qui canta a la taula i xiula al llit, no té el seny ben complit. (Neus Lorenzo)
- 79) Al qui no vol albarda, bast. (Quim Gratacós)
- 80) Qui maltracta als vells, serà maltractat com ells. (Jordi Tarrida)
- 81) Qui amb oli tracta, els dits se'n unta. (Jordi Tarrida)
- 82) Per la gola, farigola. (Jordi Tarrida)
- 83) De les grans cases, surten els grans ases. (Jordi Tarrida)
- 84) Qui calla, atorga. (Jordi Tarrida)
- 85) Caga el rei, caga el papa, i de cagar ningú s'escapa. (Quim Independentista Català) Els Independentistes també cagem
- 86) El qui viu d'esperances, mor dejú. (Quim Independentista Català)
- 87) Si la gent no sopés, els metges no dinarien. (Quim Independentista Català)
- 88) Si vols que diguin bé de tu, no diguis mal de ningú. (David Ballester Ferrando)
- 89) Qui no té seny no té fred. (Jordi Tarrida i Subirana)
- 90) Què fan els infants? El que veuen fer als grans. (Raquel Gubern)
- 91) Qui té força, aixeca pes! (Josep Mª Batlle)
- 92) Català i Coler, home de bé. (Daniel Riera i Boix) Cal dir que el terme "culé" està mal escrit, doncs tinc entès que la gent del Barça se la coneix així perquè abans, algun estadi, era un camp de cols.
- 93) Qui té la cua de palla, s'encén. (Anna Garriga)
- 94) Qui de jove menja sardines, de vell, caga les espines. (Anna Garriga)
- 95) A la panxa del bou ni hi neva ni hi plou. (Albert Mitjans i Puigvert)
- 96) Quan un pobre menja lluç, és que un dels dos està fotut. (Francesc Roig i Feliu)
- 97) Hostes e peix a tres dies poden. (Ramon Torrents) És la versió literal en què figura al Curial e Güelfa. Avui potser l'actualitzaríem així: Els hostes i el peix, al cap de tres dies poden.
- 98) Abans d'ensenyar, aprèn. (Carles M)
- 99) De moliner mudaràs i de lladre no t'escaparàs. (Elena Oliver)
- 100) El qui és desgraciat amb els collons tropessa. (Elena Oliver. Ω)

L'exèrcit Popular dels Països Catalans

El 1662, els catalans i catalanes del Nord, obligats a pagar en sal, un impost abusiu, van rebel·lar-se contra l'autoritat colonial francesa al Crit de "Visca la Terra".

La revolta féu que els camperols prenguessin les armes per lluitar pels seus drets socials i nacionals, esclatant a totes les comarques, i amb una especial força al Vallespir. Els insurrectes es feren dir "Angelets de la Terra".

La repressió francesa va ser salvatge, la pròpia d'un imperi, i va durar fins a l'inici del segle XVIII, segle que havia de dur el desastre a la resta dels territoris catalans.

Avui, 9 de novembre del 2002, els nous lluitadors anticolonials del sXXI, que hem iniciat la descolonització dels Països Catalans seguint l'estela dels comandants Pere Gil i Juli Vert, volem arrencar de l'oblit aquells homes de bé que patiren la persecució, la tortura i la mort: Josep de la Trinxeria, Manuel Descatllar, Francesc Soler, Carles de Llar, Francesc Puig...

Manifestació de més de 3.000 persones que van recórrer els carrers cèntrics de Perpinyà, la capital de Catalunya Nord.

Nosaltres, però com ells, mantenim l'esperit lluitador i ens neguem a acceptar la imposició de la injustícia, històrica o present. Per això no acceptem el domini de dues autodenominades "potències", decadents i moralment esgotades -dos imperis patètics-, sobre les terres

que van ser dels nostres avantpassats, que són nostres i que seran dels nostres fills.

El dia 9 de novembre a Perpinyà, l'Exèrcit Popular dels Països Catalans va tornar a l'administració colonial francesa la sal que va fer semblar sobre les runes del poble de Pi,

Durant la manifestació, els participants van abocar quilos de sal davant la Prefectura de Perpinyà com a senyal d'insumissió als dictats de França.

enderrocats per haver donat suport a la revolta dels Angelets de la Terra. La sal que van robar als nostres avantpassats.

Sal provinent de tots els punts cardinals de la nostra esprimatxada, mediterrània i bonica nació. Una nació que ara pot mostrar que amb la sal no sols sap fer bacallà i anxoves: també podem animar altre cop la lluita iniciada segles enllà, una lluita mai no interrompuda, una lluita

que no interrompem fins a la descolonització total dels Països Catalans.

El combat no s'atura!!!!
Visca els Angelets de la Terra!!!!
Visca la lluita anticolonial!!!!
Honor als combatents catalans!!!!

En nom de l'Exèrcit Popular dels Països Catalans - Comandant Pere Gil. Ω

El Consell d'Estat francès il·legalitza l'ensenyament de les llengües dites minoritàries

En una decisió molt severa, el Consell d'Estat francès ha anunciat l'anul·lació de totes les circulars i

decrets sobre l'ensenyament a través del sistema d'immersió lingüística que des de fa un any s'aplica en algunes escoles d'Alsàcia, la Bretanya, la Catalunya Nord, Euskadi Nord i Occitània. La decisió del consell també afecta l'ensenyament bilingüe, un mètode impulsat tímidament per l'educació pública francesa des de fa vint anys. Segons la Federació per les Llengües Regionals en l'Ensenyament Públic (FLAREP), els 8.679 estudiants segueixen cursos bilingües en alsàcia, els 3.600 en occità, els 3.600 en èuscar i els 2.944 en bretó perden, ara, l'estatut legal de què gaudien. Al nostre país, la mesura afecta el centre d'immersió Arrels i els mil alumnes que estudien amb el sistema bilingüe en una vintena d'escoles públiques nord-catalanes. A més, es desconeix si l'ordre engloba les escoles privades de la Bressola. Tal com es comenta a EuroLang, la decisió del Consell d'Estat respon a la demanda de les associacions de pares i professorat francesos FCPE, UNSA i SNES, contraris a la integració de les escoles que practiquen la immersió en bretó (Diwan) dins l'educació pública. De la mesura, n'ha quedat exclòs el cors, ja que des del gener disposa d'un règim d'ensenyament propi. Mentre s'espera com es concretarà la mesura, la FLAREP ja ha pactat una reunió amb responsables del Ministeri d'Educació pel 16 de desembre.

AVUI, 07/12/02
ENCENALL
GENOCIDI LINGÜÍSTIC
DELIBERAT
Alfons Quintà

Si Hitler's'hagués imposat i'hagués

quedat només un únic i darrer jueu, amagat en un illot remot del Pacífic, segur que hi hauria enviat un equip de sicaris per assassinar-lo. Si Stalin hagués pogut dominar Europa no hauria permès cap particularitat política o cultural, ni en països minúsculs com San Marino, o Liechtenstein o Andorra.

Ara el jacobinisme acredita ser un altre totalitarisme en no permetre ni un mínim respir a llengües de cultura, més antigues que el francès, que constitueixen per a Europa un patrimoni mil vegades més important que dotzenes de ponts o aqüeductes, que també cal preservar. Enderrocar-los provocaria un just escàndol internacional. En canvi, ara la púrria jacobina reafirma la seva criminalitat genocida en un marc de silenci. Obre amb la nocturnitat que sempre empara els lladres.

En vaig parlar aquí dijous i en parlo avui mateix a la col·laboració Planetàrium. El tema és una decisió del Consell d'Estat francès que culmina la darrera etapa d'un permanent genocidi lingüístic, cultural i nacional. Va començar quan la púrria jacobina va veure el primer projecte de carta europea de protecció de llengües minoritzades, elaborat al si de l'admirable Consell d'Europa.

La primera versió és del 24 de juny del 1991. Fins i tot abans de la versió definitiva (5 de novembre del 1992) l'Estat jacobí ja va dur a terme (per llei constitucional 92-554 de 25 de juny del 1992) una reforma de la Constitució francesa que impedís l'aprovació i ratificació d'aquella carta. Va ser deliberat i monstruós. Però França és un país cínic fins al moll de l'os. Va tardar 182 anys (del 1789 al 1971) a introduir en el seu dret la seva pròpia Declaració dita dels Drets de l'Home i 48 anys més (del 4 de novembre del 1950 a l'1 de novem-

bre del 1998) a integrar també en el seu dret positiu la magnífica Convenció Europea dels Drets Humans.

França va llançar la idea d'una impresentable Carta Europea de Drets i és la gran responsable que aquesta no protegeixi les llengües existents. Hi han quedat tractades com els brams dels ases. En ser presidida per Giscard d'Estaing, el resultat de l'actual Convenció pel Futur d'Europa serà un altre ball de llàgrimes.

Per què tot això? Perquè l'ideari jacobí no tolera la diversitat, ni a França ni enlloc. Aquí estan els milers d'assassinats pel seu uniformisme colonial: més que per tots els altres colonialismes. Necessiten destrossar per creure's superiors. No ho són en res, excepte en mentides, cinisme i manca d'escrúpols.

AVUI, 07/12/02
PLANETÀRIUM
Alfons Quintà
El genocidi
d'aquí al costat

França és el país més condemnat per la justícia europea per violacions dels drets humans. Hitler va ser designat canceller el gener del 1933. El mes d'abril del mateix any va començar la persecució dels jueus, reforçada després amb les lleis de Nuremberg del setembre del 1935. El 1939 Hitler es va referir a l'anihilació (Vernichtung) dels jueus d'Europa. Però sembla que les primeres instruccions per a la utilització de cambres de gas són del maig del 1941.

El juliol del 1941 en la famosa conferència de Wannsee (un suburbi de Berlín) la formulació de la barbàrie nazi va arribar al seu zenit.

Mentrestant, i fins i tot després, molts jueus alemanys no s'ho van voler creure. Es deien els uns als altres que no havien fet res i que, per tant, no

tenien res a témer. Molts havien lluitat honestament en la Primera Guerra Mundial i probablement se sentien més alemanys que jueus. Per això, van cometre l'error de no fugir quan hi eren a temps. Va ser una errada molt humana. Costa, en efecte, creure que hi pugui haver bèsties amb forma humana per a les quals el poder -sentir-se superiors als altres- els faci perdre tot sentiment d'humanitat.

El balanç del comunisme no és millor que el del nazisme. Quant a nombre de víctimes, sembla, segons estimacions serioses que ja he reproduït, que fins i tot és pitjor. Els mecanismes psicològics són sempre els mateixos. D'aquí la dificultat per eradicar-los i la varietat de les seves manifestacions. El jacobinisme també forma part, de sempre, d'aquest ramat genocida.

Els que ens ha tocat el paper de víctimes, potencials o reals, de la gran varietat de formes d'extermini de nacions (una de les quals és el genocidi cultural) hem d'estar amatents. Hem d'evitar la passivitat que tristament va caracteritzar els jueus alemanys dels primers anys del nazisme. Van creure que els seus enemics tenien cor, quan aquests no sabien ni què vol dir això.

Tot plegat no té res d'abstracte ni d'intemporal. Escau recordar-ho després de la genocida resolució del Consell d'Estat francès del passat 28 de novembre. Posa fora de la Constitució i de la llei francesa la immersió lingüística en llengües que no siguin el francès. El que cregui que això no és important hauria de recordar els pobres jueus que van pensar que Hitler, al cap i a la fi, acabaria moderant-se.

SER MODERAT I NAZI

Ser moderat i nazi, o comunista, o jacobí, és, com diuen els clàssics,

una contradicció in terminis. Es pot excusar una hora, un dia o per un temps breu. Després passa a ser una prova de ximpleria, o una mostra de cinisme. Aquest darrer és ben inherent en aquells que se senten superiors als altres, perquè són d'una determinada raça (nazisme) o bé tenen una pretesa visió del món (comunisme i jacobinisme).

Aquestes dues ideologies es caracteritzen per sacralitzar les seves cabòries manifestades en frases que dona gust sentir: "Llibertat, igualtat i fraternitat" o "a cadascú segons el seu treball, a cadascú segons les seves necessitats". Les usen per dur a terme pràctiques criminals. Les seves mentides ensucrades són el preàmbul del genocidi. Com fan tants animals salvatges, volen confondre les preses abans de degollar-les.

En el cas del genocidi lingüístic francès, els jacobins es creien que ja s'havia dut a terme. Després de decennis en què nens bretons van haver de portar un esclop penjat del coll si deien un mot en bretó, o en què nens nord-catalans van haver de llepar la tassa del wàter per haver dit un mot en català, es creien que tot estava resolt, a favor seu.

Per això, la darrera Constitució francesa, del 4 d'octubre del 1958 no al·ludia a la llengua, com tampoc ho feia, per posar un exemple, respecte al feudalisme. Es creia que eren temes superats. Però després van veure que no n'hi ha hagut prou amb les pràctiques, diguem-ne, pedagògiques (i de fet genocides) del jacobinisme, acabades de descriure molt sumàriament.

Així va sorgir la llei dita Toubon (de Jacques Toubon, llavors ministre de Cultura) del 4 d'agost del 1994, continuadora de la reforma constitucional del 25 de juny del 1992. Aquesta introduïa en la Constitució l'expressió "la llengua de la República és

el francès". Els jacobins ho citen com si fos dels temps de Carlemany, però és fruit d'un procés concret de repressió lingüística de fa només deu anys.

Malgrat que en el debat parlamentari de la llei Toubon els diputats governamentals de llavors van tenir l'escandalós i demagògic cinisme de dir que tot plegat anava contra l'anglès i les llengües estrangeres (així consta en el diari de sessions), sempre va ser clar que l'objectiu era abatere les llengües minoritzades pel jacobinisme.

El text de la llei és l'única cosa que compta. Aquest estableix que "el francès és la llengua de l'ensenyament". També ha estat a partir del canvi constitucional del 1992 que, a instàncies de Jacques Chirac, el Consell Constitucional francès es va pronunciar en contra que França signés la carta del Consell d'Europa de protecció de les "llengües regionals i minoritàries". Aquella carta tampoc té res a veure amb l'anglès o amb les llengües oficials en un Estat. Només protegeix les llengües minoritzades.

El nom de l'autor dels canvis legislatius no representa cap honor, sinó tot al contrari. Jacques Toubon està encara avui i des del novembre del 1999 formalment imputat per un tribunal de Perpinyà per la "presa il·legal d'interès", un delictes de dret comú i ben infamant, que concerneix la compra, el 1995, del mas Llinàs (un nom català, Déu meu).

Des de l'agost del 2001 Toubon també està formalment imputat, sempre en concepte d'autor, per un altre delictes, "encobriment de béns socials". És una figura legal francesa típica de dotzenes de temes de corrupció. En aquest cas hi figura la fallida d'un personatge lligat al gran escàndol de l'estació d'esquí Isola 2000.

Després de ser ministre de la Cultura i de la Francofonia (1993-1995), Toubon va ser ministre de Justícia

(1995-1997). En aquesta condició va arribar a enviar un helicòpter a l'Himàlaia (operació pagada pels contribuents, és clar) per trobar-hi un fiscal que hi estava fent alpinisme. Creia que aquest l'ajudaria a parar un afer de corrupció en què estava implicada la dona de l'alcalde de París.

Fa poc Toubon va protagonitzar un incident amb un modest policia municipal, perquè aquest li va voler posar justificadament una multa.

Tot això no ha impedit que Toubon fos nomenat precisament membre del Consell d'Estat, l'òrgan que ara ha dut a terme aquest nou pas de repressió cultural i lingüística. S'entén: el Consell d'Estat va ser creat per Napoleó, amb voluntat uniformadora i estatista. Va ser concebut sobre el model del Consell d'Estat privat de la monarquia absoluta. És un òrgan assessor i també jurisdiccional en matèria contenciosa administrativa.

Ara el Consell ha suprimit la modesta reforma introduïda pel ministre socialista de Jospin, Jack Lang, el 19 d'abril del 2002, és a dir, molt poc abans de les eleccions. Consistia en la possibilitat d'ensenyament bilingüe, per immersió, de les llengües allà minoritzades per l'uniformisme jacobí. Podia ser en l'ensenyament primari i en el secundari.

La decisió anul·ladora del Consell d'Estat arriba a la caricatura grotesca i inhumana. Per exemple, després de referir-se a la possibilitat d'aprendre nocions de matemàtiques en una llengua minoritzada, afirma que "tals prescripcions van més enllà de les necessitats de l'aprenentatge d'una llengua regional". O sigui que les matemàtiques en català, o bretó, o cors, o basc, o alsacià, o occità, poden produir una malaltia. O que aquestes llengües només serveixen per parlar amb el bestiar, cosa que els jacobins arriben a dir en privat i a insinuar en públic.

La norma instaurada per Lang no

era gens generalitzada. De fet, era com la possibilitat que un particular tingués una metralladora. L'Estat ho podia eventualment autoritzar, però no era gens fàcil. En el curs 2000-2001 hi va haver a França 152.557 alumnes de primària i secundària que van rebre ensenyament en una llengua minoritzada, segons les dades oficials. Era poc, malgrat que augmentava: del pre-escolar al secundari, allà hi ha dotze milions d'alumnes.

PRETENSÍO DELS JACOBINS

Els jacobins pretenen que se'ls agraciï que t'han robat la teva llengua i la teva cultura, mentre acusen de primitius els que les volem conservar. Tot i ser l'Estat europeu més condemnat per violació dels drets humans, pel tribunal europeu encarregat de defensar-los, França gosa donar lliçons. És una paella bruta que no té consciència de què és la brutícia.

Jack Lang havia volgut abans (2001) integrar en el sistema d'ensenyament públic l'admirable grup d'escoles bretones Diwan. Això va ser suspès pel Consell d'Estat.

Ara, de fet, queda prohibida tota immersió lingüística. O sigui que totes les llengües que no siguin el francès només poden ser apreses usant com a referent constant el francès, no pas començant ja des de la llengua que es vol aprendre o perfeccionar, cosa que es fa en moltes escoles amb l'anglès. També queda al marge de la llei aprendre res, si no és après usant el francès, excepte si es fa de manera del tot privada, per no dir clandestina. Cap ajut, cap títol homologat, res de res. Si es descuiden, arriben a prohibir les misses en llatí, que, de fet, jurídicament, allà ja són il·legals o al·legals.

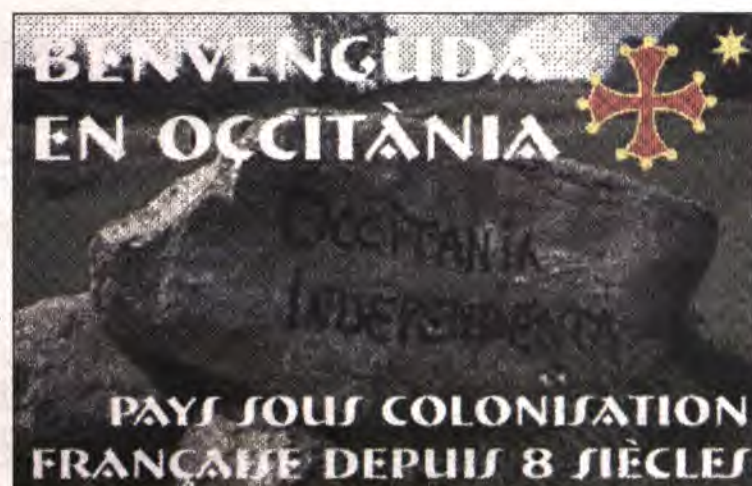
Els nostres germans del nord i tots els membres d'altres nacions oprimides per l'Estat jacobí estaran ama-

tents a si es permeten cursos d'immersió en les grans llengües, com ara l'anglès o l'alemany. No pas perquè hi estiguin en contra -hi estan a favor-, sinó per destacar un possible greuge comparatiu. Però els jacobins de fet i de dret també ho tenen prohibit.

Aquí hauríem de ser capaços de reaccionar. No comprar productes francesos, no anar de vacances a França, denunciar el jacobinisme del conjunt de la classe política catalana, ajudar econòmicament les escoles Bressola de Catalunya Nord i, per descomptat, no portar els fills a escoles franceses, serien actes lògics i naturals. Ànim. Com haurien d'haver fet els jueus alemanys, hem d'evitar creure que els nostres enemics tenen cor o algun sentiment d'humanitat. Són el que proven els seus fets, com ara la decisió del Consell d'Estat. No canviaran.

Botons

rien algunes escoles d'Alsàcia, Bretanya, Catalunya Nord, Euskadi Nord i Occitània. Però l'agressió del govern francès a les llengües minoritzades no s'acaba pas aquí: ara el Consell Superior de l'Audiovisual (CSA) s'ha negat a donar cap freqüència radiofònica a Radio Lengua d'Oc, nascuda l'any 2000 per a difondre la llengua occitana, i ha donat la llicència de l'àrea de Montpeller a una emissora comercial. Segons els responsables de l'emissora, això palesa el pes que tenen les raons econòmiques, i com l'estat francès es nega a protegir la diversitat lingüística. Radio Lengua d'Oc ha obtingut una llicència a Narbona i prou. Per protestar, doncs, contra tanta discriminació s'ha obert una campanya de protesta a la web del CSA, i dimecres es farà una mani-

Vilaweb 16-12-2

- El Consell Superior Audiovisual francès margina l'occità
- La setmana passada informàvem que el Consell d'Estat francès havia anul·lat totes les circulars i decrets sobre l'ensenyament per immersió lingüística que ofe-

festació a Montpeller reclamant la concessió.

A banda, l'Ajuntament de Perpinyà ha presentat el nou disseny de la seva pàgina oficial i n'ha eliminat la poquíssima informació que contenia en llengua catalana. Ω

LAS VERDADES QUE CONTARON - Opinade vós mesmos

"YA HA PASADO EL PELIGRO MÁS GRAVE" (D. Manuel Fraga, 15/11/02).

"NO SE PUEDE HABLAR DE MAREA NEGRA; SON MANCHAS NEGRAS Y DISPERSAS" (J.L. López Sors, Director General de la Marina Mercante, 17/11/02)

"TODO EL FUEL DERRA-

MADO QUE TENÍA QUE LLEGAR A LA COSTA GALLEGA YA HA LLEGADO" (Enrique L. Veiga, Conselleiro de Pesca, 17/11/02).

"LA XUNTA VA A DAR A LAS 4.000 FAMILIAS AFECTADAS EL TURRÓN Y SI LUEGO PUEDE VENIR EL MAZAPÁN POR PARTE DEL GOBIERNO CENTRAL Y DE LA

UE, MEJOR" (Enrique L. Veiga, Conselleiro de Pesca, 17/11/02).

"AFORTUNADAMENTE LA RÁPIDA INTERVENCIÓN DE LAS AUTORIDADES ESPAÑOLAS ALEJANDO EL BARCO DE LAS COSTAS HA PERMITIDO QUE NO TEMAMOS UNA CATÁSTROFE ECOLÓGICA NI GRANDES PROBLEMAS PARA LOS RECURSOS PESQUEROS" (Miguel A. Arias Cañete, Superministro de la pesca, 16/11/02).

"EL DESTINO DEL FUEL EN EL FONDO DEL MAR ES CONVERTIRSE EN ADOQUÍN" (Arsenio Fdez. de Mesa, gominas del Gobierno en Galicia, 19/11/02).

"HAY UNA CIFRA CLARA, YES QUE LA CANTIDAD QUE SE HA VERTIDO NO SE SABE" (Arsenio Fdez. de Mesa, gominas del Gobierno en Galicia, 21/11/02).

"EL BUQUE ESTÁ PROBABLEMENTE, AL FONDO" (Arse-

nio Fdez. de Mesa, gominas del Gobierno en Galicia, 19/11/02).

"EL GOBIERNO HA ACTUADO CON DILIGENCIA. NOSOTROS HEMOS SEGUIDO ESTO DESDE EL PRIMER MOMENTO, NO HAY QUE OLVIDAR QUE EL DIRECTOR GENERAL DE COSTAS ESTÁ AQUÍ DESDE EL SÁBADO". (Jaume Matas, superministro del mal ambiente, 21/11/02).

"LA ÚLTIMA MANCHA DE FUEL PARECE QUE SE VA A ACERCAR A LA MISMA ZONA EN LA QUE ESTAMOS AHORA (BARRAÑÁN), PERO LO ÚNICO QUE SE PUEDE DECIR ES QUE HOY SUBIRÁ HACIA ARRIBA" (Carlos del Álamo, Conselleiro del mal ambiente en Galicia, 21/11/02)

"ESTOY DONDE TENGO QUE ESTAR. DIOS Y SANTIAGO NOS VAN A AYUDAR" (D. Manuel Fraga, 22/11/02).

"NUESTRA INFORMACIÓN HA SIDO PRECISA, EXHAUSTIVA Y SOBRE PARÁMETROS TOTALMENTE MEDIBLES" (Fco. Álvarez Cascos, Ministro del Fomento del desastre, 23/11/02).

"NADIE PUEDE SABER LO QUE PASA A 3.500 M. DE PROFUNDIDAD, DONDE ESTÁN AHORA LOS TANQUES" (Arsenio Fdez. de Mesa, gominas del Gobierno en Galicia, 23/11/02).

"A UNA PROFUNDIDAD DE 3.500 M. Y A DOS GRADOS DE TEMPERATURA, EL FUEL ESTARÍA EN UN ESTADO SÓLIDO, POR LO QUE, EN PRINCIPIO, EL COMBUSTIBLE NO SE VERTERÁ" (Mariano Rajoy, número dos de nuestra España, 24/11/02)

"SI NO HUBIÉRAMOS ALEJADO EL BUQUE MAR ADENTRO, LA MANCHA YA ESTARÍA EN LA COSTA" (Enrique L. Veiga, Conselleiro de Pesca, 26/11/02). Ω

L'Antifeixisme a Mallorca. IX llibre (Les lluites del segle XXI)

Literatura catalana i lluita antifeixista: llibres de combat (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Breviari contra els servils neix enmig d'aquesta concreta conjuntura històrica. Ara són els "demòcrates" de nou encuny els que envien els escamots policíacs a detenir els esquerrans que volen servir la memòria del nostre poble. Com s'explica en la primera nota del llibre: "Inexplicablement, tot ha anat canviant sense que hom hagi pogut fer res per impedir-ho. Per part ni banda -ni en campanya electoral!- es veuen ja aquelles banderes roges, la falç i el martell de la revolució. Molts d'independentistes, reconvertis al més sa dels autonomismes, han fet desaparèixer l'estel de la bandera quadribarrada i lloen les excel·lències del Molt Honorable President. La policia democràtica esborra els grans murals ciutadans que demanen més espais verds per a la ciutat, clamen NO! a les armes atòmiques que arriben amb les naus de l'OTAN al nostre port. Ja no són necessaris els escamots d'assalt de les SA o de la Falange joseantoniana per a mantenir la ciutat neta d'esquerrans i consignes. El Gran Germà Televisiu dirigeix el procés des del menjador de totes les cases. És el 1984 d'Orwell".

Orwell, el "Gran Germà", aquest era el present que arribava amb la consolidació de la restauració borbònica organitzada pel general Franco. Però nosaltres procedíem d'unes altres coordenades culturals. Fills del marxisme i del situacionisme, hereus dels moviments progressistes catalans (ens consideràvem hereus d'Emili Darder i Gabriel Alomar), aquella -aquesta!- carnavalada política i cultural tant del gust dels servils no ens satisfieja gens ni mica. Com hem explicat en Cultura i antifranquisme (Edicions de 1984): "Ens interessava el realisme experimental i combatiu de l'equip "Crònica" valencià (autèntics hereus de Renau), les provatures de "Criada 74" a Ciutat. Els escrits sobre literatura i art de Karl Marx, Trotski, Lenin o Raoul Vaneigem (els situacionistes francesos) anaven formant la nostra universitat d'estil. No cal dir que no ens interessava gens ni mica -de no ser per blasmar en contra seva- l'estètica i concepció del món d'Ortega i Gasset, Miquel Villalonga, Nietzsche

o l'esteticisme de D'Annunzio o d'Oscar Wilde. Si avui dia diguéssim a molts dels nostres pretesos mestres de la crítica, a alguns 'selectes' comissaris d'editorials nostrades o principatines, que les seves 'excelsos' opinions literàries, la 'genialitat' de llurs pretensioses afirmacions, no deixen de ser més que esquifida filosofia feixista una mica descafeïnada per allò que l'elitisme reaccionari no està gaire ben vist, ens acusarien -ja ho han fet i ho fan sovint- de ser radicals ideòlegs del marxisme. Però en el llibre d'Adolf Hitler La meua lluita, en la pràctica imperialista i racista del III Reich hitlerià, hi havia molt d'excelsitud nietzscheiana, de la teoria de l'art per l'art d'Oscar Wilde o del pansit esteticisme dannuncià, de la burda concepció dels senyors i els seus servents dient que 'el meu únic compromís és amb la ploma'.

'Els forns dels camps d'extermini nazis s'encenien sovint amb conceptes en contra del compromís de l'art amb el poble (la qual cosa el nazisme i el feixisme consideraven bolxevisme aplicat a l'estètica). Avantguardistes d'Alemanya, Itàlia, Espanya, de tot Europa, anaren als forns crematoris nazis juntament amb jueus, comunistes i demòcrates. La lluita per la defensa d'una cultura d'esquerreres, per un realisme lligat a la necessitat de remoure la somorta societat de classes que ens oprimia, anava i va estretament lligada al combat pel progrés de la humanitat. Bertolt Brecht, al seu treball Cinc dificultats per a escriure la veritat, deixava constància d'unes normes que per a molts de nosaltres serien vàlids suggeriments a seguir davant l'aclaparador feixisme que ens dominava (els quaranta anys de dictadura burgesa sota la dominació del general Franco). Deia Brecht: 'Aquell qui vol combatre la mentida i la ignorància i escriure la veritat, ha de vèncer almenys cinc dificultats. Li cal el coratge d'escriure la veritat, quan arreu l'ofeguen; la intel·ligència de descobrir-la, quan arreu l'amaguen; l'art de fer-la manejable com una arma; el judici per a triar aquells dins les mans dels quals serà eficaç; l'astúcia per a propagar-la entre ells'".

Aquella cultura catalana nacional-popular, al servei del nostre redreçament nacional i social per la qual lluitàvem (i lluitava tanta gent en temps del Congrés de Cultura Catalana) s'esvania sota els atacs concentrats de la reacció i d'un nou noucentisme que amenaçava (i amenaça!) amb desertitzar aquest camp de l'activitat dels pobles

I tota la brutalitat que s'esdevenia (i esdevé) en el camp polític també s'esdevé en l'àmbit cultural. Aquella cultura catalana nacional-popular, al servei del nostre redreçament nacional i social per la qual lluitàvem (i lluitava tanta gent en temps del Congrés de Cultura Catalana) s'esvania sota els atacs concentrats de la reacció i d'un nou noucentisme que amenaçava (i amenaça!) amb desertitzar aquest camp de l'activitat dels pobles. Les sibilòlines consignes dels comissaris a sou de la despersonalització eren ben clares i concretes: prou de Joan Fuster i Salvador Espriu; s'ha acabat discutir del compromís de l'intel·lectual català amb el seu poble. Una feresta campanya contra el marxisme ajudava a completar el panorama. Desapareixien multitud d'editorials progressistes; resistents històrics com Gonçal Castelló eren enterrats sota tones de ciment armat. Josep M. Llompart començava a ser fortament criticat a causa del component "crític", del "realisme socialista" (!) de la seva obra i, sobretot, per l'exemple que podia significar per a les noves generacions de catalans la seva ferma actitud cívica davant el franquisme.

La nostra cultura començava a navegar per la "normalitat" del mercat, allunyada dels "components polítics i de resistència" que l'havien feta malbé (en paraules dels neoucentistes). Com es diu en la primera pàgina de Breviari contra els servils: "La competitivitat dins del camp de la literatura amenaça amb desertitzar la nostra cultura. La urgent i falsa necessitat d'editar una novel·la a l'any, el llibre de poemes, una obra de teatre! I aquest córrer ridícul a la recerca d'un ajut oficial, quedar bé amb la Generalitat, el Consell, els buròcrates que administren el pressupost. No fer cap declaració pública que posi en perill la subvenció, l'edició del darrer lli-

Presentació de la nova col·lecció de literatura en català de Calima Edicions. D'esquerra a dreta: Miquel López Crespi, Joan Vich, Carles Jover, Neus Canyellas, Pere Font i Juana Sánchez.

bret. Esser amable amb els pixatinters de les pàgines culturals. I els continguts de les obres: cuidem com la nineta dels ulls els continguts de les obres! Que siguin mengívols, que puguin esser adquirides pel milenar de senyores desenfainades que no volen veure escrit res de problemàtic. Un poc de bruixeria barata, diaris íntims amb una miqueta d'erotisme descafeïnat, viatges a llocs molt coneguts (Venècia, Roma, Grècia, París)... Per part ni banda la literatura que mostri la situació de crisi permanent en què ens trobam".

O una mica més endavant: "Provar de fer bonda, callar, inventar un argument sense problemes: per exemple -i ara està de moda-, imaginar un detectiu policíac postmodern, una mica cínic, bon vivand, al qual, amb l'estil de Vázquez Montalbán li agradin les femelles, el bon menjar, els viatges exòtics. Idear un crim a una platja famosa, descriure hotels de luxe (investigació de llogarets pintorescs, reflexionar damunt la inutilitat de lluitar en favor de la humanitat, donar la raó als de sempre, desenganyar el lector). Després, amb quatre jocs de prestigiador anar arribant al final sense haver dit res, sense haver ficat el ganivet dins la ferida. Un bon llibre per a ésser recomanat, per ésser posat com a material de lectura als alumnes de BUP. Fórmula adient per a tenir un bon percentatge de drets d'autor a la butxaca".

Breviari contra els servils és una nova provatura de trobar altra volta aquelles engrunes de subjectivitat revolucionària bàsiques per a la resistència contínua contra el sistema.

Els mateixos que no desitjaven un art crític amb la situació establerta, un art al servei de l'alliberament social i cultural de la humanitat, també blasraven, per a fer-los oblidar, els inicials aspectes antiautoritaris de les grans revolucions del segle XX

Ho havíem explicat en el pròleg de Cultura i antifranquisme (Edicions de 1984): "Cap a començaments dels anys setanta -embarcats en l'extraordinària aventura de voler canviar el món- érem ja plenament conscients que la futura revolució havia de servir -a més d'alliberar la força de treball de l'esclavitud assalariada- per a alliberar tota la creativitat del poble ofegada per la implacable divisió burgesa del treball (uns neixen per a dedicar-se al treball físic, per a ser dirigits; altres neixen per a ocupar-se de les activitats intel·lectuals, per a dirigir). Aleshores els partits d'aquesta esquerra empegueïda de lluitar contra el capitalisme no qüestionaven cap aspecte de la dominació burgesa dels esperits i les consciències. Els mateixos que no desitjaven un art crític amb la situació establerta, un art al servei de l'alliberament social i cultural de la humanitat, també blasraven, per a fer-los oblidar, els inicials aspectes antiautoritaris de les grans revolucions del segle XX (el Mèxic Insurgent de John Reed, 1917 a Rússia -el mateix Reed en féu la més meravellosa i objectiva crònica històrica que mai s'ha fet d'un esdeveniment històric en el llibre Els deu dies que trasbalsaren el món- les insurreccions consellistes d'Alemanya i Hongria els anys 18-19; la Comuna de 1934 a Astúries; la guerra contra el fei-

xisme a la península ibèrica; el despertar de la Xina sota el comandament de Mao Zedong; l'alliberament de les colònies a ran de l'exemple del disset a Rússia; la revolta hongaresa de 1956 contra la burgesia 'roja' estalinista) restaven completament silenciades i ocultades pels historiadors afins als règims del socialisme degenerat de l'Est o del funcionariat cultural al servei de la superestructura ideològica capitalista".

Els tècnics de la manipulació de les consciències diuen que un poble que veu una mitjana de cinc hores diàries de televisió esdevé dòcil com un xotet a les indicacions del Poder

En les notes crítiques que es

poden llegir en el meu Breviari contra els servils, en les reflexions dia a dia d'un "escriptor en temps de la barbàrie" hi ha les preguntes que sempre ens hem fet d'ençà que vàrem començar a escriure ara farà prop de trenta-cinc anys: "¿Què fer per a impedir arribar un dia al Món feliç de Huxley, al Nosaltres de Zamiatin o al 1984 d'Orwell? ¿Què fer per a impedir que l'art, la cultura, la psicologia, esdevenguessin, en mans del poder establert, els nous sistemes per a dominar el poble sense necessitat dels fusells i la repressió sagnant a l'estil de Franco, Pinochet o Videla? La televisió, la feina dels intel·lectuals promocionats pels grans mitjans de desinformació.... ¿seria la nova policia, els 'cans guardians del

sistema' dels quals parlava Paul Nizan abans de caure combatent contra els nazis en els anys quaranta? Walter Benjamin, en el seu estudi sobre Baudelaire i les influències de les grans ciutats (París concretament) damunt els artistes, havia deixat escrites genials intuïcions. Els tècnics de la manipulació de les consciències diuen que un poble que veu una mitjana de cinc hores diàries de televisió esdevé dòcil com un xotet a les indicacions del Poder. Es votarà a qui digui el "Gran Germà" orwel·lià per la pantalla; es consumiran els productes que surtin per la televisió; es llegiran els llibres que recomanin els programadors de les consciències. Fa unes dècades... ¿es podia imaginar un control més

barat i eficient de la societat? Fer intervenir la policia, apallissar manifestants, matar de tant en tant un obrer enmig del carrer, només es farà contra col·lectius marginals (àrabs, sud-americans sense contracte fix, obrers acomiadats i sense possibilitat d'indemnització o jubilació anticipada). Fins i tot les grans centrals sindicals, amb bona part de les seves direccions pagades per l'Estat, pacten contínuament amb la patronal o amb els representants d'uns estats que ja no volen enderrocar per a instaurar la societat justa i sense classes dels evangelis o del Manifest Comunista. Les grans masses de treballadors que resten fora del sistema productiu, els tres milions d'aturats que cobren puntual-

ment l'assegurança d'atur, no exigiran mai més un canvi de sistema, un art nou, una forma diferent, més participativa, de fer política o d'entendre el món i la natura".

En el dietari publicat per l'Editorial Calima, un escriptor que sobreviu enmig de la barbàrie imperialista i capitalista es fa preguntes, cerca les respostes adients i escriu els seus pensaments després de tornar d'una manifestació, en el tren, anant de viatge, moments després de fer l'amor, a la clínica, esperant el naixement de les filles, en tornar del cementiri, després d'haver portat el bagul del pare, el de tants i tants companys que ens han precedit en aquest combat continuat contra la mort i l'oblit Ω.

Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca, encoratja els escriptors mallorquins

En defensa dels escriptors mallorquins

En un altre article dèiem que, sortosament, no tot és autoodi, calúmnies, atacs o silencis vergonyosos contra els escriptors mallorquins. Hi ha una minoria reaccionària, virulenta en el seu odi a tot el que és progressista i esquerrà a les Illes, encaparrada a fer el joc als nostres pitjors enemics, al feixisme que encara pul·lula arreu. Però, com explicàvem en altres articles, existeix una bona part de polítics nacionalistes i d'esquerra, de grans personalitats de la nostra cultura, d'intel·lectuals destacats, que saben quina és la seva tasca, són conscients del seu deure i, d'una manera honesta (sense tenir per res en compte la ideologia política de l'escriptor o la seva militància partidista), estan a l'avantguarda de l'aferrissada defensa dels nostres autors. Un d'aquests polítics és, sense cap mena de dubte, la presidenta del Consell de Mallorca Maria Antònia Munar.

Maria Antònia Munar, presidenta del Consell Insular de Mallorca, mai no ha deixat de donar suport als escriptors mallorquins. Recordem que aquesta preocupació va fer que un home que sempre va estar a l'avantguarda de la lluita per la llibertat com Guillem d'Efak s'afiliàs, en els seus darrers anys, en el partit de la presidenta del Consell. Mentre els pseudonacionalistes d'anar per casa, els reis de l'autoodi illencs, blasmen contínuament contra la nostra intel·lectualitat, ella, la presidenta, no deixa de fer costat a tot intel·lectual que aquí i allà treballi per la nostra cultura. Per a provar el que estic

dient reproduiré unes quantes cartes (no totes, evidentment!) que Maria Antònia Munar m'ha enviat sempre que he guanyat un guardó literari o he publicat un llibre.

El dia 5 de maig de 1997 Maria Antònia Munar em felicitava per haver guanyat el Premi de Novel·la "Valldaura", a Barcelona. Era per la tardor de 1997. Aquesta novel·la seria publicada posteriorment a "Columna Edicions". La presidenta del Consell Insular de Mallorca deia en la seva missiva: "Miquel López Crespí. Estic molt contenta que vos hagin concedit el III Premi Valldaura de Novel·la Breu per la vostra obra Estiu de foc, ambientada a la guerra civil espanyola. Com a presidenta del Consell Insular de Mallorca, vos don l'enhonorabona i vos anim a continuar amb la vostra trajectòria literària. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar".

En carta del 24 de novembre de 1998, Maria Antònia Munar en tornava a escriure a ran d'haver obtingut el Premi de Literatura de l'Òmnium Cultural i em deia: "Miquel López Crespí. Benvolgut amic: rebeu les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el Primer Premi de Novel·la de l'Òmnium Cultural, per la novel·la La Ciutat del Sol. Com a presidenta del Consell de Mallorca vos vull donar l'enhonorabona per aquest merescut premi i vos anim a continuar amb la vostra trajectòria literària. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar".

És evident, com es pot comprovar, que estam a milions de quilòmetres de l'autoodi vergonyós al qual ens tenen acostumats alguns grupuscles nazi-feixistes que presumeixen de "patriotes".

Però no acaba aquí el "següiment" de l'obra d'autor mallorquí. El 24 de febrer de 1999 la presidenta tornava a agafar la ploma per a encoratjar-me un altre pic. Aquesta vegada era amb motiu d'haver obtingut el premi de novel·la més important de les Illes (i un dels més prestigiosos dels Països Catalans): el "Miquel Àngel Riera" de novel·la. En aquesta ocasió la dirigent nacionalista em deia:

"Miquel López Crespí. Rebeu les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat

la III Edició del Premi "Miquel Àngel Riera" de narrativa amb la vostra novel·la L'Amagatall, concurs organitzat per "Sa Nostra" recentment.

"Com a presidenta del Consell Insular de Mallorca vos don l'enhonorabona per aquest nou premi i vos anim a continuar amb la vostra brillant trajectòria literària. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar". I el 20 de maig de 1999 tornava a dir-me, referint-se a un article publicat a la revista més combativa del nacionalisme i l'antifeixisme illencs, L'Estel -la qual cosa demostra el seu interès per a saber el que es cou dins les publicacions catalanes més avançades i més a l'avantguarda del nostre alliberament

nacional i social-: "He llegit amb molt de plaer el reportatge que heu escrit a L'Estel titulat 'XX Aniversari del Consell Insular de Mallorca' i volia fer-vos arribar les meves més entusiastes felicitacions pel tractament intel·ligent i imparcial que heu donat a aquest esdeveniment i per haver captat perfectament el sentit i esperit dels nostres plantejaments per transmetre'ls als vostres lectors. Rebeu les meves més cordials salutacions. Maria Antònia Munar".

El 4 de desembre de 2002 la Presidenta del Consell de Mallorca, fent referència al Premi de Narrativa "Claudi Isern i Llorens 2002" (obra que serà editada per la prestigiosa editorial "Publicacions de l'Abadia de Montserrat") deia: "Estic molt contenta de fer-vos arribar les meves sinceres felicitacions per haver guanyat el Premi de Literatura "Claudi Isern i Llorens 2002", amb la vostra obra titulada Fugitiu de l'incendi, un text amb to polític que enfoca la literatura del segle XX espanyol des d'un punt de vista d'esquerres.

"Aquest nou premi s'uneix a una llarga sèrie de merescuts reconeixements al vostre talent. Jo, com a presidenta del Consell de Mallorca, em sent molt contenta i vos anim a continuar amb renovada il·lusió la vostra trajectòria literària i, estic segura que rebreu molts més futurs èxits. Rebeu les meves salutacions més cordials. Una abraçada. Maria Antònia Munar". Ω

(Miquel López Crespí)

Maria Antònia Munar Riutort.

Obligatorietat i voluntarietat en l'ús de les llengües

Contrastant

Una de les idees centrals del pensament bilingüista que es reclama del liberalisme és que les llengües no s'han d'imposar. La catedràtica d'Ètica Victoria Camps ho diu així en un article publicat al diari El País el 23 d'abril de 1997: "Nadie defiende en Cataluña, sea cual sea su procedencia y sus raíces, que no deba protegerse la lengua minoritaria. Protegerse, no imponerse, porque la imposición es, a la larga, la peor forma de protección". És molt significatiu el fet que el text de Camps limiti la condemna de la imposició al que ella anomena la llengua minoritària. En efecte, si llegim amb cura, descobrim que, segons Camps, el que s'ha de protegir sense imposar no és qualsevol llengua sinó la llengua minoritària, és a dir, el català. El que Camps condemna, doncs, és qualsevol intent d'impugnar la posició de la llengua dominant, qualsevol temptativa d'aconseguir que el català desplaci l'espanyol com a llengua obligatòria i discriminatòria a l'interior dels Països Catalans.

Més enllà de les consideracions morals, més enllà de si està bé o està malament que les llengües s'imposin, és un fet que hi ha llengües que s'imposen i d'altres que no. La qüestió, doncs, no és la legitimitat moral de la imposició del català, sinó quina és la llengua obligatòria als Països Catalans, amb quins criteris es determina aquesta llengua i qui és el responsable de fixar aquests criteris. Perquè les llengües que s'imposen són les llengües viables, les llengües que acaben desplaçant i substituint les altres llengües, les que no s'imposen.

Probablement més d'un deu estar en desacord amb l'afirmació feta suara que l'espanyol és la llengua que s'imposa als Països Catalans. Amb això no volem dir que no hi hagi una legislació que pretengui imposar l'ús del català en uns àmbits molt concrets i restringits. El que volem dir és que la imposició de l'espanyol és més efectiva i es fa d'una manera més diversificada. En primer lloc, és una forma d'imposició de l'espanyol el bilingüisme unilateral que impera als Països Catalans, és a dir, el fet que la majoria dels hispanoparlants no utilitzin mai o quasi mai el català. Una altra forma d'imposició de l'espanyol és la presència testimonial del català en molts àmbits d'ús, com als quioscs, als cinemes, a l'àmbit judicial i a l'econòmic, entre molts altres. Quan un hispanoparlant s'acosta a un quiosc de premsa troba posem per cas, el 95% de les publicacions que hi ha a la seva disposició escrites en la seva llengua, mentre que un catalanoparlant hi troba, en conseqüència, tan sols el 5% restant.

Fins i tot en àmbits teòricament més catalanitzats com l'escolar, la situació real d'una i altra llengua queda palesa per fets com que una persona que arriba de fora de Catalunya ha de ser avaluada d'espanyol i no ho ha de ser de català.

Des de posicions liberals hom pot al·legar que confonem la imposició amb la necessitat, que la imposició legal és un dèficit democràtic, mentre que la necessitat és una conseqüència del mercat de la llengua, utilitzant l'expressió de Jesús Royo. En aquest cas qui formulés aquesta observació s'oblidaria que l'espanyol també és objecte d'imposició legal. Ho demostra l'informe del senyor Francesc Ferrer i Gironès publicat en aquesta mateixa pàgina web fa unes setmanes. En l'esmentat informe, publicat per primera vegada a La Vanguardia, el diputat d'ERC presenta una llista d'unes 150 lleis, decrets, normatives i reglaments que imposen l'espanyol. N'hi ha de tot tipus, des del famós capítol 5è de la Constitució espanyola fins a tot un reguitzell de decrets que regulen l'ús de l'espanyol en l'etiquetatge. Aquestera, doncs, l'objectiu que perseguïem quan vam publicar l'informe del senyor Ferrer: demostrar que l'espanyol és objecte d'imposició legal i desmuntar així un dels arguments que s'utilitzen més sovint contra la política de normalització lingüística del català.

El pensament bilingüista que es mostra contrari a l'aspiració que el català substitueixi l'espanyol com a llengua obligatòria als Països Catalans argumenten que no hi ha cap principi moral que pugui exigir a ningú parlar una llengua o una altra. Segons això cada individu parla com vol i l'administració pública no té cap dret a intervenir en aquesta decisió. La llengua és un afer privat. La llengua queda fora, per tant, de la política i de la sociologia. A parer nostre, aquest plantejament és totalment erroni, ja que ningú -o molt poca gent, sempre hi ha persones que tenen com a hobby aprendre llengües, com n'hi ha que col·leccionen segells- no decideix aprendre una llengua, sinó que els individus es veuen obligats a utilitzar una llengua o una altra per uns factors de tipus polític, econòmic, social i històric que s'escapen del seu control. Són les anomenades normes d'ús, que determinen quina llengua ha d'usar el parlant en cada àmbit i context comunicatiu. Pel fet d'estar interioritzades i assumides inconscientment pel conjunt de la població, l'existència d'aquestes normes passa inadvertida, així com el seu caràcter constrenyidor. Això és el que explica, en l'àmbit lingüístic català, que l'única imposició efectiva i real, la de l'espanyol, resti *inadvertida i quedi fora de l'àmbit de la discussió pública sobre l'ús de les llengües.* Ω

PROPOSTES I SUGGERIMENTS PER A COMENÇAMENT D'ANY

Llibres especialment recomanats:

-Joan-Lluís Lluís, **Conversa amb el meu gos sobre França i el francesos**, La Magrana, 2002. *Un llibre escrit en un to didàctic, que pretén mostrar la persecució que ha sofert des dels inicis el catalanisme cultural i cívic al Nord de Catalunya.*

-Enric Larreula, **Dolor de llengua**, Ed. 3i4, 2002. *Un llibre impactant i sorprenent que constitueix una aproximació a la substitució lingüística que pateixen els Països Catalans a través del dolor i de les emocions que això provoca.*

-Pere Mayans, **Redescobrim l'Alguer**, la Busca, 2002. *Una autèntica guia de viatge per conèixer millor aquest indret de l'illa de Sardenya, amb una introducció a la seva història, geografia, gastronomia, paratges d'interès i a les seves manifestacions culturals. Una eina imprescindible per al "turisme conseqüent" i respectuós amb el territori.*

-Enciclopèdia de la Llengua Catalana, Edicions 62, 2002. *Un llibre per conèixer tots els aspectes socials, geogràfics, lingüístics, culturals,.... de la nostra llengua, amb una completa i acurada edició.*

-Diccionari de les Llengües d'Europa, Enciclopèdia Catalana, 2002. *Una eina molt útil per conèixer les llengües que es parlen a Europa, amb la seva història, parlants, territori, situació actual, trets gramaticals... i prendre consciència de la diversitat lingüística europea.*

-Núria Cadenas, **Cartes de Presó**, ed. 3i4, 2002. *Reedició del recull de cartes de la Núria Cadenas adreçades a la seva àvia en el període en què va romandre a presó.*

-Bernat Joan, **Normalització lingüística i llibertat nacional**, Ed. 3i4, 2002. *Un anàlisi sobre la qüestió lingüística a diferents estats del món.*

Llibres per als més joves:

-Gemma Pasqual, **Et recorde, Amanda**, Alfaguara, 2002. *De l'autora de Marina, un nou llibre que ens conta les aventures d'una jove amb ascendents catalans en el transcurs del cop d'estat de Pinochet al Xile de l'any 1973.*

Novel·les:

-Francesc Puigpelat, **Roger de Flor**, (en preparació). *Una novel·la sobre la vida i aventures del famós almogàver català Roger de Flor.*

-Alfred Bosch, **1714. Set de rei. Sota la pell del diable i Toc de vespres**, Columna, 2002. *Trilogia de novel·les sobre els fets de l'onze de setembre de 1714.*

-Ferran Torrent, **Societat limitada**, Columna, 2002. *Ferran Torrent ens planteja en aquesta novel·la un retrat crític de la València actual.*

-Núria Cadenas, **L'Ovidi**, Edicions 3i4, 2002. *Una magnífica biografia i reivindicació de l'actor i cantant d'Alcoi, Ovidi Montllor a càrrec de la periodista i activista Núria Cadenas*

-Jordi Creus i Francesc Ribera "Titot", **Història de Catalunya al revés**, La Magrana, 2002. *Un desmentiment categòric dels darrers 300 anys del nostre país, que desvetlla què hauria passat si el Decret de Nova Planta no hagués representat un perjudici per Catalunya o si Lev Trotsky, Albert Einstein o Marlene Dietrich s'ha-*

guessin convertit en aliats de la causa catalana.

Assaig

-Josep Dalmau, **Espanyols per força**, Proa, 2002. *Una revisió serena i escrupulosa dels greuges que pesen encara sobre la història del nostre país.*

-Santiago Vidal, **In-justícia**, 2002. *Un llibre sobre el funcionament intern de la justícia i la seva cara més fosca.*

-S. Martí, **El moviment antiglobalització explicat als meus pares**, Columna, 2002. *Les causes i objectius del moviment antiglobalització, explicats en un to didàctic i amè per a tothom.*

-Antoni Batista, **Okupes. La mobilització sorprenent**, La Rosa dels Vents, 2002. *Una anàlisi rigorosa sobre el moviment okupa en general a partir dels fets del cinema Princesa de Barcelona.*

-Enric Xicoy, **Què pensa... Pep Riera?** Proa, 2002. *Les opinions de l'ex-coordinador d'Unió de Pagesos, en un llibre-entrevista on repassa les qüestions d'actualitat.*

-Jaume Fàbrega, **El gust d'un poble**, Ed. Cossetània, 2002. *Un llibre que recull la història i els plats més famosos de la cuina catalana.*

PROPOSTES MUSICALS

-Correllengua, CAL i Blau-Discmedi, 2002. *Un disc compacte que aplega cançons que tenen com a eix central la llengua catalana, interpretades per diversos grups i solistes procedents d'arreu dels Països Catalans.*

-Lluís Llach, **Jocs**, BMG, 2002. *Nou disc del cantautor de Porrera, que inclou el seu darrer èxit "Neofatxes globals".*

-S'Albaida, **Mateixos Temps**, 2002. *El darrer disc d'aquest grup de joves menorquins, que barreja la música tradicional amb poesia i lletres compromeses.*

ALTRES PROPOSTES

-Una subscripció anual a una revista en llengua catalana. N'hi ha de moltes menes; les trobareu aplegades a la publicació de l'APPEC *La revista de les revistes*. N'hi ha de turisme com **Descobrir Catalunya**, de cuina com **Descobrir Cuina**, de llengua com **Llengua Nacional**, de música com **Enderrock** o **Folc**, d'alternatives com **Illacrua**, d'actualitat com **El Triangle**, **El Temps** o el nou bisetmanari **L'Accent**, de pensament nacionalista com **Debat Nacionalista**, **Lluita**, **L'ESTEL** històrica revista de l'independentisme català.

-Podeu regalar vídeos o CD-Roms educatius en català, així com jocs o joguines no sexistes i en català (podeu consultar-ne a la pàgina web del Consorci per la Normalització Lingüística <http://www.cpnl.com>).

-Un joc especialment recomanable és **El Savi**, un joc per conèixer la història, geografia i cultura de la nostra nació, en un recorregut de Saltes a Guardamar i de Fraga a l'Alguer.

-Un bon regal és l'**Agenda dels Països Catalans**, editada pel col·lectiu *Freecatalonia*, que converteix el fet de portar al dia una agenda en un continu aprenentatge històric.

-Si compreu productes típics de Nadal (neules, turrons, cava...), que estiguin etiquetats en català i fets als Països Catalans (en teniu exemples a la pàgina web:

<http://www.compraencatala.org>

Els articles de Miquel López Crespí: trencar el silenci

PER MATEU MORRO I MARCÉ, secretari general del PSM i Conseller d'Agricultura del Govern de les Illes Balears

La narrativa de finals dels seixanta i dels setanta va tenir molta importància en la formació d'un pensament crític davant la realitat mallorquina. Gabriel Janer Manila, Miquel Ferrà Martorell, Llorenç Capellà, Miquel López Crespí, Antoni Serra, Maria Antònia Oliver, Guillem Frontera, Baltasar Porcel, Antoni Mus, etc., oferien una obra molt útil en un moment on hi havia poc on agafar-se per interpretar una societat en canvi accelerat.

Miquel López Crespí en els seus textos literaris, però també en els seus articles, transpuava un món cultural nou i uns fonaments ideològics originals. Les plomes de Josep Maria Llompart, Gregori Mir, Miquel López Crespí o Gabriel Janer Manila, en aquest context tan empobrit, duïen a terme una funció importantíssima.

Parlar d'en Miquel López Crespí és un poc sobrer. La seva capacitat de treball, la seva dedicació a la creació literària com a una activitat digna i humanament alliberadora, el seu compromís amb la gent del poble i amb la seva causa, l'han duit a ser un home de tots conegut, valorat i estimat. En el meu cas no puc deixar de recordar quan en temps de sequera, no com la d'ara, sinó d'una altra molt més greu: una sequera de llibertat, la més llarga sequera de llibertat de la nostra història, aquells temps que les muntanyes no eren ni blaves ni verdes, llegia aquells articles seus a les pàgines de cultura del *Diario de Mallorca* i em demanava a mi mateix com podia ser possible que aleshores, aquí, qualcú tengués l'amplitud de coneixements, les referències culturals i la capacitat d'escriure uns textos que més que res eren un manifest, ple de coratge, desafiant a les forces d'ordre, i un clam cap a una nova consciència crítica. Llegia aquells articles i n'entenia el codi, i sabia que volien dir aquells comentaris de llibres, de les darreres novetats, que respiraven entusiasme per unes idees certament poc freqüents d'escoltar. No l'havia vist mai en persona i el coneixia, i per descomptat l'admirava. Amb l'admiració d'un jove de poble, sense contactes amb la gent de lletres de Ciutat, però desitjós d'obrir la mirada cap a un pensament alliberador que necessitàvem com l'aire per a respirar.

En Miquel López Crespí és un professional de l'escriptura des de fa molts d'anys. Ha crescat pels camins de la narrativa, del teatre, de l'assaig i de la poesia amb constància i disciplina. L'article periodístic no ha restat tampoc al marge del seu interès. Record molt bé els escrits d'en Miquel dedicats a la crítica literària, al descobriment de la literatura moderna en un món de silencis obligats, tot just a principis dels anys setanta: noms que gairebé sols circulaven en els cercles d'iniciats, la tasca d'obrir portes i deixar entrar retxilleres de claror, l'entusiasme frenètic en llevar el polsim dels vells prestatges. Fa relativament poc que en Miquel López Crespí s'ha dedicat amb més freqüència al periodisme d'actualitat política. Com sempre que en Miquel vesteix una tasca ho ha fet amb passió i

amb abundància. Ara m'ha demanat un pròleg per un recull dels articles que ha publicat en *El Mundo* - *El día de Baleares*. Els textos reflecteixen la seva manera de veure les forces polítiques insulars i els seus acords. Un tema sempre interessant, però alhora força difícil. Val dir que en Miquel López Crespí, en contra del que hom pugui pensar, no ha estat mai un polític. En Miquel ha estat, i és, un home d'idees i, sobretot, un home apassionat. Un home que ha llegit i escrit, que ha estimat i que ha viscut el seu temps des d'una posició personal inequívoca.

En Miquel López Crespí no ha vist passar els temps agitats dels canvis dels anys setanta i vuitanta del segle passat des de la talaia, còmoda i neutral, del seu observatori intel·lectual. Tampoc no ha aspirat mai a esdevenir guia, pràctic o teòric, de qualque moviment d'alliberament. L'arrogància no ha estat mai el seu fort. Era enmig del carrer, quan tocava, assaborint llèpol cada un dels moments que ens acostaven a una ciutat més lliure i digna. Si la transició a la democràcia el va estimular i comprometre, tampoc no podia romandre insensible als fets novells d'aquest canvi de segle a les Illes Balears. En aquest aplec d'articles es van analitzant els aspectes més importants -als ulls d'en Miquel López Crespí- que han marcat el debat polític entorn de l'anomenat Pacte de Progrés. No és una anàlisi distant: en Miquel entén, des de la seva opció personal crítica però alhora de compromís, que el nou moment polític de les Illes Balears hauria d'haver fet néixer "una altra manera de fer política". Per a ell uns objectius senzills, gens utòpics, però alhora molt clars, haurien de definir el pacte dels progressistes i el seu govern. Això permetria evitar, si més no, el fracàs d'una experiència única que potser, diu ell, no es tornarà a repetir durant dècades, i fer possibles noves situacions, amb l'esperança d'un nou pacte, hereu i superador dels anterior.

L'esquerra ha de saber que no és al poder per a continuar fent el que ha fet la dreta. Aquestes paraules sintetitzen molt bé allò que pensa Miquel López Crespí de la política i del pacte de progrés, i allò que demana, des del seu suport crític, als nous governants. En Miquel sap molt bé que la seva veu és crítica i ho serà sempre, si més no perquè voldria volar més lluny fins a tocar la utopia, dret del qual ningú no el pot privar. Però pensa que hi ha uns mínims que cal exigir i per davall dels quals ja no es pot baixar si no es vol provocar el fracàs de tota l'experiència. I aquests mínims els defineix per exclusió: per tal de fer allò mateix que feia la dreta no era necessari canviar el Govern. És a dir: s'ha de canviar de política en els continguts i en les formes. Mentre romangui en la nostra societat i en la nostra política aquesta aspiració de canvi hi haurà esperances en el futur. Per això no es pot acceptar el silenci complaent i servil, s'ha de parlar, s'ha d'entrar en el debat d'idees sense por. D'aquest debat en sorgiran propostes i alternatives, a nova política a la qual hem d'aspirar. Ω

LA MALA GESTIÓ DE L'EURO

Aquest any 2002 que acabem de deixar passarà a la història com l'any de l'Euro. També es coneixerà com l'any de la inflació, l'any de la pèrdua del poder adquisitiu dels salaris i les pensions.

Sense cap mena de dubtes, durant els passats 365 dies, la majoria de ciutadans de Catalunya (i m'atreviria a dir de tot l'estat) hem esdevingut més pobres. La majoria de la gent ha patit les conseqüències d'una mala gestió de la introducció del Euro.

És molt lamentable - i això afecta particularment l'Estat Espanyol -, que la unificació monetària europea hagi significat acostar-se molt als preus del nord de Europa, però mantenint els salaris i serveis públics gairebé congelats.

No podem continuar en aquesta línia tan regressiva, injusta i retrògrada, sense que, a més a més, ningú no assumeixi cap tipus de responsabilitats. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Fa temps que regna sa por

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

He estudiat damunt jo,
El fet de la humanitat,
Que aquell més espavilat,
Per tot ha sembrat sa por.
Si no feis lo que dic jo,
Tendreu un mal resultats,
Tots a dins el foc cremats,
Per no haver fet res de bo.

A dins aquest món hi ha,
Sectes per tot establertes,
Donen les seves ofertes,
Per sa gent poder enganyar.
No fan més que estudiar,
Asseguts al cadiram,
Els pobres aixecaran,
Les finques per ell estar.

Els les solen decorar,
Vestides de seda fina,
De or i plata que brilla,
Per s'atenció cridar.
Allà les festes hi ha,
Allà hi va l'autoritat,
Amb ella s'han conxorxat,
Pel poble poder enganyar.

Pobres i rics batiaren,
Abans dels seus ulls badar,
Ja lo feren cristià,
Aquesta fitxa senyaren.
Amb aquell nin confiaren,
I el camí assenyalat,
Mai seria desviat,
Del camí que li senyaren.

¿ A on està el Gran Pare,
que tant molt l'assenyalau,
tot moment vos hi abocau,
per collir la bona anyada?
Aquella gent enganyada,
Amb sos alarmants sermons,
Estan tot de genollons,
Patint sa pena imposada.

Sa dignitat no ha existit,
A dins la Cristiandat,
Camí diferenciat,
Les religions han seguit.
El clero junts amb el ric,
Han dirigit el timó,
Això és pura raó,
Fan abús de l'oprimit.

A s'història va quedar,
D'aquell just Reformador
Que prengué la decisió,
De los pobres defensar.
Se posà a predicar,
Jesucrist tengué coratge,
Sa seva escola i s'imatge,
A una creu varen penjà.

Capellans i fariseus,
Li varen fer sa sentència,
Li aplicaren s'evidència,
Li varen aturar els peus.
Seguiren noves arrels,
A dins el curs de sa vida,
A los sants se'ls mataria,
Eren tractats de rebels.

La llei del deume posaren,
El dret de cuixa també,
La flor del garrut roser,
De tot, ells s'aprofitaven.
Cap moment no és descuidaven,
D'aquesta desfloració,
Els posaven sa llavor,
Perquè a ells s'assemblassin.

Un tal Mahoma sortí,
Lo any sis sents vint i dos,
Un home molt virtuós,
Quant quaranta anys va tenir.
A la muntanya partí,
Amb la seva soledat,
L'Alcorà va ser pensat,
Sa llei que ell feu complir.

Al seu Déu se convertí,
Quan baixà de sa muntanya,
Per tota càbila trescava,
Per molta gent convertir.
Amb el temps ho aconseguí,
Amb la seva eloqüència,
La seva bona presència,
Ningú se la resistir.

Dins Medina va seguir
Al capdavant dels seguidors,
Fou home molt gloriós,
Fins a l'hora del morir.
S'islamisme allà sortí,
Que era el Déu sagrat,
Havia de ser lluitat,
Fins la vida oferir.

Sa consigna han seguida,
Els milions de mussulmans,
Se consideren germans,
Seguint tots el mateix ritme,
A la Meca tenen cita,
Una vegada allà van,
De pa i aigua patiran
Oferint la seva vida.

Si anam a analitzar,
La seva gran extensió,
Amb tres parts del seu rodó,
Dels nostre món contaràn.
Per això els cristians,
Som petita minoria,
Preparem-nos que algun dia,
De ca nostra mos trauran.

El budisme també hi ha,
Que se troba molt potent,
Van conquistant molta gent,
Amb el seu modo d'obrar.
També el cerca aixemplar,
Al voltant de tot lo món,
Amb cinc cents milions que són,
Els mos poden atacar.

Mallorquí has de guardar,
De valent teves fronteres,
D'aquestes gens forasteres,
Cap n'hem de deixar entrar,
Mos haurem de defensar,
Com lleó en el desert,
Contam amb molt d'home expert,
Que tot perill aturarà. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Se traspassa o ven el Bar sa Pedra al carrer Major de Llucmajor. Tel. 971 120 863.

SERVEIS
PROFSSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix pertocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jhttp://paisos-catalans.org// tres.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, flors de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet.

Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalista, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Óscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País Valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

ENS VOLEN DIVIDITS
I... ASSIMILATS

Som davant d'un més d'aquests moments que el desaparegut professor Alfons Cucó estudia en el seu darrer treball "Les fragilitats identitàries del País Valencià", on el nostre historiador i polític valencià analitza amb rigor i documentació els moments històrics en què la consciència identitària dels valencians se sent confosa com un naufrag en el "proceloso mar" que ha estat i és la colonització espanyola —o castellana, si es vol ser més exacte—, des de finals del XV fins avui. La metàfora del naufragi és meua i me l'ha suggerida l'afirmació primordial que el País Valencià és més producte de la història i la cultura que no de la geografia d'aquesta estreta llengua de la península Ibèrica que començà a ser assimilada per l'interès combinat de l'aristocràcia autòctona, civil o eclesiàstica, i la monarquia espanyola. La història és tan llarga i tan poblada d'arguments confusionaris i esdeveniments adversos per als valencians, que es fa difícil comprendre com encara el poble valencià no ha desertat definitivament de la seua pròpia llengua.

I no serà perquè no ho continuen intentant —ara sí democràticament com toca—; perquè si l'Estatut d'Autonomia diu "idioma valencià", afirma el president José Luís Olivas que "es la legalidad" i que ningú no s'hauria d'estranyar que la Biblioteca Nacional d'Espanya utilitze el codi "val" per a catalogar els llibres escrits en català al País Valencià, el codi "bal" per als publicats a Mallorca, el "cat" per als publicats a Catalunya i fins i tot el codi "spa" —que és el codi internacional del castellà— en altres llibres escrits en català. No ens estranyaria si també els llibres de Miguel Angel Asturias o de Jorge Luís Borges, per posar només dos exemples, estiguessen catalogats amb un codi que no fos "spa" també per les mateixes raons pràctiques que addueix la ministra Pilar del Castillo: es veu que la practicitat només és aplicable al cas de la llengua catalana.

Deia el també desaparegut periodista català Ramon Barnils, en una de les seues contundents afirmacions radiofòniques, que aquests senyors de Madrid se la saben molt llarga perquè ja porten alguns segles de pràctica política. Deu ser per això que, quan volen, se salten "a la torera" el sistema internacional de codificació de registres bibliogràfics. Ω

Aureli Ferrando

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

Centre d'Informació
de Catalunya**Palau Robert**

E X P O S I C I Ó

del 10 de desembre de 2002 al 30 de juny de 2003

els sentits del vi

Palau RobertCentre d'Informació
de CatalunyaPasseig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 93 238 40 00
Fax 93 238 40 10www.gencat.net/probert**Horari de visita:**dilluns de 16 a 19.30 h
de dimarts a dissabte
de 10 a 19.30 h
diumenge i festius
de 10 a 14.30 h**Visites concertades:**telèfon de reserves
93 292 11 71**Com arribar-hi:**Metro: línies 3 i 5
estació Diagonal
Ferrocarrils de la Generalitat;
estació Provença
Autobusos: 6, 7, 15, 17, 22,
24, 28, 33, 34, 68 i T1Catalunya
País de vins

Generalitat de Catalunya

Amb el patrocini de

Caixa Penedès

P O L Í G O N S O N L L A Û T

Fa 4 mesos que n'Antoni Vic i n'Eugènia Motta han obert el Bar Can Toni al Polígon Son Llaüt de Santa Maria del Camí. Berenars i begudes. Aquest bar està just davant la redacció del Diari El Mundo. Tel. 971 621 250

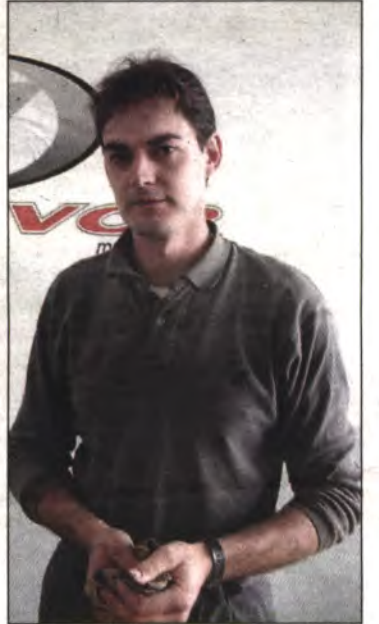
Fa dos anys que en Màrius Cilinmingràs de Prada va obrir el magatzem tubs o canonades de PVC al polígon Son Llaüt. Tel. 971 621 305

Fa 20 anys que en Julià Seral es va associar amb n'Antoni Garcia per fundar l'empresa FROBE i 2 anys que estan al Polígon Industrial Son Llaüt. Pinten edificis, façanes i interiors. Tel. 971 140 167

Fa 3 anys que na Raquel Carmona a qui veiem a la seva dependenta Judit Roldan, va obrir el Bar Son Llaüt al Polígon de Santa Maria. Despatxa menús a 6. Tel. 971 140 336

Fa mig any que en Pere Darder ha obert el Taller Motor Centre al Polígon son Llaüt. És agent oficial Opel. Tel. 971 620 356

N'Antoni Vidal i na Francesca Font viuen a Ciutat i estiuetgen a can Pastilla. N'Antoni pinta a l'oli paisatges i retrats. Els trobarem a son Llaüt on posaven vases a les seves teles. La seva filla Ana Maria estudia quart de dret. Son pare diu que és la més bella del món. Tel. 971 734 462

Fa 3 anys que n'Iñaki Gurrucheaga i na Maria Careaga obriren la fusteria de PVC BALEARALU, 2000 AL Polígon de Son Llaüt. Tel. 971 621 561

Fa 3 anys que en Mateu Mulet amb en Pep Serra obriren el Magatzem de material de construcció Es Raiguer al Polígon Son Llaüt. Tel. 971 140 457

Na Leonor Cancelas és la administrativa de Propicarn que des de fa 2 anys està al Polígon de Son Llaüt. Comercialitzen carns i derivats a l'engròs. Tel. 971 621 567

Fa 9 mesos que en Paco Cerón va obrir el taller de reparació de maquinària CCV d'obres públiques al Polígon de Son Llaüt. Tel. 971 140 666

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c ó llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

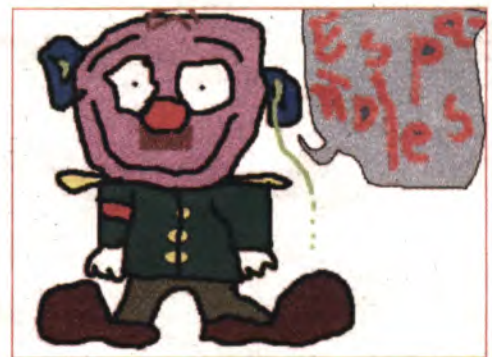
Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca

Anècdota antifranquista

He llegit avui una curiosa anècdota que va explicar un dels degans del periodisme esportiu, en Carlos Pardo.

Francisco Franco

Diu que en temps de Franco, el dia abans de jugar al Ferrol del Caudillo, alguns jugadors del Barça, entre ells en Kubala, varen sortir a sopar a un bar proper a l'hotel. Allà hi havia uns guàrdies civils i altres parroquians jugant a cartes. També hi havia un home que no parava d'insultar i maleir una foto del Franco penjada a la paret del bar.

El periodista i els jugadors no se'n sabien avenir que algú insultés el Franco, i els guàrdies no l'arrestessin. Però els van aclarir la raó: "Tranquils, cada noche es lo mismo. Es el padre de Franco". Ω